

BİRİNCİ BÖLÜM

O tepeden tırnağa her şeyiyle bir prensti. Esmer, uzun boylu, yakışıklı ve mağrur. Prens Ali Ben Saleem, Kamar prensliğinin şeyhi idi.

Kumarhaneye girdiğinde tüm gözler ona çevrilmişti bile. Ama bu kadar dikkat çekmesinin nedeni, uzun boyu, yakışıklı olması ya da güç ile zarafetin mükemmel birleşimini yansıtması değildi. Onda herkeste olmayan başka bir şey vardı. Bakışları kendinden o kadar emindi ki, sanki her tuttuğunu koparacağını haykırıyordu. Bu nedenle erkekler ona gıpta ile kadınlar ise hayranlıkla bakıyorlardı.

Frances Callan'da diğerleri gibi prensi süzüyordu ama onun bakışları daha dikkatliydi. Çünkü o buraya Ali Ben Saleem'i incelemek için gelmişti.

Frances serbest gazeteciydi ve zengin kişilerle yaptığı röportajlarla tanınıyordu. Gerçekten bu konuda çok yetenekliydi. Yayıncılar, konu büyük paralara sahip kişiler olduğu zaman, onun yadıklarından iyisinin olmayacağını iyi bilirlerdi. Ve Ali'de dünyanın en zengin adamlarından biriydi.

"Şuraya bir bakar mısın?" Joey Baines, nefesini tutmuş, Ali'nin masalara doğru heybetle ilerleyişini seyrediyordu. Joey özel dedektifti ve Frances onu yardımcı olarak yanında getirmişti.

"Bakıyorum, zaten." Fran mırıldandı. "Bir efsane gibi yaşıyor, değil mi? Şu görünüşüne bak."

"Efsanenin gerisinde neler var acaba?"

"Ucu bucağı olmayan, nerden gelip nereye gittiği belli olmayan bir parça"

"Ama biz paranın nereden geldiğini biliyoruz." Joey itiraz etti. "Çöldeki kuyulardan petrol fişkırıyor."

"Ve birçoğu böyle yerlerde yok olup gidiyor." Fran adama baktı.

"Hey Fran neşelen biraz. Bu akşamı para makineleri arasında geçirsek nasıl olur. Hem bunu yapmak için iyi bir nedenimizde var."

Fran ciddi görünüyordu. "Bu adam kendi ile ilgili sorulara hiç cevap vermiyor. Sakladığı ne acaba?"

Joey bir parmağını boynuna götürüp yakasının içine soktu. Siyah kravat ve dar ceketi içinde rahat görünmüyordu.

"Buraya çalışmak için geldiğini sanıyordum ama sen bir tanrıça gibi giyinmişsin." Joey kadının zarif vücuduna baktı. Soluk teni ve kırmızı altın saçlarıyla çekici bir görüntüsü vardı.

"Bu akşam buraya aitmiş gibi görünmeyelim."

Genç kadın aslında amacına ulaşmıştı. Gerçekten oraya aitmiş gibi görünüyordu. Saf altın görüntüsündeki elbisesi parıl parıl parlıyordu. Kalçasına kadar derin yırtmacı, ince ve uzun bacaklarını ortaya çıkarıyordu. Elbiseyi kiralarken fazla seksi olduğu için tereddüt etmişti ama şimdi yaptığı işten memnundu. Londra'nın en ünlü kumarhanesi Altın Şans'ın havasına uygun elbise seçmişti.

Aynı yerden kiraladığı parlıtlı mücevherlerde elbiseye iyi uyuyordu. Sallantılı küpeleri, boynuna kadar geliyor, altın görünümündeki bileziği ağırlığı yüzünden kolunu aşağıya çekiyordu. Kolyesi iki göğsünün arasına seksi bir şekilde dalıvermişti.

Zengin bir adamın metresine benzediğine düşündü. Haline kendisinde şaşırıyordu. Ancak çevresindeki kadınların hepsi aynı tarz giyinmişlerdi.

Ali'nin çevresi kadınlarla doluydu. Adamın dikkatini çekebilmek için yarış ediyorlardı adeta. Prens bir gülümsemesi veya parmak uçlarına kondurduğu bir öpücük bile onlar için büyük ödüldü. Gördükleri Fran'ı çok rahatsız ediyordu.

"Çok havalı... Çok" Joey yüzünü ekşitti.

"Kıskanıyor musun yoksa?"

"Sadece ben değil. Çevrene bir bak. Erkeklerin hepsi onun yerinde olmak istiyor. Kadınların hepsi de onunla yatmak istiyor."

"Hepsi değil... Ben hariç."

Ali çevresindeki kadınlardan kurtulup masalardan birine oturmuştu. Fran'da aynı masaya ilişti. Fazla ilgili görünmeden adamı incelemeyi düşünüyordu.

Ali büyük oynuyordu. Kaybedince fazla umursamıyor, sadece omuz silkiyordu. Fran adamın kaybettiği toplam miktarı fark edince yutkundü. Diğer bir fark ettiği de, adamın oyuna başlayınca kolundaki kadını tamamen unutmasaydı. Kadınlarla sadece bir dakika flört eder gibi hali vardı. Fran'ın rahatsızlığı büyüyordu.

Ali oyununu bitirdikten sonra tekrar eski havalı haline dönüyor, kadınlar yine koluna girmeye çalışıyorlardı.

"Görüyor musun?" Fran yanına gelen Joey'e fısıldadı. "Neden kimse şu adamın yüzüne tükürmüyor?"

"Sen denesene. Yüz milyar doların yüzüne tükürmüş olursun." Joey cevap verdi. "Ne kadar kolay olduğunu gör. Bu kadar sofu olmak zorunda mısın, Fran?"

"Elimde değil. Yetiştirilme tarzım böyle. Bir adama sadece parası için bu kadar yağ yapmak, doğru bir şey değil."

Ama Prens Ali'nin sadece parası yoktu. Doğumundan itibaren her şey kucağına getirilmişti. Babası, eski prens bir İngiliz kıızıyla evlenmiş ve ölene kadar ona sadık kalmıştı. Ali onların tek oğluydu.

Küçük prensliği ona henüz yirmi bir yaşındayken kalmıştı. Ve ilk işi dünyanın dev şirketleri ile olan anlaşmaları iptal edip yeni sözleşmeler imzalamak olmuştu. Böylece Kamar dünya petrol gelirlerinden daha büyük bir dilim alacaktı. Şirketler önce buna karşı çıkmışlardı ancak sonunda Ali'nin dediği olmuştu. Çünkü Kamar'ın petrolü çok kaliteliydi. Ali böylece ilk on yılında, ülkesinin zenginliğini ona katlamış oluyordu.

O iki dünya arasında göz kamaştırıcı bir hayat yaşıyordu. Biri Londra'da, diğeri New York'ta iki evi vardı ve özel jetiyle ikisi arasında, dev anlaşmalara imza atmak için mekik dokuyordu.

Batıdaki hayatından sıkıldığında ya sarayına dönerdi ta da Wadi Sita'ya giderdi. Wadi Sita çöl

ortasında bir yerdı ve Ali'nin bir tür gizli sığınağı olarak bilinirdi. Burası için çok dedikodular çıkmıştı ama o bunları yalanlamadığı gibi, doğrulamıyordu da. Gazeteciler bu gizli sığınakta neler olup bittiğini öğrenmek için neler vermezdi.

"Howard bu akşam burada olduğunu biliyor mu?" Joey sordu. Howard, Fran'ın zaman zaman beraber çıktığı adamdı.

"Tabi ki bilmiyor. Bilse kesinlikle izin vermezdi. Aslında bu hikâyeyi yapmamada karşı çıkıyor. Ona Ali hakkında bildiklerini sorduğumda bana, onun çok önemli bir adam olduğunu ve Kamar'ın da çok önemli bir dost ülke olduğunu söylemişti. Sonra ben ona, orada birçok gizli kapaklı şey döndüğünü hatırlattığımda, yüzü bembeyaz olmuş ve "Tanrı aşkına, onu kızdırma " demişti.

"Ne korkak adammış."

"Howard korkak değildir. Sadece çalıştığı bankanın iyiliğini düşünüyor."

"Sen bu adamla evlenecek misin?"

"Öyle bir şey demedim." Fran çabucak cevap verdi. "Ama olabilir. Belki... Bir gün."

"Ah, anladım. Senin başını döndürmeyi başarmış, değil mi?"

"Aklımızı burada olma nedenimize versek, daha iyi olmaz mı?"

"Bahisler, lütfen!"

Ali önündeki fişlerin büyük bir bölümünü kırmızı yirmi bire yatırdı. Fran rulet çarkının içinde dönen topu izlerken elinde olmadan dişlerini sıkmişti. Topun dönmesi yavaşlamaya başladı. Bir kırmızı, bir siyah derken sonunda durdu.

"Kırmızı yirmi bir!"

Krupiye Ali'nin önüne bir tomar fiş yığıdı. Prens sevinmemiş gibiydi. Kaşları çatık olarak, diğer oyuna koyacağı miktarı düşünüyordu. Fran sürekli adamı inceliyordu.

Ve Ali birden başını kaldırdı. Göz göze gelmişlerdi. Fran'ın nefesi kesilecek gibi oldu. Adam sanki gözleri ile onu hapsetmişti. Kimildayamıyordu bile.

Sonra Ali gülümsedi. Bu genç kadının gördüğü en çekici gülümsemeydi. Birden kendini gülümseyerek cevap verirken buldu. Neden ve nasıl olduğunu bilmiyordu ama bu gülümseme birden ağzında belirivermişti, sonra gözlerinde, sonra tüm vücudunda.

Sağduyusu Fran'a prensin onu hissettiğini söylüyordu. Onca kadının gözleri adamın üzerindeyken, onu fark etmesi başka türlü nasıl açıklanabilirdi ki?

Ali uzanıp elini masanın karşı tarafına uzattı. Genç kadın hipnotize olmuş gibiydi. O da zarif elini uzatıp adamınkinin içine bıraktı. Hala göz gözeydiler. Ali Fran'ın elini alıp yavaşça dudaklarına götürdüğünde genç kadın tuttuğu nefesini bıraktı. Adamın nefesi sıcak bir rüzgâr gibiydi. Tenini yalayıp geçti. Bu çok küçük bir dokunuştı ama kadının şehvet ve tehlikeyi aynı anda hissetmesine yetmişti.

"Bahisler, lütfen!"

Ali Fran'ın elini bıraktıktan sonra önündeki fişlerden bir kısmını siyah yirmi birin üzerine itti. Ancak adam ne yaptığının farkında değildi sanki. Çark döndüğünde o diğer kadınları tamamen unutmuş sadece Fran'a bakıyordu.

"Siyah yirmi bir!"

Krupiye fişleri önüne iterken Ali daldığı hayallerden uyanmış gibi irkildi. Bu oyunda kazandığı para tüm zararının karşılayacak kadar çoktu. Beyaz dişlerini belli edecek şekilde gülümsedi. Fran gözleriyle onu izliyordu. Adamın başıyla onu yanına çağırıldığını fark etti.

Yavaşça bulunduğu yerden ayrılip adama doğru yürümeye başladı. Diğer kadınların somurtmaya başladıklarını hissediyordu. Sanki bir rüyaya doğru gidiyordu. Ancak işini unutmaması gerekiyordu. Şans yüzüne gülmüştü ve bu mükemmel fırsatı iyi kullanmalıydı.

"Sen bana şans getirdin," Fran adamın yanındaki sandalyeye henüz oturmuştu. "Hep yanımda ol ki, şansım devam etsin."

"Batıl inançların var demek," Genç kadın gülümsedi. "Şans bir gelir bir gider. Bunun benimle bir ilgisi yok."

"Ben aksini düşünüyorum." Sert ses tonu, tartışmayı bitirmek istediğini gösteriyordu. "Sadece bana şans vermeni istiyorum. Diğer erkeklere değil. Bunu unutma."

"Kibirli hayvan!" Fran içinden söylendi.

"Bahisler, lütfen!"

Ali Fran'a eliyle onun için oynamasını işaret etti. Genç kadın fişleri kırmızı on beşin üzerine koyduktan sonra, heyecanla çarkın dönmesini izlemeye başladı. Yine dişlerini sıkıyordu.

"Kırmızı on beş!"

Herkesin bakışları Fran'a dönmüştü.

Bir kişi hariç.

Sadece Ali'nin bakışları genç kadına dönmemişti. Çünkü o zaten sürekli olarak Fran'ı izliyordu. Hem de hayranlıkla.

"Buna inanamıyorum." Fran şaşkınlıkla itiraf etti.

"Bunu sen başardın. Ve yine başaracaksın."

"Hayır. Sadece şans. Artık durmalısın. Kazandıklarını al, bitir..."

Ali'nin gülümsemesi, sadece küçük adamların para için endişeleneceğini anlatıyordu. "Oyna... Hepsini."

Fran şaşkınlıkla bakıyordu. Elleri fişe gitti.

"Karar veremiyorum."

"Doğum günün ayın kaçında?"

"Yirmi üçünde."

"Kırmızı mı siyah mı, seç."

"Siyah olsun." Kadın huzursuzdu.

"O zaman siyah yirmi üç."

Çark dönmeye başladı. Fran sanclar içindeydi.

"Bakma," Ali gülümsüyordu. "Sadece bana bak. Her şeyi küçük tanrılara bırak."

"Bunu sadece zevk için mi yapıyorsun?" Genç kadın fısıldadı.

"Zevkim için her şeyi yaparım."

Çark durdu.

"Siyah yirmi üç."

Fran'ın sırtı karıncalanmaya başlamıştı. Bu esrarengiz bir şeydi.

Ali onun ürkek bakışlarını görünce güldü.

"Büyü bu." Kahkaha attı. "Sen gördüğüm en güzel cadısın."

"Ben... Ben... Buna inanamıyorum." Kadın kekeliyordu. "Ben bunu nasıl yapabildim?"

"Yapabildin çünkü sen sihirlisin. Ve ben sihre karşı koyamam."

Ali eğilip Fran'ın elini avucunun içine aldı ve yavaşça öptü. Heyecan Fran'ın içini tuhaf bir şekilde ısıtmıştı. Önce teninde hissetti, sonra tüm vücuduna yayıldı.

Kafasının içinde çalan alarmla kendine geldi. Elini geri çekti. Bu beceriksiz hali, oynadığı role hiç uymuyordu. Eli erkekler tarafında her gün öpülmeye alışık bir tavırla gülümsedi.

"Ben bırakıyorum." Ali masaya doğru konuştu.

Görevli fişleri sayıp toplam miktarı hesap ederken Ali Fran'ın elinden tutup ayağa kaldırdı.

"Şimdi birlikte yemek yiyeceğiz."

Fran tereddüt ediyordu. Eski görüşe göre, yarım saat önce tanıştığı bir erkekle yemeğe çıkması normal değildi. Fakat amacına ulaşmak için adamı, daha ilk teklifinde kırmamalıydı. Ayrıca restoran yeteri kadar kalabalık olmalıydı.

Kumarhaneden çıkarlarken Fran Joey'ı gördü. Joey ağzı açık onları izliyordu. Ona bir göz kırparak prensin koluna girdi.

Rolls Royce kapıda bekliyordu. Şoför kapıyı açmıştı bile. Ali genç kadını arka koltuğa bindirdikten sonra yanına oturdu. Şoför herhangi bir talimat beklemeden arabayı çalıştırdı ve hareket ettiler.

Ali cebinden iki kutu çıkarıp açtı. Birinde inci bir kolye, diğesinde ise elmas bir kolye vardı.

"Hangisi?" Adam sordu.

"Hangi..."

"Biri senin. Seçimini yap."

Fran şaşkınlıktan ölecekti neredeyse. Bu kadar değerli mücevherleri cebinde mi taşıyordu bu adam? Sanki başka bir gezegende yaşıyordu.

"Elmas olanı alıyorum." Ağzından çıkan sesi kendide tanıyamadı.

"Arkanı dön de, şu altın kolyeni çıkarayım. Bu ucuz zinciri hediye eden adam, senin değerini bilmiyormuş."

Ali kolyeyi çıkarıp, elmas olanı taktı. Bunu yaparken parmakları boynuna sürünmüştü. Genç kadın ürperdi. Nerdeyse titremeye başlayacaktı. Bunu belli etmemeye çalışıyordu.

Sonra başka bir temas daha oldu. Yumuşak bir temas. Fran bunun ne olduğunu anlayamamıştı. Acaba prens ensesini mi öpmüştü? Buna nasıl cesaret edebilmişti ki? Adama doğru döndü.

"Bunlar senin için yapıldı. Kadınlara en çok elmas yakışır."

"Bu konuda çok deneyimli olmalısın."

Ali sadece güldü. Utanmış ya da incinmiş bir hali yoktu. "Düşündüğünden çok daha deneyimliyim. Ama bu gece diğerlerinin hiçbiri yok. Dünyada sadece sen varsın. Şimdi bana ismini söyle."

"İsmim..." Birden aklına bir şey geldi. "İsmim Elmas."

Adam gözlerini kaldırdı. "Akıllı birisin. Ama gece sona ermeden gerçek ismini öğrenmek isterim." Fran'ın sol elini elleri arasına almış inceliyordu.

"Yüzük yok. Evli ya da sözlü değilsin. Ya da bir erkeğe ait olduğunu belli etmeyi küçümseyen bir karakterin var."

"Ben hiçbir erkeğe ait değilim. Kendime aidim ve hiçbir erkek bana sahip olamaz."

"Demek aşkı tanımıyorsun. Tanıdığın zaman bu fikirlerinin tamamen saçma olduğunu göreceksin."

"Peki, sen kime aitsin?"

Prens Ali yine güldü. "Bu başka bir konu. Ama bir milyon kişiye ait olduğunu söyleyebilirim." Kamar'ın nüfusu bir milyondur. "Hayatımın hiçbir bölümü tamamen bana ait değildir. Hatta kalbim bile tamamen benim sayılmaz... Bana şu yanındaki küçük adamdan bahset. Sevgilin mi o?"

"Senin için fark eder mi?"

"Seni benden korumaya çalışmadıkça pek fark etmez."

"Senden korunmaya gerek var mı ki?"

"Acaba bir gün herkesten korunmamız gerektiğini öğrenebilecek miyiz?" Ali düşünceli bir şekilde konuşmuştu.

"Kim bilir?" Fran mırıldandı. Tam rolünün gerektirdiği ses tonuyla konuşuyordu.

"Her şeyden zevk almasını bilmek gerek. Sen zevk için yaratılmışsın."

Fran nefesini tuttu. Duyduğu kelimelerden etkilenmişti. "Çeşit çeşit zevk var."

"Bizim için değil. Sen ve ben için bir çeşit zevk olabilir... Arzunun ateşi erkek ve kadın tarafından paylaşılmalı."

"Arzudan bahsetmek için biraz erken değil mi?"

"Gözlerimizin birleştiği o anda ikimiz de arzu duyduk. Bunu inkâr etmeye çalışma."

İnkâr edeceği yoktu zaten. Gerçek şaşırtıcıydı ama hala gerçektir. Arabadan atlayıp kaçmak istedi ama adam elini sıkıca tutuyordu. Sonra Ali parmak ucuyla yüzüne dokundu. Teninin üzerinde dolaştırmaya başladı. Bir sonraki hareketi tahmin ediyordu. Adam uzanıp dudaklarının üzerine bir öpücük kondurdu. Bu hissettiği en hafif öpücüktü. İkinci öpücük yanağına vurdu. Diğer çenesine, sonra yine dudağına. Fran adamın sıcaklığını vücudunda hissetmeye başladı.

Durum alarm vericiydi. Kendini koruyabileceğini düşünüyordu ama Ali yetenekli bir sanatçı ustalığı ile hareket ediyordu. İtiraz etmek imkânsızdı. Adamın yüzüne baktı. Yüzündeki ifadeyi görmek istiyordu ancak karanlık arabanın içinde tam olarak seçemedi.

Araba Londra'nın تنها ancak en lüks semtlerinden birinde yol alıyordu. Durduğunda Ali genç kadının elini bıraktı. Şoför inip kapıyı açtı. Fran dışarı çıktığında fark etti ki araba bir restoranın değil bir evin önünde durmuştu. Ali onu evine getirmişti.

Hemen kaçıp gitmeyi düşündü ama hangi tür bir gazeteci tehlikeyi daha ilk fark ettiğinde kaçıp giderdi ki?

Kendini avutmaya çalıştı. Elbette tehlikeli bir durum yoktu. Nereden gelmişti bu aklına?

Malikânenin bütün odalarının ışıkları yanıyordu. Giriş katındaki kristal avizeler açık perdeler arasından parılıyordu.

Ön kapı yavaşça açıldı. Arap giysisi içinde, sarıklı uzun boylu bir adam belirlediğinde Prens Ali Ben Saleem'in sesini duydu.

"Evime hoş geldin."

Konu Başlığı: Ynt: Çöl Prensi - Lucy Gordon
Gönderen: michelle üzerinde Mart 28, 2007, 03:13:07 am

İKİNCİ BÖLÜM

Fran eve girerken bakınmaya başladı. Geniş bir holdeydiler. Karşılarına gelen dev merdiven dönerek üst kata çıkıyordu. İki tarafta iki ayrı çift kapı vardı. Ayaklarının altındaki seramikler eve egzotik bir

hava veriyordu. Bu şaşırtıcı ancak muhteşem bir şeydi.

Hole açılan kapıların hepsi kapalıydı. O sırada kapılardan biri yavaşça açıldı ve bir adam belirdi. Adam Ali'nin yanına giderek kadının anlamadığı lisanda bir şeyler anlatmaya başladı. İki adam konuşurlarken Fran açılan kapıdan içeri bir göz attı. Burası bir ofisti. Duvarları grafikler ve haritalarla kaplıydı. Masalarda üç tane faks makinesi ve sıra halinde telefonlar vardı. Bilgisayarlar Fran'ın daha önce hiç görmediği kadar kapsamlıydı.

Ali genç kadının ofisin içine baktığını fark ederek adamını sertçe uyardı. Adam hemen kapıyı kapatırken o kolunu Fran'ın omzuna dolayıp uzaklaştırdı. Çok nazikti ve gülümsüyordu.

"O benim çalışma ofisim. Orada senin ilgilenmeyeceğin son derece sıkıcı şeyler yapıyorum."

"Kim bilir? Belki de, ilgimi çekerti."

Ali güldü. "Güzel bir kadın erkeğini memnun etmek için sadece nasıl daha güzel olabileceğini düşünmelidir."

Buna ne denirdi şimdi? Fran, tarih öncesinde kalmış bu fikirden rahatsız olmuştu.

Ali bir diğer kapıyı açtı. Burası lüks döşenmiş geniş pencereleri olan bir odaydı. İki kişi için hazırlanmış bir masa hemen göze çarpıyordu. Tabakların en iyi porselen yapılmış olduğu belli oluyordu. Çevreleri altınla kaplanmıştı. Son derece pahalı kristal bardaklar ve saf altın çatal bıçak takımı göz kamaştırıyordu.

"Çok güzel," Genç kadın mırıldandı.

"Senin için hiçbir şey yeteri kadar güzel değildir." Ali gülümsedi.

Benim için mi, yoksa eve attığın kadın kimse onun için mi? Fran düşünüyordu. Ama aklını kullanması gerektiğini unutmamıştı. Şöyle dedi. "Çok nazıksın."

Ali sandalyelerden birini nazikçe çekerek genç kadının oturmasını bekledi. Fran eğlenmeye başladığını hissetti. Ama tüm gazetecilik içgüdüleri alarmdaydı. Hiçbir detayı kaçırmaması gerekiyordu.

Ama o anda, hayatın tadını çıkarmasının bir sakıncası yoktu. Ali gördüğü en yakışıklı adamdı. Kumarhanede uzaktan gördüğünde bile bunu anlamış ve adamın görkemli yapısından etkilenmişti ama şimdi tam karşısında oturuyordu.

Ali oldukça uzun boylu ve uzun bacaklıydı. Geniş omuzları vardı. Ama vücudu ağır izlenimi vermiyordu. Yürüyüşü yumuşaktı. Sanki fırlamaya hazır bir panter gibi etrafına bakınıyordu.

Yüzü de çok güzeldi. İlk bakışta bir Avrupalı izlenimi veriyordu. Bunu annesinden almış olmalıydı. Ama Arap babasının da izleri vardı yüzünde. Fran, Prens Saleem hakkında pek çok şey okumuştı. Halkına sadık, sert bir adamdı. Ali'nin yüzünde de öyle bir ifade vardı. Koyu çukolata renkli gözleri, kıvrık inatçı ağzı ve otoritesinden gurur duyan bir havası vardı.

Gerçi Ali, görünüşünden başka şeylere de sahipti. Sağlam bir karizması vardı onun. Doğduğundan beri yönetmeye alışkın biriydi.

"Sana ben servis yapacağım. İzin verirsen tabi."

"Bir prensin bana hizmet etmesinden onur duyarım." Fran gülümsedi.

Ali'de gülümsüyordu. Acaba aklından neler geçiriyordu? Herhalde, diğer kadınlar gibi birini daha eve attığını düşünüyordu.

Isıtılmış bir tepsi masanın yanında bekliyordu. Ali kepçeyle soluk sarı sıvıdan alıp servis yaptı. Pirinç ile yulaf karışımı gibi bir şeydi ve çok lezzetliydi.

"Kabak çorbası," Ali açıkladı. "Çok severim. Şef aşçı her zaman hazır bulundurur bunu." Kendi tabağına da çorba koyduktan sonra oturdu. Masa küçüktü. Karşılıklı oturmalarına rağmen oldukça yakındılar birbirlerine. "Daha önce hiç Arap yemeklerinden tatmış mıydın?"

"Biraz. Ara sıra gittiğim bir lokanta var. Orada hayatımda yediğim en güzel tavuğu yapıyorlar. Bal ile. Ama lokanta kaba. Duvarlarını çöl kumu ile kaplamışlar.

"Orayı biliyorum. Lokantayı bir çöle benzetmek istemişler ama hiç birinin gerçek çöl görmediklerinden eminim."

"Gerçek çöl nasıl olur?" Fran merakla sordu. "Bana çölü anlatsana."

"Nasıl anlatayım ki? Birçok çöl var. Ama çöllerin en etkileyici yanı sessizliğidir. Hayal edemeyeceğin kadar derin bir sessizlik."

"Evet." Fran fısıldadı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Ali şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Düşünmüş müydün?"

"Eskiden o tip yerleri hayal ederdim. Çocukluğumda hayal kurmak çok önemliydi benim için."

"Anlatsana. Çocukluğunda neler oldu?"

"Garip ama ne zaman o günleri düşünsem aklıma yağmur gelir. Herhalde her gün yağmur yağmazdı ama nedense hep gri, insanın için karartan bir gökyüzü hatırlıyorum. İnsanlar gibi."

"İnsanlar sana karşı kaba mıydılar?"

"Hayır. Haksızlık etmiş olmayayım. Annem ve babam öldükten sonra ben kuzenlerimin çiftliğinde büyüdüm. İyi insanlardı ama çocuklar hakkında fazla bilgileri yoktu. Benim için ellerinden geleni yaptılar. Okulda başarılı olmam için beni teşvik ettiler. Ama heyecan eksikti." Utangaç bir tavırla güldü. "Aptalca olduğunu düşüneceksin ama okuma Arap Geceleri diye bir kitapla başladım."

"Neden aptalca olduğunu düşünüyem? Küçükken bende okumuştum o kitabı. Çölde oturup fantastik kitaplar okumasını çok severdim. Güneş ufukta batarken parıltısı sıcak kumların üzerinde uzardı. Böyle soğuk bir ülkede yaşayıp da, güneşin parıltısını özlemek ne kötü."

Genç kadın başıyla onayladı. "Evet, soğuk bir evde oturup, boş bir ceple dışarıda yağın yağmuru seyretmek de öyle. Savurgan olmamız gerekiyordu."

Fran kendini her şeyden mahrum biri gibi göstermek istememişti. Kuzenleri ona paranın değerini öğretmeye çalışmışlardı sadece. Belki de onların yardımıyla birinci sınıf bir ekonomist olmuştu. Ancak ekonomi ona zevk vermeği için gazeteciliğe başlamıştı. Parayla skandalı karıştırıp zenginlerin gölgede kalmış sırlarını araştırmak ona heyecan veriyordu. Ama bunu Ali Ben Saleem'e anlatamazdı tabii.

Anlatamayacağı daha birçok şey vardı. Mesela, Dan amcanın 'para ve dürüstlük' hakkında öğrettiklerini.

"Fakat İngiltere'de benim ülkem. Annem İngiliz. Oxford Üniversitesinde okudum, Sandhurst'de askerlik eğitimi aldım."

Fran neredeyse 'biliyorum' deyiverecekti ama sustu.

Kabak çorbasını bitirdikten sonra Ali yemek çeşitlerini gösterdi. "Bilseydim, ballı tavuk yapmalarını söyledim. Sana bir sonraki yemekte ballı tavuk hazırlatacağıma söz veriyorum. Şimdi bu mütevazı yemeklerden birini seçmek zorundasın."

Mütevazı dediği uzun bir masaya yerleştirilmiş çeşitli lezzetli yemeklerdi. Fran uzun bir incelemeden sonra fasulye seçti.

"Dikkat et çok acıdır." Ali kadını uyardı.

"Acı severim."

Daha ilk lokmayı ağzına attığında, hata yaptığını anladı. Yemeğe fasulyeden başka soğan, sarımsak, domates ve acı biber konulmuştu ve çok acıydı.

"Çok lezzetli, beğendim."

Ali güldü. "Kulaklarından duman çıkıyor. Bitirmek zorunda değilsin."

"Hayır güzel."

"İstersen şunu dene." Adam başka bir yemek öneriyordu. Bu sorunsuz bir ciğer yemeğiydi.

Ve Fran bu yemeği tercih etti.

"Çok hoş bir evin var."

"Evet, çok güzel. Ev denebilir mi, bilmiyorum. Oturduğum birçok ev var ama hepsinde azar azar kalabiliyorum.

"Hiç biri evin değil mi?" Fran sordu.

Ali üzgün bir tavırla gülümsedi. "Annem nerde ise benim için ev orasıdır. O evi ısıtır, güzelleştirir. Onu seveceksin."

"Bundan eminim. Annen hep Kamar'da mı yaşıyor?"

"Çoğunlukla. Bazen seyahat eder ama uçmaktan pek hoşlanmaz. Ve... benim bazı zevklerimi onaylamıyor."

"Kumar gibi mi?" Fran güldü.

"Diğerlerini de ama öncelikle kumar. Şöyle der; Bir erkeğin zamanını harcayacağı başka şeyleri olmalı."

"Haklı."

"Fakat oraya gitmeseydim, seninle nasıl tanışabilirdim?"

"Bunun bana kader olduğunu söylemeyeceksin değil mi?"

"Okuduğun Arap kitaplarına ne oldu? Sihre inanmıyor musun artık?"

Fran'ın yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "O kitaplar bana sihre inanmayı istemeyi öğretti. Hepsi, birbirine benzeyen şeyler. Canım sıkıldığı zaman, bir uçan halının gelip, beni cinlerin lambalardan çıktığı ülkelere götürdüğünü düşünürdüm. Oralarda her şey renkli dumanların arasından çıkardı.

"Ya prens?" Ali şaka yaptı.

"O da dumanın içinden çıkardı tabi. Ama hayallerimin sonunda, o hep dumana karışıp geldiği gibi giderdi."

"Ama uçan halıyı hep umutla beklemeye devam ettin değil mi?" Ali nazikçe sordu. "Büyüdüğünde bile uçan halının geleceği günü bekliyordun."

Fran hafifçe kızardı. Düşüncelerini nasıl okuyabilmişti.

"Halı bir gün gelecek."

"Sihre inanmam." Genç kadın hafifçe başını salladı.

"Sihir denilen nedir? Bu gece seni karşımda dururken gördüğümde, bunun bir sihir olduğunu düşündüm. Ve o andan itibaren her şey benim için iyi gitmeye başladı." Kadının gözlerine bakarak gülümsedi. "Sendeki sihrin bana ne kadar kazandırdığını biliyor musun? Yüz bin. Bak."

Ali iç cebinden bir çek defteri çıkarıp üzerini yazmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Fran şaşırmıştı.

"Bu parayı sana veriyorum. Çünkü sen kazandın. Ben değil."

Ali çeki imzaladıktan sonra başını kaldırdı. "Şimdi bana ismini söylemen gerekiyor."

"Oh, sanmıyorum." Fran kadehini kaldırıp gözleriyle flört etmeye başladı. "Şu an ismimi söylemem çok aptalca olurdu."

"Ama çekin üzerine ismini yazmalıyım. İsim yazmadan bunu sana veremem."

"Kalsın o zaman." Zarif bir edayla konuşuyordu. "Ben senden bir şey istemedim ki."

Ali'nin gözlerinde hayranlık ifadesi beliriverdi. "Büyük oynamaktan korkmuyorsun."

"Benim bir şey oynadığım yok, eksalans. Bugüne kadar mutlu yaşadım, bundan sonrada yaşayabilirim." Ali'nin boynundaki kolyeye baktığını görünce, tereddütsüz elmas kolyeyi çıkartıp masanın üzerine koydu. "Senden bir şey istemiyorum. Hiç bir şey."

Bu tamamen doğru değildi. Birçok isteği vardı ama bunu yeri ve zamanı değildi.

Bir süre göz göze kaldılar. Ali saygıyla bakıyordu. Sonra yazdığı çeki isimsiz olarak kadının önüne itti ve ayağa kalktı. Elmas kolyeyi tekrar kadının boynuna takacaktı. Fakat Fran buna karşı çıktı. "O sende kalsın, ben bunu alıyorum." Çeki işaret etti. "Her şeye rağmen, aç gözlü olmamalıyım."

Ali yerine oturdu. Yine göz gözeydiler. "Bugüne kadar hiçbir kadın hakkımdan gelememi. Ama görüyorum ki, sen oyun oynamaktan hoşlanıyorsun. Bu hoşuma gidiyor. Ama asıl hoşuma giden bana gülümsemem."

"Gülümsemeler, kelimelerden daha çok şey söyler, değil mi?" Fran masumca sordu.

"Ama söyledikleri kolayca inkâr edilebilir. Yaptığın bumu? Elmas kolyeyi almamakla, aramızda geçenleri inkâr etmeyi kolaylaştırmak mı istiyorsun?"

Adam gerçekten düşüncelerini okuyordu. Çeki alıp çantasına koydu. "Aramızda geçenleri inkâr etmek pek kolay değil."

"Çok doğru. O masum gözlerinin arkasında pusuda bekleyen keskin bir zekâ var."

"Bana inanmıyorsun değil mi?"

"Hiç. Ama seninde bana inanmadığını biliyorum."

Fran'ın şaşkınlıkla açılan gözleri, sanki bir masumluk şaheseriydi. "Nasıl olurda birisi başka birinin, doğruluğundan, ahlakından, namusundan şüphelenebilir ki, ekselans?"

Ali bir kahkaha attı. Eğlendiği belli oluyordu. Uzanıp kadının elini avucuna aldı ve öptü. "Hangi erkek sana karşı koyabilir ki? Kesinlikle ben koyamam. Bana 'ekselans' diye hitap etmekten vazgeç. Adım Ali."

"Benimki de Elmas."

"Acaba...? Sana Şehrazat demeyi düşünüyorum. Aklın nedeniyle. Diğer kadınlarda olmayan, aklın nedeniyle."

"Ben bazı erkeklerden de daha akıllıyım." Dayanamayıp ekledi. "Bekle ve gör."

"Beklemek zevk almanın yarısıdır. Acaba evet mi diyecek, yoksa hayır mı? Eğer hayır derse, ses tonunda gizli bir davet mi olacak?"

"Senin böyle bir sorunun olduğunu sanmıyorum. Bana bir kadının seni geri çevirdiğini söyleme sakın."

Ali omzunu silkti. "Bir erkek dünyadaki tüm kadınlara sahip olsa bile istediği kadına sahip olamayabilir."

Hiçbir kadın onu geri çeviremezdi ama o tersini söyleyecek nezaketi gösteriyordu.

"O diğer kadınlarla beraber olmanın da, hoş olduğunu düşünüyorum. Onlar, başka bir kadını isteyebilecek kadar zaman bırakmazlar herhalde."

"Kalbi hiç kırılmamış, bir kadın gibi konuşuyorsun. Bu doğru olabilir mi?"

“Doğru.”

“O zaman hiç açık olmadın. Buna inanmak imkânsız gibi. Çünkü sen aşk için yaratılmışsın. Bunu kumarhanede senin gözlerinde gördüm.”

“Gözlerimde para görmüşsündür, aşk değil.”

“Sadece seni görüyordum ve senden etkilendim. O etki benim şansımı döndürdü.”

“Oh, yeter! Sadece şanslıydım. Peki, başka ne gördün?”

“Hiçbir şey sadece seni.”

Ali, Fran'ın yanına gidip ayağa kaldırdı ve kollarına aldı. Genç kadın böyle bir hareketi beklediği için hazırlıklıydı. Arabadaki şaka yollu öpücükler adama cesaret vermişti ve sonuna kadar ilerlemek isteyecekti. Şimdi biliyordu ki, Ali'yi bırakıp gitmek imkânsızdı.

Aklına Howard geldi. Hayatındaki tek erkek. O bir bankacıydı ve bankacı gibi öpüşürdü. Sanki öpüşürken kar ve zararı tahmin etmeye çalışırdı. O Howard'ı düşünürken Ali'nin dudakları gelip onunkilere yapıştı. Artık başkasını düşünecek hali kalmamıştı.

Ali'nin dudakları güçlü fakat bir kadının neden hoşlanacağını bilecek kadar yumuşaktı. Dudaklarından çenesine, oradan boynuna ve kulağına doğru gittiler. Kulağının altında son derece duyarlı bir nokta bulup orada kaldılar. Fran birden inlemeye başladı. Bunun önüne geçemiyordu.

“Şu anda da benimle oynuyor musun?” Ali kükredi.

“Elbette. Bu senin anlayamadığın bir oyun.”

“Ne zaman anlayacağım?”

“Bittiği zaman”

“Peki, ne zaman bitecek?”

“ Kazandığım zaman.”

“Bana sırrını öyle.” Ali kadının dudaklarından öptü.

“Sırrımı biliyorsun.”

“Seninle beraberken, hep yeni sırlar çıkıyor ortaya.” Ali'nin dudakları tekrar kadınıninkileri kapladı. Onu öperek pencerenin yanındaki koltuğa doğru götürüyordu.

Fran kendini koltuğa uzanmış bulduğunda, adamın elleri vücudunu keşfetmeye başlamıştı bile. Bu nazik dokunuşlar genç kadının nefesini kesiyordu ama diğer yandan gururu kendini kurtarmasını söylüyordu. Ali çok tehlikeli bir adamdı ve birazdan kendini koruması için çok geç olabilirdi.

Fakat onu koruyacak başka bir şey daha vardı. Birden telefon çalmaya başladı. Kesik kesik fakat ısrarla çalışıyordu. Ali'nin canı sıkılmıştı ama belli acil bir durum vardı. Şikâyet ederek ayağa kalkıp telefonu açtı. Yüzü buruşmuştu.

“Özür dilerim. Önemli bir iş için beni çağırıyorlar.” Başıyla masayı gösterdi. “Sen kendine bir kadeh

daha şarap koy. Ben en kısa zamanda dönerim." Aceleyle odadan çıktı.

Fran ayağından fırlamış ayakkabılarını ararken, başı hala dönüyordu. Ali geri döndüğünde onu hazır bir halde bulmak isteyecekti.

"Beni kim sanıyor?" Kendi kendine mırıldandı.

Konu Başlığı: Ynt: Çöl Prensi - Lucy Gordon
Gönderen: michelle üzerinde Mart 28, 2007, 03:15:02 am

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Aslanın inine geri dönecek kadar aptal mısın sen?" Joey yüzüncü defa ikaz ediyordu.

"Bu beni eğlendiriyor." Fran ayna karşısında, makyajının kusursuz olması için uğraşıyordu.

"Çıldırılmışsın sen."

"Kes artık, Joey. Ben onun evinden kendi başıma çıkabildim."

"Ve çıktığında beni, dışarıda arabayla beklerken buldun. Kumarhaneden çıktığından beri kuyruk gibi peşindeydim.

"Bugün kurtarılmaya ihtiyacım olmayacak. Röportaj yapmama izin verdi."

"Ama kim olduğunu bilmiyor. Ya öğrenirse?"

Fran'ın gözleri parladı. "Benim de istediğim bu."

Genç kadın bu gece tanınmayacak kadar değişmişti. O baştan çıkarıcı, seksi elbisenin yerine, düz beyaz bir bluz ve gümüş düğmeli gri bir iş elbisesi giymişti. Saçlarını düzgün bir biçimde arkasında toplamıştı. Görünüşü hoş ve şık bir iş kadını gibiydi. Bu Bayan Frances Callam'dı. Finans gazetecisi.

"Adam seni görmeden önce, çeki bozdursaydın bari."

"O parayı kendim için almadım ben. Dün uluslararası Çocuk Fon'una devrettim bile. Ali'ye bir teşekkür mektubu yazacaklar. Mektubu okuduğundaki yüzünün alacağı hali çok merak ediyorum."

Joey şaşkındı. "Paranın hepsini mi verdin?"

"Evet. Kendime tutamazdım."

"Prensin bu röportajı kabul ettiğine inanamıyorum."

"Sekreteri ile konuştum ve Frances Callam'ın finansal konularda görüşmek istediğini söyledim. Hiç sorun çıkarmadan randevu verdiler."

"Taksi geldi." Joey pencereden dışarı bakıyordu. "Benim götürmemi istemediğinden eminsin değil mi?"

"Sanırım bu kez, aslan kafesine yalnız girmek zorundayım."

“Bende, kafesten derhal atılacağını sanırım.” Joey güldü.

“Beni dışarı atacağını sanmam.”

“Bir anda ortadan kaybolup, adamı aptal yerine koyduğunu unutma. Sana kızgın olmalı.”

“Bu ona benimle alay edilmeyeceğini öğretmiştir. Güven bana Joey. Bu kez ben üstte olacağım.”

Taksiye bindiğinde kendine olan güvenini gözden geçirdi. Korkulacak bir şey yok gibiydi.

Ali'nin evine vardıklarında kapıyı çalıp beklemeye başladı. Kapı yavaşça açıldı.

“Günaydın Prens Ali Ben Saleem ile randevum var.” Adamın yanından geçerek içeri girdi. Ama adam buna izin vermek istemiyor gibiydi.

“Lütfen Ekselanslarına Frances Callam'ın geldiğini haber verir misiniz?”

O anda ofisin kapısı açıldı ve Ali dışarı çıktı. Fran rahatlamıştı. Derin bir nefes aldıktan sonra Ali'ye gülümsedi.

Ali'de gülümseyerek elini uzattı.

Bu Fran'ın beklemediği bir hareketti. Onu görmekten rahatsız olması gerekiyordu oysa. Herhalde tanımamıştı.

“Elmas... Güzel Elmas'ım benim. Seni tekrar görmek ne güzel. İçeri gel.”

Ali dönüp yemek odasına doğru yürümeye başladı. Fran şaşkındı. Adamın peşine düştü.

“Neden burada olduğunu biliyorum.” Birlikte içeri girdikten sonra kapıyı kapadı.

“Biliyor... musun?”

“O akşam bana çok kızmış olmasın. Biliyorum aniden seni bırakıp gitmem ve geri dönmemem çok kabalıktı. Tek mazeretim, işimin çok önemli olması. Evine sağ salım gidip gitmediğinden emin olmak için sekreterimi yolladım ama aslında seninle ben konuşmalıydım.”

Fran neler olduğunu anlamak için beynini zorluyordu. Ama adamın alay ettiğinin farkındaydı. Çenesine bir yumruk atmak istedi. Sonra petrol dolu bir kazana sokup pişirmeyi düşündü.

Demek geri gelmemişti.

Hâluki o, adamın geri döndüğünde onu bulamadığı andaki yüzünü düşünüp durmuştu. Sekreteri adama odada kimsenin olmadığını söylemekten korkmuş olmalıydı. Bir prens terk edilmekten hoşlanmazdı nede olsa. Kız herhalde anlatacak bir şeyler uydurmuştu.

Ali'nin yüzüne baktı. Adam gülümsüyordu. Gerçekten kaçıp gittiğini bilmiyor muydu? Belki de biliyordu ve gururuna yediremediği için bu hikâyeyi uydurmuştu.

Bu kapalı kutudan her şey beklenebilirdi.

“Umarım en kısa zamanda, yarım kalan gecemizi tamamlarız.” Ali devam etti.

"Ama inan Şu an meŐgulüm. Aslında Şimdi gitsen iyi olur. Bir gazeteciye randevu verdim."

Fran bundan hoŐlanmıŐtı. Tadını çıkarmayı düşündü. "Gazetecilerle görüŐmedięini sanıyordum."

"Normal olarak, görüŐmem. Ama Mr. Callam ciddi bir gazeteden."

"Mr. Callam' mı?"

"Evet. Mr. Francis Callam. Ona röportaj için randevu verdim çünkü yazdığı Őeylerle ilgili açıklamam gereken bazı noktalar var."

Düşünceler Fran'ın kafasının içinde takla atıyorlardı. Ali birazdan bir Şok yaŐayacaktı. Masumca sordu. "Ne tür Şeyler?"

Ali tekrar gülümsedi. "Bu tip ayrıntılarla canını sıkmak istemem."

"Evet, biliyorum, ben sadece aptal bir kadınıam."

Ali güldü. "Ben senin aklına hayranım ama oyun oynamaya zamanım yok. Mr. Callam her an gelebilir."

"nce benim ismimi öğrenmek istemez misin?"

"Bak, ilk fırsatta seni arayacağım."

Fran derin bir nefes aldı. "Benim ismim Frances Callam. Ms. Frances Callam."

Ali'nin yüzündeki Şaşkınlık fırtınası, geç kadını memnun etmişti. İntikam almanın hazzıyla gülümsedi.

"Sen bana... Yani sen... "Adam Şaşkınlıkla kekeleydi.

"Yani ben, beklediğin gazeteciyim. Ayrıca birinci sınıf bir ekonomistim."

Ali'nin ses tonu sertleşti. "Beni aldattın."

"Hayır, aldatmadım. Sekreterini aradım ve Frances Callam'ın bir makale hakkında seninle konuşmak istediğini söyledim. Sizler beni erkek olarak düŐünmüŐsünüz. Tabi bir kadının, finansal konularda gazetecilik yapacağını tahmin edemediniz. Kendi önyargının tuzağına düŐtün."

"Ya nceki gece? Altından bir Őansa dnŐmen sadece bir tesadüf myd?"

"Hayır, seni gzlyordum."

"Ya sonrası?"

"Tabi, bazı Şeyleri söylemedim sana. Doğrusu, sende bunu kolaylaŐtırdın."

Ali gözlerini kıstı. "Ve sürekli bana glyordun. Benim lkemde bir kadının buna cesaret ettiğinde ne olacağını biliyor musun sen?"

"Anlatsana. Hayır dur." Fran çantasından bir defter çıkardı. "Şimdi anlat. Heyyy". Ali defteri kadının elinden alıp fırlattı.

"Beni hakkımda not tutamazsın." Dişerini sıkımişti. "O gece hakkında hiçbir şey yazamazsın..."

"Oh, zaten yazmayacaktım. Ben ciddi bir gazete için yazıyorum. Bana yaklaşım tarzın kimsenin ilgisini çekmez."

"Ben..."

"Seni suçlamıyorum."

"Beni suçlamıyor musun?"

"Çoğu kadının bundan hoşlanacağından eminim. Sende onlara istedikleri davranışı sunuyorsun."

"Bu doğru. Ama kadınlar hakkında yeni bir şey öğrendim... En aptalı en iyisidir. Sen yoksa benim özel hayatımı mı tartışmak istiyorsun?"

"Hayır, özel hayatını değil, işi hayatını." Kurnazca ekledi. "Sanırım, özel hayatını yeteri kadar öğrendim."

"Önce şunu açıklayayım ki, ben bir kadınla iş konuşmam. Kadınlarla konuşulacak şeyler farklıdır. Onların başka rolleri vardır."

"Kadınların rolleri?" Fran tekrarladı. "Sen hangi çağda yaşıyorsun?"

"Hakkımda nasıl istersen öyle düşünebilirsin. Benim ülkemde kadınlar ait oldukları yeri bilirler ve oranın dışına çıkmazlar. Bu çok iyi işleyen bir yöntemdir."

"Acaba annen bu konuda nasıl düşünüyor? O İngiliz, değil mi? Erkeklerle eşit olarak yetişmiştir."

"Kadınlarla erkekler eşit değildir. Ayrıca annem hakkında konuşma. Seninle röportaj yapmayacağım. Bu son sözüm."

"Beni oynayacak bir oyuncak gibi gördüğünde daha güzel konuşuyordun." Fran adamı tersledi.

"Elbette kadınlar bunun içindir."

"Ben öyle değilim."

"Sen öyle düşünebilirsin ama kollarımdayken gerçek bir kadın gibi inliyordun. Unuttuğunu söyleme bana."

Fran Ali'nin yüzüne meydan okurcasına baktı. "O oyunun bir parçasıydı."

Prens gülümsedi. "Sanmam. Bir kadının rol yaptığını anlayabilirim. Aynı şekilde, bir kadının arzuyla kıvrandığını da anlayabilirim. O gece aramızda olanlar tamamen gerçektir."

"Sanki benimle taş devrinden kalma bir erkeğin arasında gerçek şeyler olabileceği gibi konuşuyorsun."

"Neden inkâr etmek zorundasın? Korktuğun şey nedir? İleri sürdüğün teorilerin hepsi, tutku ortaya çıktığı zaman uçup gidecek şeyler."

Ali tehlikeli bir şekilde çok yakın duruyordu. Fran bir adım geriledi. "Gerçek olarak öğrendiğim tek şey, arka odanı ne şekilde kullandığın."

"Bu senin anlayabileceğin bir şey değil. Beynini methederek canımı sıkma... Bir kadının beyni, aman Allah'ım."

Ali'nin ses tonundaki aşağılama, genç kadını sinirlendirdi. "Bizimde beynimiz olduğunu biliyorsun. Aynı türün üyeleriyiz. Ve sen, o gece Şehrazat'ın akıllı bir kadın olduğunu kabul etmiştin."

"Hayır. Şehrazat kurnaz. Aklı sadece erkeklerin dikkatini çekmeye ve başını döndürmeye yarar. Senden kurnaz ve zeki olduğunu düşünmüştüm ama bugün yanıldığımı anladım. Seni dinlememi istiyorsan Elmas, ekonomi derecenin unut. Bana saten gibi teninden bahset. Beraber yatağa girdiğimizde neler olacağını anlat."

"Asla!" Genç kadın sinir içinde fısıldadı.

Ali bir adımla Fran'a yaklaştı ve doğrudan gözlerinin içine baktı. "Şu anda ben de asla seni yatağıma götürmem. Ben kadınlığını inkâr eden, benim erkekliliğimi hiçe sayan bir kadını asla yatağıma götürmem. Bir erkekle bir kadın arasında neler olabileceğini bilmeyen bir kadınla uğraşmam bile. Derhal fırlatıp atarım..."

"Ama gözlerinin içine bakıp, derinlere gittiğimde bunun pek kolay olmadığını görüyorum. Sen ve ben buluştuk. Çünkü öyle olmalıydı. O gece yarım kalmasaydı, ulaşacağımız zevki tahmin edebiliyor musun? Hayır, edemezsin çünkü bilmiyorsun. Hiç tatmadın."

Ali dokunmuyordu bile ama sözlerinin etkisi kadının kalbini hoplatmaya yetiyordu. Anlattıklarını hayal ediyordu. Avucu vücudunun farklı yerlerinde dolaşırken, dili ağzından içeri giriyor, oradan göğüslerine iniyordu. İsteddiği her şeyi verebiliyordu bu adam.

Genç kadın düşündüklerinden sıyrılmak için gözlerini kaçırdı. Adamın onun için hazırladığı kadere razı olmak istemiyordu. Arkasını dönmek istedi ama hemen vazgeçti. Bu korktuğunu kabullenmek olurdu. Tehlikeden kaçılmaz, aksine üstüne gidilmesi gerekirdi.

Ali sordu. "Sende öyle hissetmiyor musun?"

"Hayır." Fran bir adım geriledi. "Hayır, öyle şey olamaz. Emir verir gibi yapamazsın."

Ali ona yaklaştı, o biraz daha geriledi ancak arkasında koltuk vardı. Dengesini kaybedince koltuğa oturmak zorunda kaldı. Kalkmak için çabalarken adam omuzlarından tutup oturttu. Şimdi ikisi yan yana koltuktaydılar.

"Emir çoktan verildi. Ama emri veren sendin. Kumarhaneye beni incelemek için geldin. Hâlbuki ben seni orada gördüğümde, hayatımda özel bir yer alacağını düşünmüştüm. Geri dönmek için çok genç."

Genç kadın adamın onu öpmesine izin vermeyecekti. Çünkü adam, bir adamla bir kadın arasında sadece tutku olabileceğini ispatlama peşindeydi. Bu zaferi kazanmamalıydı. Kararı kesindi ama kemikleri ondan farklı düşünüyordu. Sanki eriyecek gibiydiler.

Ali kadını öpmeyi denemedi bile. Onun yerine elini kaldırıp bir parmağıyla genç kadının dudağını sevmeye başladı. İri dudakları istekle ayrıldı. Ateş gibi yanıyordu. En küçük bir kurtuluş umudu görünmüyordu.

Konuşmak istedi. Sert bir tavırla itiraz etmek istedi. Ama dudakları titriyor, dokunulmak istiyordu. Ve _bunu hatırlamasa bile_ adamı kendine çekip dudaklarına atladı.

Bu beklediği işaretti. Kadından beklediği davetkâr tutku buydu. Ve bu gibi durumlarda ne yapması gerektiğini iyi bilirdi. Diliyle küçük hareketler yaparak kadının ağzının içine girdi. Fran'ın başı dönmeye başlamıştı. O da karşılık vererek dilini adamı ağzına soktu. Birbirlerinin tadını çıkarıyorlardı.

Howard ile öpüşmek zevkliydi ama bu hiç bu kadar başının döndüğünü hatırlamıyordu. Yüzündeki maske çıkmıştı sanki. Ateşli, istekli bir kadın olmuştu birden. Hem de, onu sinirlendirmek için elinden geleni yapan birine karşı duyuyordu bu aşırı isteği.

Ali'nin dudakları aşağıya doğru kayarak boynuna indi. Sonra V yakalı bluzunun düğmelerini yavaşça açarak daha aşağıya indi ve göğüslerini buldu. Genç kadının aldığı zevk, hayal bile edilemezdi. Erkeğini kabul ettiğini gösterircesine elleriyle başına sarılıp kendine çekiyordu.

Bir süre sonra Ali başını kaldırdı. "Görüyor musun?"

"Neyi?"

"İkimiz beraberken, bize bir şey oluyor. Bunu inkâr edemez sin..."

"Etmiyorum. Ama bu... Önemli değil."

"Tutku her zaman önemlidir."

Fran bu adama güvenemiyordu ama vücudu onu istiyordu. "Ama sen bu tür tutkulara alışkınsındır."

Adam kafasını iki yana salladı. "Böylesine değil." Ses tonunda, sanki zor durumdaymış gibi bir ifade vardı. Yapmak istediğini yapıyordu ama şaşırılmış gibiydi.

"Şimdi gitmelisin. Doğru bir zamanda tekrar görüşeceğiz. Ben sana haber veririm."

Fran sinirle adamdan kurtulup açık düğmelerini iliklemeye başladı. "Demek karar verince beni arayacaksın."

"Ben değil, kader karar verince."

"Oh, hayır. Bana röportaj için söz vermiştin. Gidersem bir daha asla geri gelmem."

Ali gülümsedi. "Bunu göreceğiz. Ama şimdi kesinlikle gidiyorsun."

Fran taktik değiştirdi. "Neden makul olmuyorsun?"

"Boşuna uğraşma Elmas. Cevabım hayır."

"Bana Elmas deme. Artık adımlı biliyorsun. Şu, benim evime kadar gelen sekreterin ismimi sana söylemedi mi?"

"İsim sormak görevleri arasında değildir."

"Ama nerede yaşadığımı söylemiş olmalı." Fran ısrar ediyordu. "O yolla ismimi öğrenebilirdin."

"Daha kolay bir yol varken neden o yolu deneyeyim ki? Çek konusunda küçük bir itirafım var."

“Yüz binlik çek için mi?”

“Evet.” Kadına gülümseyerek baktı. “Korkarım onu durdurdum. Bankam ödeme yapmayacak ama bana kimin parayı çekmek istediğini bildirecek. Bugün buraya gelmemiş olsaydın bile ismini öğrenmiş olacaktım. Çok kabayım, değil mi?”

“Evet, çok. Ama bende bir kabalık yaptım. Çeki kendim bozdurmadım. Dün Uluslararası Çocuk Fon’una devrettim.”

Ali beyaz dişlerini göstererek güldü. “Bu çok güzel, kusursuz bir hikâye. Ama sevgili Elmas, benim bir kadının yüz binlik bir çeki geri çevireceğine inanmamı bekleme.”

“Çevirdim ama. Yakında öğrenirsin nasıl olsa. İsmi haberlerde duyunca...”

“Benimle dalgamı geçiyorsun sen... Korkarım artık gitmen gerek. Zaten yeterice zamanımı aldın.”

“Haklısın, para kazanmaktan alıkoydum seni.” Genç kadın kapıya doğru ilerledi.

“Yine görüşeceğiz.”

“Bundan şüpheliyim.”

“Benim ülkemde. ‘henüz yumurtadan çıkmamış civcivleri hesaba katma derler.’

Fran gözden kayboluncaya kadar Ali arkasından baktı. İşine dönmek üzereydi ki, sekreteri geldi.

“Ekselansları. Uluslararası Çocuk Fon’un dan bir hanım telefonda. Çek için teşekkür etmek istiyorlarmış ancak bankada bir sorun çıkmış.”

“Beni kandırdı.” Ali mırıldanarak çalışma odasına girip masasına oturdu. Sinirliydi. “Yüz binin karşılığı koca bir sıfır.” Bir kâğıt çıkarıp üzerine ‘Frances Callam’ diye yazdı. Sonra üzerini çizip, ‘Elmas’ yazdı. Daha sonra onu da silip ‘Şehrazat’ yazdı.

Konu Başlığı: Ynt: Çöl Prensi - Lucy Gordon
Gönderen: michelle üzerinde Mart 28, 2007, 03:16:28 am

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ali Ben Saleem New York’a uçtuğu için evi birkaç gün oldukça sakindi. Geri döndüğünde, o haftayı telefon başında, varılan anlaşmaların tamamlanması ve yeni anlaşmaların hazırlanması ile geçirdi. Sekreteri dışında, evde çalışanlar onu çok seyrek görebiliyorlardı. O da aynı şekilde evde çalışanları. Ve yeni hizmetçi kızı da fark etmemişti tabi. Yani Fran’ı.

Bu işi ayarlamak tahmininden çok daha kolay olmuştu. Joey bölgedeki bir işçi bulma acentesini tanıyordu. Acente çevredeki evlere ilan dağıttı. İlan Ali’nin evine de gitmişti tabi ve baş kâhya oltaya takıldı. Evin bir hizmetçi kızı ihtiyacı vardı. Fran hemen başvurdu. Siyah bir peruk takmış, gri sıradan bir elbise ile düz siyah ayakkabılar giymişti. Adını Jane olarak bildirmiş ve işe başlamıştı.

Bu işe soyunmadan önce uzun uzun düşünmüştü genç kadın. Hizmetçilik yapmaktan hoşlandığı söylenemezdi. Neredeyse vazgeçecekti ama prensin şu sözleri kulağından hiç gitmiyordu... “Ben

kadınlarla iş konuşmam... Benim ülkemde kadınlar yerlerini bilir ve oradan dışarı çıkmazlar... Kadınlarla erkekler eşit değildir.”

Adamın sesindeki otoriter ton sinirlerini bozmuştu. Ali kadınlara gerekli saygıyı göstermedikçe barış yapmayacaktı.

Ali yolculuğa çıktığı gün işe başlamıştı. İşi daha çok aşağıda mutfaktaydı. Bir keresinde Ali'nin yatak odasını temizlemek için yukarı çıkmıştı ama kâhya kadın yanındaydı.

Yatak odasını gördüğünde, aşağı kattaki lüksü bulamayınca çok şaşırılmıştı. Düz beyaz duvarlar, sıradan perdeler ve büyük maun bir yatak. Duvarlarda üç tane resim vardı ve hepside atlarla ilgiliydi. Kâhya bunların ekselanslarının yarış atları olduğunu açıklamıştı. Fotoğraflar büyük zaferler sonrasında çekilmişti. Derby, Grand National ve Ascot.

Bu aralar yalnız çalışıyordu. Joey kuzeydeki başka bir iş için Londra'dan ayrılmıştı. Buraya gelmeden önce Howard'a birkaç haftalık bir iş için Londra dışına çıkacağını söylemişti. Nerede olduğunu hiç kimse bilmiyordu. Daha güvenli olduğunu düşünerek böyle olmasını o istemişti. Ama henüz hiçbir ilerleme gösteremiyordu.

Ali döndüğünden beri ona görünmemek için uğraşıyordu ancak adam zaten hizmetçi kızları fark etmiyordu bile.

Bu gece Ali bir hata yaptı. Fran gizlice onu izlerken koltuğunun altındaki dosyalarla yatak odasına girmişti. Bir süre sonra beklenmedik bir misafir için aşağıya indiğinde yatak odasının kapısını kilitlemeyi unutmuştu.

Bu Fran için bir fırsattı. O dosyalar petrol imparatorluğunun ayrıntılarını gösteren bir anahtar olabiliirdi. Ali gözden kaybolur kaybolmaz kadın odaya girdi. Dosyalar yatağın üzerine dağılmış duruyordu. Hemen göz gezdirmeye başladı ama sadece bir tanesi İngilizce idi. Aceleyle okumaya başladı. Kısa bir süre sonra gözleri öfkeyle açıldı. Ali ile karşılaştıkları o Altın Şans kumarhanesi Ali'ye aitti. Bu apaçık anlaşılıyordu.

“Vcdansız herif...” Öfkesi büyüyerek okumaya devam etti.

Birden kapının kapanma sesini duydu. Dehşetle geri döndüğünde Ali'nin içeri girmiş olduğunu fark etti. Ama adam alaycı bir ifadeyle gülümsüyordu.

“Sen hiç vazgeçmezsin değil mi?”

Fran toparlanıp ayağa kalktı. Öfkeli görünmeye çalışıyordu ama bu şartlar altında bunu başarmak biraz zordu.

“Vazgeçmeyeceğimi bilmen gerekirdi.” Fran meydan okur gibi konuştu.

“Biliyordum. Sadece ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum, benim değerli Elmas'ım. Ya da Frances... Jane... Bugün ismin her neyse... Beni kolayca kandırabileceğini mi düşünmüştün?”

“Ben olduğumu biliyor muydun?”

“Elbette. İlan eve ulaştığında ilk önce bana getirildi. Seni işe alması için kâhyayı uyardım... Ama sende iyi iş yaptın doğrusu.”

"Başından beri biliyordun demek." Fran kendi kendine konuşuyordu sanki. Sert bir yumruk yemiş gibi sersemlemişti.

"Zavallı Elmas."

Ali gülümsüyordu ama bu gülümsemenin arkasında genç kadını rahatsız eden bir şey vardı.

Adam kapıyı kilitledikten sonra anahtarı cebine indirdi. Rahatsız edici şey bu olmalıydı.

"Hey, bırak gideyim."

"Hemen gitmek mi istiyorsun? Buraya girmekle başını derde soktuğunun farkında değimlisin?" Kadının okuduğu dosyayı işaret etti. "Umarım sonuç buna değmiştir."

"Beni aldattın."

Ali gülmeye başladı. "Seni aldattım mı? Sahte bir kimlikle benim evime giriyorsun ve ben seni aldatmış oluyorum öyle mi?"

"Kumarhanede. Planlamışsın. Kumarhane seninmiş. Kaybetmekten korkmuyorsun çünkü zaten kaybettiklerin sana gidiyormuş. Kazanmalarını da sen ayarladın. Senin şans meleğin olduğuma inandırdın beni."

"Kazandıklarımı ayarlamadım. Bu hile olurdu." Kadının inanmayan yüzünü görünce atıldı. "Ben yalan söylemem."

"Tabi ki söylemezsin, pardon."

"Hakkımda kötü fikirlere sahip gibisin. Fakat sana olanları unutup arkadaş olmayı öneriyorum. Sonuç berabere olsun."

Ali maun dolaba giderek açtı ve içindeki buzdolabından bir şişe şampanya çıkarıp açtı.

"Benimle şampanya içmeyi reddetmeyeceksin değil mi?" İki kadeh şampanya koydu. "Yoksa çay mı tercih ederdin?"

"Çay çok sıkıcı olurdu." Genç kadın kadehi aldı.

Ali'nin barış önerisi çok normal sayılamazdı. Fran adamın karakterini iyi bildiği için altından ne çıkacağını merak ediyordu.

"Olağanüstü bir kadınsın, Elmas." Ali dağılmış dosyaları toplamaya başladı. "Sana verdiğim çeki bağıslaman olağanüstü bir şey. Bu güne kadar bunu yapabilecek bir kadına rastlamadım."

"Beni şaşırtıyorsun. Bu kadar makul düşüneneğini ummamıştım. Gaddarca davranacağını sanıyordum."

"Ben medeni bir insanım. Şimdi kadehlerimizi tokuşturalım."

Kadın yatağa oturmuştu. Ali'de yanına gitti ve kadehlerini tokuşturdular. Adam alayla sordu.

"Çalışma arkadaşların buna ne diyecekler acaba?"

"Allah'tan çalışma arkadaşlarım yok. Ben yalnız çalışırım."

"Peki ya, o kumarhanedeki küçük adam kimdi?"

"Onu zaman zaman kiralarım. Şu anda başka bir iş için uzakta."

"Ama ailen..oh,hayır. Ailen yok. Ne üzücü bir hayat."

"O kadar üzücü değil."

"Ama başarılarını alkışlayacak, zor anlarında sana yardım edecek birisinin olmaması, üzücü değil mi?" Ali kadına düşünceli bir ifadeyle baktı. "Peki, tamam. Röportajını yapabilirsin."

"Ne demek bu?" Fran şaşkınlıkla sordu.

"Ben döner dönmez, gelip benimle konuşabilirsin. Söz."

"Nereye gidiyorsun?"

"Biraz önce gelen adam, Kamar'da bir kriz başladığını haber verdi. Orada olmam gerekiyor. Derhal yola çıkmalıyım. Döndüğüm de konuşuruz."

"Ne zaman döneceksin?"

Ali omzunu silkti. "Bunu bilemem."

"Anlıyorum." Geç kadının hayalleri sönmüştü. "Belki bir gün. Yani hiçbir zaman."

"Ne kadar şüphesisin. Hiç dönmeyecekmişim gibi konuşuyorsun. İstersen benimle gel."

"Ne demek bu?" Fran nefesini tuttu.

"Ben sözümün eriyim. Kamar'da benim misafirim olacaksın. Daha önce hiçbir kadına vermediğim ayrıcalığı vereceğim sana. Unutamayacağın bir deneyim olacak."

"Ne zaman gidiyoruz?"

"Yarım saat içinde."

"Ama benim pasaportum yok.

Gülümserken yüzün aldığı ifade, genç kadına adamın bir devlet başkanı olduğunu hatırlattı. "O işi bana bırak. Şimdi hemen hazırlan. Acele etmezsen sensiz gitmek zorunda kalacağım."

Ali anahtarla kapıyı açtı. Fran çok sevinçliydi. Hemen kalkıp dışarı fırladı. Ali arkasından gülüyordu.

Fran odasında aceleyle çantasını dolduruyordu. Tam fermuarını çekmişti ki kapı tıkladı. Açığında, güzel bir Arap kızının nezaketle eğilerek selam verdiğini gördü.

"Bunları size getirdim." Kızın elinde koyu yeşil, cüppe gibi elbiseler vardı. "Bunları giy... Ben ol."

Kız kötü İngilizcesi ile Kamar'a sadece hizmetçi kılığında girebileceğini anlatmaya çalışıyordu. Fran

bu kızın yerine geçecek ve onun pasaportunu kullanacaktı.

Kız Fran'ın giyinmesine yardım etti. Başını nasıl bağlayacağını yüzünü nasıl örteceğini gösterdi. Sadece gözleri görülebilecekti.

"Hep yere bak. Mavi gözler görünmesin... Yürümekte önemli. Efendine itaat et. Yürürken de yere bak."

Birkaç dakika sonra Ali'nin arabasına binmek üzere kapının önündeydi. Adam arabanın arka koltuğuna oturmuştu bile. O da modern giysilerini çıkarmış, ülkesinin geleneksel beyaz, uzun giysilerini giymişti. Bu haliyle tam bir Arap prense benzemişti doğrusu. Fran'ı görünce elindeki kâğıtları bırakarak yanına oturmasını işaret etti. Ve yola çıktılar.

"Çalışmak zorundayım, kusura bakma. Krizi çözmem gerekiyor."

"Ne tür bir kriz bu?"

"Şimdi soru sorma. Kamar'a vardığımızda, gözlerinle görürsün." Ali hafifçe gülümsedi.

Yarım saat sonra havalanına vardılar. Araba terminali geçerek özel uçakların bulunduğu yere gelip durdu. Fran camdan dışarı bakıyordu. Şoför arabadan inip bir görevliye elindekileri verdi. Bunlar pasaportlar olmalıydı. Görevli Rolls'un içine bir göz attıktan sora geçebileceklerini söyledi. Kraliyetin işi bu kadar kolaydı.

Ali önde o arkada özel jete bindiler. Fran gözlerine inanamıyordu. Nefesi kesilmek üzereydi. Pencerelerdeki ipek perdeler ve yerlerdeki rengârenk ipek halılar göz kamaştırıyordu. Deri koltuklar son derece genişti. Ali o koltuklardan birine oturdu. Fran'da yanındakine oturmak üzereyken biri el sallayarak onu başka bir bölüme çağırırdı. Orası herhalde çalışanlara ait bir bölümdü.

Uçak havalandıktan kısa bir süre sonra, hostes Fran'ın önüne küçük bir masa yerleştirip şarap ve bademli bisküvi servisi yaptı. Kadın şarap kadehini ağzına götürmüştü ki Ali yanına geldi. Gülümsüyordu.

"Telefon görüşmelerim uzun sürebilir. Senin her türlü ihtiyacına yardımcı olmaları için talimat verdim. Eğer yatmak istersen yatak var. Gece yarısı oldu ve yolculuk epey uzun sürecek."

Fran esnedi. "Sanırım, haklısın. Biraz uzansam iyi olacak."

Hostes genç kadını uçağın başka bir bölümüne götürdü. Burası harika bir yatak odasıydı. Sanki lüks bir otelin süiti gibi döşenmişti. Ama aksi olsa, Prens Ali diğer insanlara benzemiş olurdu.

Çok uykusu vardı. Yatağa uzandı. Ancak kısa bir süre sonra uykusunun kaçtığını fark ederek doğruldu. Dışarı kapkaranlıktı. Pencereden sadece uçağın kanadında yanıp sönen kırmızı ışık görünüyordu. Boş gözlerle karanlığa baktı durdu. Gün ağarmaya başladığında ise altlarındaki uçsuz bucaksız çölü gördü. Kumdan başka bir şey görünmüyordu. Ne esrarengiz bir şeydi bu.

Kapının tıkladığını duydu. Ali gelmişti.

"İşte benim ülkem. Sana hoş geldin demeye hazır, bekliyor."

"Çok güzel. Hayal edemeyeceğim kadar güzel. Çok büyük ve... yalnız... kendine yetiyor gibi..."

"Haklısın." Ali genç kadına ilgiyle baktı. "Aynı benim gibi. Çölün hiçbirimize ihtiyacı yok. Bunu

hemen anlayabilmen ne akıllıca.”

Fran gülümsedi. Yolculuk iyi başlamıştı. Dışarı baktı. Güneş yükseldikçe çöl aydınlanmaya, soluk renk parlak bir sarıya dönüşmeye başlamıştı. Gökyüzü masmavi oluvermişti. Adama döndü.

“Teşekkürler. Beni buraya getirdiğin için.”

“Kalk otur. Birazdan inişe geçeceğiz.”

Fran koltuğa oturup kemerini bağladı. Dışarı bakmaya devam ediyordu. Birden çöl kayboldu. Kamar havaalanına gelmişlerdi. Uçak durduğunda camları siyah bir Rolls merdivene yanaşmış, hazır bekliyordu.

Fran peçesini taktı. Gözlerini düşürerek arabaya binene kadar Ali’yi takip etti.

Yolculuğun ilk kısmı havaalanından şehre kadar kumlar arasında geçti. Dışarıda petrol rafineleri görünüyordu.

Şehre vardıklarında sabah erken olmasına rağmen, insanlar kraliyet bayrağını görünce arabayı selamlıyor, el sallıyorlardı. Demek Ali’nin ülkesine dönmesinden mutlu olmuşlardı.

“Bunu kendi istekleriyle mi yapıyorlar?”

“Neyi?”

“Selamlayıp, el sallamayı.”

“Allah’ım sen bana sabır ver.” Ali kendi kendine mırıldandıktan sonra sesini yükseltti. “Tabi ki hayır. Bir ferman yayınlayarak beni görmekten mutlu olmayanların, kafalarının kesileceğini halka bildirdim.”

“Özür dilerim.” Fran sorduğuna pişman olmuştu.

Ali içini çekti. “Aslında bana ettiğin hakaretler nedeniyle senin kafanı kestirmeliydim. Artık yüzünü ört. Neredeyse geliyoruz.”

Birkaç dakika sonra, büyük mermer, kemerli bir kapıdan geçerek sarayın geniş merdivenlerine yanaştılar. Birkaç uzun beyaz elbiseli adam bekliyorlardı. Biri arabanın kapısını açtı.

“Sen burada kal.” Ali emir verdikten sonra arabadan indi. Fran arabada ne yapacağından habersiz bekliyordu ki, uzun boylu bir kadın gelip kapısını açtı. Kadının peçesi yoktu.

“Ben Rasheeda. Seni dairene götüreceğim. Beni takip et.”

Birlikte merdivenleri çıkarak, saraya girdiler. İçerisi dışarıya kadar şatafatlı değildi. Uzun bir koridorda yürürlerken Fran binanın serin olduğunu fark etti.

“Dairende, sana hizmet etmek için bekleyen hizmetçiler olacak.”

“Teşekkür ederim. Geleceğimi biliyor muydunuz?”

Rasheeda omzunu silkti. “Buna her zaman hazırızdır.”

Asansöre binip yukarı çıktılar. Sonra bir diğer koridorda yürüdüler. Kadın 37 numaralı kapının önünde durup kapıyı açtı. Burası balkonlu, geniş bir daireydi. Gösterişli bir banyosu vardı. Musluk takımları altın olmalıydı.

“Yorgun olmalısın. Hemen banyoyu hazırlaması için hizmetçilerden birini yollayacağım.”

“Çantam arabada kaldı. Onu nasıl...”

“Ona ihtiyacın olmayacak. Çünkü burada her şey var. Ekselansları haremini böyle ağırlar.”

“Pardon. Anlayamadım. Harem mi dedin? Bak, bir hata var. Ben bir gazeteciyim.”

“Batıda sizin gibi kadınlara ne denildiğini bilmiyorum, tabi.”

“Ama Ali size söylemedi mi...?”

“Ekselansları, uçaktan beni arayarak senin için kesin talimatlar verdi. Ben haremin başıyım. Sadece talimatları uyguladım.”

“Yani bana Ali’nin beni haremine sokmaya çalıştığını mı söylüyorsun?”

“Bundan şeref duyman gerekir.”

“Hemen onu görmeliyim.” Fran kapıya gitti ancak kapı kilitliydi. Öfkeyle bağırdı. “Hemen şunu aç.”

“Ekselansları burada kalmanı emretti.” Rasheeda donuk bir sesle cevap verdi. “İlk fırsatta seni görmeye gelecektir.”

“Bu ne kadar sürer?”

“Bilmiyorum. Bir hafta, bir ay. Yapacak çok daha önemli işleri vardır onun.”

Genç kadın fırlayıp balkona çıktı ve avazı çıktığı kadar bağırılmaya başladı. “İmdaaaat, imdaaaaat.”

Dördüncü kattaydılar. Bahçede çalışan birkaç bahçıvan genç kadının sesini duyarak yukarı baktılar ama sonra önemsemeyerek çalışmaya devam ettiler.

Umutsuzlukla içeri girdiğinde Rasheeda yoktu. Kapıyı kilitleyip gitmişti.

Konu Başlığı: Ynt: Çöl Prensi - Lucy Gordon

Gönderen: michelle üzerinde Mart 28, 2007, 03:20:40 am

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bir süre sonra Fran sakinleşmişti. Çevresini araştırmaya başladı. Balkondan kaçmanın kesinlikle imkânı yoktu. Başka bir yol bulmalıydı.

Banyoya girdi. Başka bir zaman olsa bu lüks küvette banyonun tadını çıkarmak isterdi ama o an keyfi hiç yoktu. Yatak odası da pahalı, savurgan bir tarzda döşenmişti. Pahalı perdeler, gösterişli bir yatak ve üzerinde bordo, kabartmalı bir kumaştan yapılmış örtü, şişman yastıklar. Birçok kapı vardı ama hepside gömme dolapların kapılarıydı. Dışarıya çıkış ancak ana kapıdan olabilirdi ve o da sıkıca

kilitliydi.

Nasıl düşmüştü bu tuzağa? Modern dünyada insanlar bu gibi şeyler yapmazdı. Ali Ben Saleem modern bir adam değildi. O canının her istediğini yapmaya alışmış, gücü çok yüksek şımarık bir hükümdardı.

Birden ana kapıya bir anahtar girdiğini duydu. Anahtar dönerek kapıyı açtı. Ancak gelen Ali değildi. Düz uzun elbiseler giymiş iki kız içeri girdi ve eğilerek saygılı bir şekilde selam verdiler. Sonra biri banyoya giderek küveti doldurmaya başladı.

Fran yorgun ve terliydi. Banyo almak fena fikir değildi doğrusu. Hem de içindeki isyanı bastırabilirdi.

Su çok hoş kokuyordu. Genç kadın küvete girerek sabunlanmaya başladı. İçinden Ali'yi ilk gördüğünde neler söyleyeceğini düşünüyordu. Ama bu ne zaman olabilecekti? Rasheeda bunun uzun sürebileceğini ima etmişti.

Küvetten çıkmaya hazır olduğunda iki kız gelip onu beyaz havluya sardılar. Kurulandıktan sonra, gelirken giydiği uzun yeşil elbiseyi aramaya başladı ama görünürde yoktu.

Hizmetçi kızlardan biri gülümseyerek askıdaki elbiseyi gösterdi. Papağan mavisini, üzeri tamamen işlenmiş uzun bir elbiseydi bu. Giymesi için onu bekliyordu.

"Ben kendi elbiselerimi giysem daha iyi olur. Çantamdalar. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Kızlardan biri kaşlarını çatarak cevap verdi. "Çanta maalesef kayıp. Bunlar yeni elbiseleriniz."

"Oh, hayır. Efendiniz beni böyle, cariyeleri gibi giydirmeyi düşünüyorsa yanılıyor."

Diğer hizmetçi kız yalvarıyordu. "Lütfen, efendimiz hakkında saygısızca konuşmayınız."

"Onu gördüğüm zaman, yüzüne söyleyeceğim bu saygısız sözleri. Ben çantamı istiyorum."

Kızlar ona boş boş bakıyorlardı.

"Ya kendi elbiselerimi giyerim, ya da hiç." Fran pofuduk minderlerle kaplı kanepeye oturup havluya sarındı. Ama havlu oldukça küçüktü.

Hizmetçi kızlar aralarında fısıldaşıyorlardı. Onu nasıl ikna edeceklerini tartışıyor olmalıydılar.

"Ona teslim olacak değilim." Fran sertçe ekledi.

"İşte benim Elmas'ım." Keyifli bir ses geldi.

Fran ayağa fırlayıp döndü. Ali elleri belinde, kapıda duruyordu. Alaycı bir ifadeyle selam verdi. Hizmetçi kızlar kaybolmuştu bile.

"Sen!" Genç kadın öfkeyle söze başladı. "Sen buna nasıl cüret edebilirsin?" Gözlerinden ateş çıkıyor gibiydi.

Ali sırttı. "Neye cüret etmişim?"

Nasıl tüm yakışıklılığı ile durup ona bakmaya cüret edebiliyordu ki? Aslında Fran'ın aklından geçen

buydu ama çabuk toparlandı. "Bu yaptığın bir akamıydı? Ben buraya yazı hazırlamak için geldim. Senin sözüne güvenerek. Ama sen beni buraya atıp kilitledin. Tamam, çok komikti ama artık eğlence bitti."

Ali gözleriyle, bir aşağı bir yukarı onu süzüyor, sarındığı küçük havlunun dışında kalmış yerlerine bakıyordu. Gözleri bacaklarından kalçasının açıkta kalmış tarafına doğru çıktığında o havluyu sıkıştırarak mümkün olduğunca örtündü. Adamın bu bakışları tehlike işaretiydi.

"Ama ben ciddiğim." Ali sonunda konuştu. "Elmas, beyninin olduğunu söyleyen bir kadınsın ama seni kandırmak ne kolay. Sana en başında söylemişim. Röportaj falan yok. Bundan hiç vazgeçmedim. Ama sen safça tersini düşündün."

Fran söylediklerini duymuş ancak anlamını bulmakta güçlük çekiyordu. "Yani sen, benimle konuşmayacağını mı söylemek istiyorsun?"

"Sadece, para, iş ve politika hakkında. Bunlar bir kadının işi değil. Sana söylemişim ama sen belli ki bana inanmamışsın."

"Sen beni bu bahaneyle kandırdın. Buna hakkın yok..."

"Ama böyle bir şey yapabileceğimi tahmin etmeliydin. Biliyorsun ben kindar bir adamım. Aldığım yaraları hiçbir zaman unutmam." Ali kadına yaklaştı. Şimdi sesinde tehditkâr bir ton vardı. "Bunu unutacak kadar aptal mısın sen?"

"Ne yarası? Ben sana bir zarar vermedim ki."

"Çek konusunda beni yaraladın. Gururumla oynadın."

Adamın sesi iyice sertleşti. "Bir ülkeye hükmeden adam gururlu olmalıdır. Eğer öyle değilse, bulunduğu yere layık değildir. Bana yapılan bir hakareti cezasız bırakamam. Kılık değiştirerek evime girdin. Kendini akıllı sanıyorsun ama sandığın kadar değilsin. Dersini alma zamanın gelmişti."

"Ders mi?" Fran kulaklarına inanamıyordu. "Sen buna ders mi diyorsun? Beni haremine sokarak mı ders veriyorsun?"

"Sadece kendini suçlamalısın. Beni kıskırttın. Bundan sonra ne olacağı tamamen sana bağlı."

"İnsanlar benim ortadan kaybolduğumu anladıklarında ne olacak?"

"Bu ne zaman olacak ki? Benimle ilgili çalıştığını bilen olmadığını söylemiştin. Arkadaşın Joey'de iş için uzaklara gitmiş. Ailende yok. Kim seni arayacak ki?"

"Ve beni buraya başka birinin pasaportuyla getirdin..." Fran kendi kendine fısıldadı.

"Kimse ülkeni terk ettiğini düşünemez bile."

Genç kadın, korkunç bir durumdaydı. Ölse bunu kimse anlamayacaktı bile.

"Bunu planladın sen. Dün gece bana iş arkadaşlarımı sormuştun. Olmadığını öğrenince harekete geçtin."

"Ben sezgileri olan bir adamım."

"Ali bu iş çok uzadı. Ben çantamı istiyorum. Elbiselerimi de. Ve bir an önce buradan gitmek."

Adam güldü. "Oh, benim tatlı Elmas'ım. Çok hoşsun. Benim kontrolüm altında olduğun halde, beni tehdit eder gibi konuşuyorsun. Sanki senin emirlerine uyacakmışım gibi."

"Buna inanamıyorum. Keşke bir rüya olsa da uyansam."

"Sana en güzel rüyaları diliyorum. Umarım beni de görürsün. Ama uyandıığında yine burada olacaksın. Tamamen benim hizmetimde. Ben aksine karar verene kadar."

"Sen hem çılgın hem de delisin. Beni 37 numaralı cariyen mi yapmak istiyorsun?"

Ali güldü. "İtiraf etmeliyim ki, otuz yedi tane cariyem yok. Bu sadece kilidi olan odanın numarası. Diğer odalarda kilit yok. Olması da gerekmiyor. Çünkü onlar ülkelerine hizmet etmekten mutlu oluyorlar."

"Ama burası benim ülkem değil. Ayrıca yatak da hizmet etmeğe hiç niyetim yok. Madem diğerleri bundan hoşlanıyor, neden onlara gitmiyorsun?"

"Keşke aynı soruyu kendime kaç kez sorduğumu bilseydin. Sen beni onların yapmadıkları bir biçimde kışkırtıyorsun, bana sırt çeviriyorsun."

Ali konuşurken parmağının tersini kadının omzuna götürdü ve severek, yavaş yavaş kolundan aşağıya doğru indirmeye başladı. Bu temas çok hafif ve sezilmesi çok zor olduğu halde, yine de Fran'ın tüm vücudunu titretmeye yetmişti.

Genç kadın derin bir nefes aldı. Titremesini durdurmaya çalışıyordu. Ali'nin tahrikine cevap vermesini tehlikeli olacağını biliyordu. Üstelik adama bu kadar kızgın olduğu bir anda. Adam erkekliğini kullanarak, onun beyin olarak çökmesini bekliyordu. Adamın elini itti. Şimdi göz gözeydiler.

"Senden beni bırakmanı istemiştim."

"Harika. Şu an sana her zamankinden daha çok hayranım."

"Ne dediğimi duydun mu?"

"Elbette duydum. Ama sabırlı ol, Elmas. Sana zevkin beklenti içinde yattığını söylememiş miydim? Bir süre bekleyeceğiz. Ve o an geldiğinde..." Ali'nin parmağı kadının dudakları üzerinde geziyordu.

"O an gelmeyecek. Eğer gücüne güvenip geleceğini düşünüyorsan, kendini kandırıyorsun."

Adam hafifçe güldü. "Eğer istiyorsan benimle savaş ama bu sadece benim heyecanımı arttıracaktır."

"Hayırrr." Fran bağırdı. "Hayırrr." Sonra gidip kapıyı yumruklamaya başladı. "İmdaaaattt! Yardım edin! "

Ali kadını kollarından yakalayıp odanın ortasına getirdi. Fran çırpınıyor, tekme atıyor, adamın kollarından kurtulamaya çalışıyordu. Ama bu sadece üzerindeki havluyu gevşetmekten başka bir işe yaramadı. Havlu kayıp düşecekti nerdeyse.

"Bırakıp gideyim! " Tekrar bağırdı. "Bırak beni."

Fran daha fazla bağırmadı. Çünkü Ali'nin dudakları onunkileri kaplamıştı. Prens belki de ilk kez bu kadar ihtiraslı öpüyordu. Genç kadın tüm gücünü kullanarak karşı koymaya çalıştı. Bu kadar vahşice öpülmek istemiyordu.

Öpüşmeleri bir eskrim maçı gibiydi. Adam hamle yaptıkça kadın geri kaçıyordu. Kısa bir sonra Fran kaçamadı ya da kaçmaktan vazgeçmişti.

Birden genç kadının sarındığı havlu düşüverdi. Ali'nin kolları arasında çırılçıplak kalmıştı. Adam boynunu, kulağını öpüyor, ona ait olduğunu fısıldıyordu. Fran yine kurtulmak için hamle yaptı.

"Aptal olma Elmas'ım. Sandığından çok daha kolay bir şekilde hakkımdan gelebilirsin. Ama zor kullanarak değil. Sende beni esir alacak silah var."

Ali kadını kolları arasında döndürdü ve bir kolunu dizlerinin altına atarak kucağına aldı. Kadını dudaklarından öperek yatağa götürdü ve saten yastıkların üzerine bıraktı. Fran'ın yapacak hiçbir şeyi kalmamıştı artık.

Ali'nin o başlangıçtaki ihtiraslı, vahşi hali yumuşamıştı. Sarılması daha şefkatli, daha nazikti. Kadının içinden, derinlerinden gelen bir his bu yumuşak davranışın tehlikeli olduğunu söylüyordu. Bu şefkatin içinde, tehditten daha fazla güç vardı sanki. Adamın dudaklarını arzuyla araladığını gördü. Bakışları da baştan çıkarıcıydı, sanki ona, istediği her şeyi vereceğini söylüyordu.

Dudakları tekrar birleşti. Fran adamın dudaklarının tadını hissediyordu. O dudaklar önce boynuna indi sonra göğüslerinin arasına. Ve orada kaldı.

"Kalbin aşkla mı yoksa nefretle mi çarpıyor?" Ali fısıldadı.

"Nefretle." Kadının gözlerini açtı.

"Ya benim ki?" Adam Fran'ın elini alıp kendi kalbine götürdü. Adamın kalbide kendisinininkine kadar güçlü atıyordu. "Niçin attığını hissedebiliyor musun? Aşk mı, nefret mi?"

"İkisi de değil. Bütün istediğin sahip olmak."

"Belki. Ama hiçbir kadına sana olduğu kadar sahip olmak istemedim."

"Bırak gideyim." Fran sert bir şekilde baktı.

Bu sözler Ali'yi durdurdu. Kadını bırakıp geri çekildi. Yüzünde soğuk bir maske varmış gibiydi.

"Sen imkânsız istiyorsun benden. Artık gerçeği görmenin zamanı geldi. Beni tatmin etmeden buradan çıkamazsın."

"Peki, bu ne zaman olacak?"

Ali'nin yüzünden farklı bir ifade belirdi. Sanki kadınla değil onun görüntüsü ile konuşuyordu.

"Kendini hem kalbinle, hem de vücudunla tamamen bana bıraktığın zaman. Bana sonsuza dek benimle olmak istediğini söylediğin zaman. İşte o zaman kendimi tatmin olmuş olarak kabul ederim."

Ali ayağa kalktı ve dönüp gitti.

“Ama ben burada kalmak istemiyorum. Kaçıp gideceğim ve yaptıklarını tüm dünyaya anlatacağım.”

Fran, Ali ile eşit şartlarda olmadan savaş etmenin yanlış olduğunu bilecek kadar akıllıydı. Öfkesini bastırarak, kaçma kararını ve içindeki isyanı saklaması gerektiğini iyi biliyordu.

Bitkin durumdaydı. Bir gece önce uçakta hiç uyumamıştı. Güçlü olması gerektiğini düşünerek yorganın altına girdi ve uyudu.

Uyandığında hizmetçi kızların odasında olduğunu gördü. Hepsi gülümsüyor, eğilerek onu selamlıyorlardı. Yemek masası onun için hazırlanmıştı. Bu özel konuklara sunulan bir yemektir. Kayısı dana eti ve arkasından hurma dolması ile şarap. Yemek çok lezzetli. Uzun süredir yemek yemediği için çabucak yedi bitirdi.

Uyurken çantasını da getirmişlerdi. Hemen içeri girip baktı ama bir şey eksikti. Not defteri ve küçük teybi oradaydı ama cep telefonu alınmıştı.

Yardım istemek için arama şansı yoktu artık.

İngilizce bilen hizmetçinin adı Leena idi. Leena öğleden sonranın kalan kısmını, seçtiği elbiseleri dikecek terzi ile geçireceğini açıkladı. Sonrası boştu.

Fran orada fazla kalmamayı planladığı için yeni elbiselere gerek olmadığını söyleyecekti ama vazgeçti. Sadece gülümsemeyi tercih etti. Rolünü iyi oynamalıydı.

“Nereden başlayacağımı bilmiyorum.” Fran terzinin yerlere serdiği rengârenk kumaşlara bakıyordu.

“Efendimiz, ne isterseniz yapılacağını söyledi.” Leena gülümsüyordu.

Fran kumaşlardan bir tanesine dokundu. Elini üzerinde gezdirirken gençliğinin ilk yıllarına döndü. Burnunu vitrin camına dayamış, içerideki elbiselere özlemle baktığı günleri hatırladı. Oysa şimdi biri aradaki camı kaldırmıştı ve elbiseler onundu.

İki saat sonra terzi, o güne kadar saraydan aldığı en büyük siparişle çıkıp gitti. Ancak sürprizler devam ediyordu. Leena seçmesi için, elbiselere dikilecek taşları getirmişti. Çok değerli olmalıydılar. Gerçek olup olmadıklarını sordu.

Leena yine gülümseyerek konuştu. “Elbette gerçek. Kamar’ın Prensi gerçek olmayan hediye vermez ama bunlar sadece küçük taşlar. Efendimiz büyük olanları kendisi verecek.”

“Büyük olanlarımı?” Fran dilini yutacaktı nerdeyse.

“Sen bu onura layıksın. Efendimiz öyle söyledi.”

Özgürlüğünden başka her şeye layıktı ama dilini tuttu. Ali’yi ilk gördüğünde söyleyecek çok şeyi vardı.

Akşam olmak üzereydi. Fran balkona çıkıp güneşin batışını izledi. O andaki moraliyle bile sarayın gece görünüşünün harika olduğunu düşündü. Aşağıda büyük bahçeler vardı. Binlerce renkli ışık bahçeleri aydınlatıyordu. Daha ileride şehir görünüyordu. Şehrin ışıltılı halini, zenginliğini ima

ediyordu.

Tam o sırada Ali dönüp yukarı doğru baktı. Kadının hemen geriledi. Adamın onun balkonda görmesini istemiyordu. İçeri kaçtı.

Yatağın yanındaki rafla kitaplar vardı. Hepsi de İngilizceydi ve Kamar'ı anlatıyordu.

Ülke hakkında birçok şey öğrenmişti ama elindeki kitap özellikle bu prensliğe yön veren kişiden bahsediyordu.

Kamar altmış yaşındaydı. Kendi kendine yöneten bir ülke haline gelmesini Najeep'e borçluymuştu. Bu kararlı adam çölün içinde bir kabilenin reisiyken ilk petrol kuyusu açmış ve bu kuyuyu büyük bir şirketlere satmamakta ısrar etmişti. Petrol kuyularının sayısı arttıktan sonra da kendisini hükümdar ilan etmişti.

Fran Najeep'in resmine baktı. Yakışıklı biri değildi ama yüzündeki ifadeden kararlı ve ileriye gören biri olduğu belli oluyordu. Najeep Ali'nin dedesiydi.

Okumaktan sıkıldığını fark ettikten sonra kitabı bıraktı. Leena hala odadaydı. Dinlenme zamanı olduğunu hatırlatıyordu. Haklıydı da.

Leena geceyi orada geçirecek gibiydi. Küçük tekerlekli yatak onun için hazırlanmıştı herhalde. Gece boyunca canı bir şey isterse kız ona hizmet edecekti. Boğazı kurusa, hemen çay getirecekti.

ALTINCI BÖLÜM

Ertesi sabah Leena'nın bir sürprizi daha vardı.

"Bugün pazara gidip alışveriş yapabiliriz. Eğer istersen tabii."

Demek ki, sarayda sürekli kilitli kalması gerekmiyordu. Belki dışarıdayken, İngiliz Elçiliği ile temas kurma şansını bulabilirdi.

Hizmetçi kızlar, Fran'ı giydirdiler. Parlak tavus kuşu mavisinden uzun bir elbise ve başında da ona uygun bir türban. Peçe bu türbana bağlıydı. Bir tarafı, açıp kapamak için kanca ile tutturulmuştu.

Dışarıda dört iri kıyım adam kollarını kavuşturmuş bekliyordular.

"Onlar senin korumaların." Leena açıkladı.

"Oh, evet. Anlıyorum." Fran'ın yüzü ekşimişti.

Upuzun limuzin aşağıdaydı. Korumalardan biri arabayı kullanırken diğer üçü ön bölüme oturdular. Fran ile Leena ise arka bölüme. Ve araba hareket etti.

Ancak daha hızlanmamıştı ki, önce dışarıdan koşan birinin ayak sesleri geldi. Sonra arka kapı zorlanarak açıldı ve bir adam içeri girerek Fran'ın karşısına oturdu.

Leena çığlığı bastı. "Defol!" Ama sonra birden elini şaşkınlıkla ağzına götürdü. "Aman Allah'ım."

Adam Ali'ye çok benzeyen biriydi ancak Ali değildi. Bu gencin ifadesi daha yumuşak ve neşeliydi.

"Kuzenimin son avuna bir göz atmaktan kendimi alamadım." Genç adam güldü.

"Peçen." Leena Fran'ı uyardı.

"Çok geç, yüzünü gördüm bile." Gülümsedi. "Ben Prens Yasir. Ali'nin kuzeniyim. Duyduklarım doğrumu? Ali senin için gerçekten yüz bin ödedi mi?"

"Ödemek mi?" Fran şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemez haldeydi.

"Para mı?"

"Söylentiler böyle. Çoğu kadın bu kadar pahalı değildir. Ben şahsen, hiçbir cariyeye otuz binden daha fazla ödemedim. Fakat Ali sadece en güzel kadınları satın alır. Sende de olağanüstü bir şeyler görüyorum."

"Hemen defol git buradan! " Fran sonunda patladı. "Defol git! Yoksa ben seni tekmeyle atacağım."

Leena endişelenmişti ama genç adam sadece güldü. "Sen ödenen her kuruşa geçecek birisin. Şimdilik hoşça kal. Ama görüşeceğiz." Kapıyı açtı ve araba yavaş bir hızla ilerlemesine rağmen dışarı atladı.

"O bir prens." Leena inler gibi konuşmuştu. "Ve sen onu tehdit ettin. Kraliyet bundan hoşlanmaz."

"Saçma! Bana nasıl satın alındığımı söylemeye cesaret edebilir?"

"Ama herkes, Prens Ali'ye yüz bine mal olduğunu söylüyor."

"Bana o kadar parayı bağış için verdi. Çünkü... yani... beni mutlu etmek için." Fran söylediği kelimeleri dikkatlice seçiyordu.

"Sana yüksek bir değer biçmiş olmalı."

Ali ona bir değer biçmişti. Tıpkı bir mücevhere ya da bir yarış atına biçtiği gibi.

Araba pazara girmişti. İnsanlar yol vermek için kenara çekiliyorlar ve kraliyet bayrağını görünce, arabanın siyah camlarından içerisini göremedikleri halde, eğilip selam veriyorlardı. Bir süre sonra araba durdu. Leena Fran'ın peçesini taktıktan sonra beraberce dışarı çıktılar.

Öğle güneşi Fran'ın üzerine geliyor ve kapalı giysisinin içine kadar işliyordu. Ancak birkaç dakika sonra sığağa alışı ve hatta hoşlandı bile. Parlak bir güneş ve capcanlı renkler eğlendirmişti onu. Keşke tatilde olsaydı. Buranın tadını çıkarmak istediğini düşünüyordu. Korumalarından biri kulağına, bir mahkûm olduğunu unutmaması gerektiğini fısıldadı. Hala bir mahkûmdu ama şeref veren bir mahkûm.

Sarayda istediği her şeyi sipariş ettiği için pazardan alınacak pek şey kalmamıştı ama yine de satın almak için bir çift kumru seçti. Kuşların kendilerine has ötüşleri, çıkardıkları sesler çok hoşuna gitmişti. Satıcı kafese gerek olmadığını söylüyordu.

"Onların sevgisini kazanırsan hep seninle kalacaklardır."

"Yani demek istiyor ki, tekrar ona dönecekler. Böylece tekrar satabilecek onları. Kafese

koymalıyız." Leena uyardı.

"Hayır. Kafes istemiyorum."

Fran satıcından bir torba yem aldı ve kumruları arabaya sokmak için yemleri kullandı. Arabaya bindiklerinde şoför telefon ile konuşuyordu. Ne konuştuğunu ancak odasına döndüğünde, balkondaki kuş yuvasını görünce anlayacaktı.

Kumrular yeni evlerinden memnun görünüyorlardı. Uçup gitmek gibi bir istekleri yoktu sanki.

"Ben öyle değilim. İlk fırsatta uçup gideceğim." Genç kadın kuşlara dert yanıyordu.

Fran, Leena'nın tavsiye ettiği gibi, kısa bir uykudan sonra banyodaydı. "Nedir bu?"

Leena küvete hoş kokulu bir losyon döküyordu. Gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Losyonun kokusu başına vuruyordu. Erotik bir kokuydu bu ve seksi hatırlatıyordu sanki. Âşıklar için yapılmış olmalıydı. Garip düşünceler kafasının içinde dans ediyordu. Derin bir nefes daha aldı. Zevk almaya başlamıştı.

Birden gözlerini açtı. Şüphelenmişti. "Ben çıkıyorum." Küvetten dışarı fırladı. "Akşam yemeğinden sonra hemen uyuyacağım."

"Ama seni efendimiz için hazırlamalıyım. Bu gece yanına almak için seni seçti. Bu senin için büyük bir onur."

"Bana bak! Beni bir hindi gibi, yılbaşı sofrasına hazırlayamazsın." Fran öfkeliydi.

"Ama bu adettir. Bir cariye için, o kadar kadının arasından seçilmek en büyük onurdur." Leena neredeyse ağlayacaktı.

"Ben cariye değilim! "

"Seçilen kadının önünde saygıyla eğilir."

"Ben öyle değilim!" Fran avazı çıktığı kadar bağırdı. "Önümde eğilmesini istemiyorum. Ben başım yukarıda yürürüm. İnsanların gözünün içine bakarım ve ne düşünüyorsam söylerim."

"Lütfen düzgün giyin. Yoksa çok zor durumda kalırım."

"Çok güzel. Senin hatırın için."

Terziler sıkı çalışıp ilk elbiseyi hazırlamışlardı. Pembe saten kumaştan hazırlanmış uzun bir elbiseydi. Yakasını süsleyen taşlarla birlikte nefis görünüyordu. Ancak türbanı görünce Fran derin bir nefes aldı. Arap kadınları güzelliklerini nasıl gösteriyorlardı?

Fran giyinip aynanın karşısına geçtiğinde Ali'nin sesini duyar gibi oldu. Fısıldıyordu. "Ben demedim mi sana?"

Genç kadın Ali'ye çok öfkeleniyordu. İlk fırsatta onu bir daha görmemek üzere terk edecekti.

Kapı açıldı. Rasheeda gelmişti. Fran onu ilk günden sonra ilk kez görüyordu. Birden dışarıdan esrarengiz bir ses geldi. Bir boru çalıyordu. Sanki önemli bir şey kutlanıyordu.

"Tahtirevanın geldi." Rasheeda Fran'ın peçesini düzeltti. "Ekselanslarının evine onunla gideceksin. Ben önden gidip geldiğini duyuracağım. Prensi gördüğün zaman, başını eğip 'naçiz hizmetkârınız sizi selamlar efendim ' diyeceksin. Bunu unutma sakın. O söylemedikçe gözlerinin içine bakmayacaksın. Bu çok büyük kabalık olur. Anlıyor musun?"

"Anladım." Fran derin bir nefes aldı.

Rasheeda kapıyı açtı. Dört tane iri kıyım adam perdeli tahtirevanı içeri getirdiler. Leena Fran'ın içine binmesi için perdesini açtı. Girdikten sonrada sıkıca kapattı.

Tahtirevanın içi altın rengi saten kumaşla döşenmişti. Bazı yerlerine yakut ve zümrütler kakılmışı. Yolculuk hiç bitmeyecek kadar uzundu. Perdeler tamamen kapalı olduğu için Fran hiçbir şey göremiyor, sadece tahmin yapılabiliyordu. Boru çalan adam en önde yürüyor olmalıydı. Onun arkasından da Rasheeda. Kadın bağırarak Arapça talimatlar veriyordu.

Birazdan Ali ile karşılaşacaklardı ama ne söyleyeceğini hala düşünmemişti. Birden durdular. Ali'nin taşıyıcı adamlara Arapça bir şeyler söylediğini duydu.

Tahtirevan yere bırakıldı. Adamların uzaklaşan ayak sesleri ve kapanan bir kapının sesi duyuldu. Sonra Ali'nin eğlendiği tonundan belli olan sesi.

"Artık çıkabilirsiniz."

Fran hemen dışarı fırlayıp etrafına bakındı ama Ali geri çekilmiş güvenli bir mesafeden gülen gözlerle ona bakıyordu. Fran peçesini fırlatıp attı. Göz göze gelmişlerdi.

"Şimdi, 'naçiz hizmetkârın seni boğacak. ' " Fran öfkeyle Ali'nin üzerine yürüdü. Prens gülüyordu.

Konu Başlığı: Ynt: Çöl Prensi - Lucy Gordon
Gönderen: michelle üzerinde Mart 28, 2007, 03:23:54 am

"İşte bu nedenle tedbir aldım. Adamlarım gitmeden çıkmana izin vermedim. Eğer seni böyle öfkeli görmüş olsaydılar gecemiz mahvolabilirdi."

"Sen parmaklarını şaklatarak beni çağırmaya nasıl cüret edersin?" Genç kadın sinirden köpürüyordu.

"Korkarım böyle yapmam gerekiyor. Bu bir tür organizasyonu bilmemiş olmanı anlayışla karşılıyorum ama endişelenme. Alışacaksın."

"Milyon yıl geçse bile alışmam."

"Milyon yılı birbirimizi kızdırmakla mı geçireceğiz, benim tatlı Elmas'ım?" Ali kadına beğeniyle bakıyordu, gülümsedi. "Çok güzelsin bugün."

"Konuyu değiştirmeye çalışma."

"Senin güzelliğın benim için her zaman en önemli konudur? Gözlerin beni büyülüyor." Genç kadının başındaki türbanı yavaşça çıkardı. Saçları omuzlarına dökülüverdi birden. "Ve saçların. Hep rüyama giriyor." Eliyle kadının saçlarını seviyordu. "Ve dudakların." Ali genç kadını kendine çekip sarıldı ve dudaklarından öpmeye başladı.

Fran'ın kafasında binlerce soru vardı ama Ali'nin dudakları onunkilere dokunduğu zaman kafası allak bullak oluyor, her şeyi unutuveriyordu. Bu öfke sürecinin içinde özlem de vardı. Kafası direnmeye çalışırken, vücudu istiyordu.

"Söyle bana." Ali fısıldadı. "Beni biraz olsun özlemedin mi?"

"Evet. Özledim." Gözleri parladı. "Seni üzmeyi özledim."

"Ne taş kalplisin."

"Ben..."

Fran ne söyleyecekse, sözü yarım kaldı. Ali'nin dudakları kulaklarını öpmeye başlamıştı. Ali fısıldadı.

"Zaferin tadını nasıl çıkaracağız?"

"Kimin zaferini?"

"Birbirimizin kollarında aynı yatağa girdiğimizde bu ikimiz içinde bir zafer olacak. Aksi takdirde gerçek aşk olamaz. Sonraki gecelere neşeyle bakmamız gerekir."

"Ne?"

"Fakat bir süre beklememiz lazım." Ali genç kadını bıraktı. "Birçok şey gibi, tutku ertelenebilir. Biraz daha sabırlı olmalısın."

Fran ne söyleyeceğini bilemiyordu. Kendine biraz süre tanıyarak Ali'nin dairesine bakınmaya başladı. Burası da son derece lüks döşenmişti. Bir labirente benziyordu. At nalı şeklindeki kemerler farklı yönlerde açılıyordu. Duvarlar altın mozaiklerle kaplanmıştı. Loş ışık altında bile parlıyorlardı.

Geniş bir salondaydılar. Birçok masa vardı. Hepsinin üzerine değişik türde yiyecekler konulmuştu. Ama masalarda sandalye yerine uzun koltuklar vardı. Hâlbuki onlar sadece iki kişiydiler.

"Şaşırtıcı değil mi?" Ali sordu.

"Evet öyle. Dünyada insanlar açlık çekerken, kimsenin böyle yaşamaya hakkı yok." Duvarlardan birine gözü takıldı. "Bu yeni galiba?"

"Beğenmemiş gibi sordun?"

"Evet. Burası eski bir saray olduğuna göre."

"Sorumlusu dedem Najeeb. İlk sarayı o inşa ettirmiş. Fakat yeteri kadar büyük değilmiş ve oğlu de bunu yaptırmış."

"İlk saray mı?"

"Gözlerini böyle şaşkınlıkla açtığında sana bayılıyorum. Gel balkona çıkalım. Sana Sahar Sarayı'nı göstereceğim. Sahar şafak demektir. Yüksek kulesi nedeniyle gün doğuşu ilk olarak oradan görülür."

Balkondan tüm şehir görünüyordu. Adamın uzattığı parmağını takip ederek Sahar'ı görmeye çalıştı ancak karanlık nedeniyle bu pek kolay değildi. Sanki terk edilmiş gibiydi.

"Artık yemeğe başlasak." Ali genç kadını elinden tutarak masalardan birine götürdü. "Umarım yemeklerden hoşlanırsın."

"Hurmali ballı tavuk." Fran adamın gösterdiği tabağa baktı.

"Bir dahaki yemekte senin sevdiğin şeyleri yaptıracağıma söz vermiştim. Bu şartlar altında bunu hatırlamama imkân yoktu."

"Benden intikam almaya devam ediyorsun. Bunu sadece küçük adamlar yapar. Bundan utanmıyor musun?"

Ali güldü. "Senin ülkende, belki. Ama benim ülkemde hakarete uğramış bir erkek bunu affetmez."

"Bir kadından mı?"

Prens omuz silkti. "Bin tane kadın bir araya gelse de bir erkeğe eşit olamaz."

Fran adamın alay eden gözlerini görünce neredeyse sinirden patlayacaktı. Onunla oyun oynuyordu. Ali'nin ne kadar akıllı biri olduğunu hatırladı.

"Lütfen otur." Fran'ı oturtup servis yapmaya başladı.

"Hizmetçilerinin seni servis yaparken görmemeleri iyi oldu. Yoksa gururun kırılırdı."

"Dokunaklı, ama sen diğer kadınlardan farklısın."

"Doğru otuz binden daha fazla ettiğime göre."

"Oh, evet. Kuzenimle karşılaştığını biliyorum. O çapkın biridir. Hiçbir sorumluluğu olmayan bir serseridir. Önce yapar sonra düşünür. Ülke yönetimini benimle paylaşmak istiyor ama önce büyümesi gerekiyor. Seninle uygun olmayan bir şekilde konuşması hiç hoş değil."

"Beni peçesiz gördü. Korkudan bayılacaktım neredeyse."

Ali alayla güldü. "Herhalde hassas gururun kırılmış olmalı."

"Gururum, bana yüz bin ödediğini herkese söylediğini öğrendiğim anda kırıldı. Kendimi yarış atlarından biri gibi hissettim."

"Kesinlikle yanlış. Birinci sınıf bir yarış atı, yüz bin dolardan çok daha fazla eder."

Fran umutsuzca ellerini havaya kaldırdı. "Seninle konuşulmaz."

Ali sırtıyordu. Kadının kadehine şarap koydu.

Bu adamlarla mücadele etmek zordu. Yemeğini yemeğe başladı. Kendinin güzel görüldüğünü biliyordu. Ve gördüğü en çekici adamlarla birlikteydi. Birbirlerine düşman bile olsalar bunu inkâr edemezdi. Hele adamın bakışlarının verdiği etkiyi fark ettikçe, düşmanı olduğunu kabul edemiyordu.

"Gel," Ali çağırıyordu. Yemekleri bitirmişlerdi. "Görmeni istediğim bir şey var." Kadını elinden tutup pencerenin yanında duran sandığa götürdü. Sandığı açtığında Fran şaşkınlıktan ölecekti neredeyse. Sandığın içinde bir hazine vardı. Altınlar, gümüşler, inciler, yakutlar, zümrütler ve elmaslar iç içe

duruyorlardı.

Ali zümrütlü, altın bir kolyeyi alıp genç kadının gözlerini içine baktı. "Zümrüt elbisene çok yakışacak. Yarın başka biri. Yakut veya inci..."

"Hayır. Ne bugün nede yarın. Senden hiçbir şey almayacağım Ali. Çünkü karşılığında sana verecek bir şeyim yok." Adama samimi bir tavırla baktı. Yanlış anlaşılacak istemiyordu.

Ali içini çekti. "Aramızdaki bu savaş neden?"

"Çünkü burada ben zorla tutuluyorum. Mahkûm olduğum sürece aramızda bir şey olamaz."

"Sen zor ve kindar bir kadınsın."

"Ben özgür bir kadıyım." Yumruğunu sıkıp kalbine vurdu. "Kalbimde özgürdür. Onu zorla veya hileyle fethedemezsin."

Birden hızla kapı açıldı ve biri içeri girdi. Bu prens Yasir idi. Kontrolünü kaybetmiş gibi bir hali vardı.

Ali'nin suratı asıldı. Arapça bir şeyler söyledi. Emir vermişti herhalde. Yasir aynı sertlikle cevap verdi. Fran'ı gösterip parmaklarıyla iki işareti yapmıştı. Sonra üç işareti yaptı. Fran olanları anlamaya çalışıyordu.

Ali hayır anlamında başını salladı. Yasir'in öfkesi artıyordu. Parmaklarıyla dört işareti yaptı.

"Bunu yaparsan kendini ölmüş bil." Fran atıldı.

"Merak etme." Ali sakın bir tavırla cevap verdi. "Seni satmaya karar verirsem orijinal fiyatının dört katından çok daha fazlasını isterim."

"Ne kadar?" Yasir hemen sordu. "Onun için ne kadar istersen öderim." Fran'ın yanına doğru gitti.

Genç kadın yumruğunu sıkırmış hazır bekliyordu. Yasir onun bu halini görünce durup çenesini sıvazladı.

Ali iyice öfkelenmişti. Gidip kuzenini yakasından yakaladı ve dışarı attı. Bir süre öfkesinin geçmesini bekledikten sonra Fran'a doğru yürüdü. Kadını kollarına aldı.

"Paranın her şeyi alabileceğini sanıyor."

"Beni alamaz, ne seninki, ne onunki. Ali bırak gideyim, lütfen."

"Asla. Sen benimsin ve sonsuza dek benim olacaksın."

Bu sözler tatlı bir tahrikti. Genç kadının duyuları harekete geçmişti. Kendini tutkuyla vermek ama sadece...

Adamın kollarından kurtuldu. "Bu olmayacak."

Ali atılıp hızla kadını yakaladı. Bu tehlike işaretiydi. Yapacak tek şey kalmıştı. Fırlayıp adamın kulağını ısırıldı.

Ali hareketsiz kaldı bir an. Şok olmuştu.

"Bu sen istedin." Fran uzaklaştı.

"Sen..."

"Bir centilmen gibi hareket etmedin." Masanın arkasına kaçtı.

"Ben centilmen olmak zorunda değilim. Ben bir prensim."

"Hatan orada. Bir prens de centilmen olmalıdır."

Ali kesik kesik nefes alıyordu. "Bana ders vermek için çok güzel bir gün seçtin. Senin bu inadın bir gün başına dert açacak."

"Bir gün mü? Bugün başım dertte değil mi? Bırak gideyim."

"Seni bırakmak mı? Bu yaptıklarından sonra mı? Yarın başka bir daireye taşınacaksın. Orası ağırlığımı daha fazla hissedebileceğin bir yer olacak."

"Aha... Zindan!"

Ali dişlerini sıktı. "Yeni dairen sarayın en lüks dairesi olacak. Sekiz tane hizmetçi pervane gibi etrafında dönecekler. Nereye gidersen git, insanlar önünde eğilecekler. Sana mücevherlere düş yaptıracağım."

"Nedir bu?" Fran şüpheyle sordu. "Aklımı çelmeği planlıyorsan şunu bil ki..."

"Şu andan itibaren, sen benim resmi olarak sevdiğim kadınsın. Bunu herkes böyle bilecek."

"Aman Allah'ım. Yakalandın değil mi? Bir kadının Prens Ali Ben Saleem'e hayır dediğinin duyulması iyi olmaz değil mi?"

"Susmazsan seni gerçekten zindana atacağım."

"Hayır, bunu yapamazsın." Fran bir kahkaha attı. "O kadar para ödediğin bir kadın tarafından geri çevrildiğinin ortaya çıkması hiç iyi olmaz. Tanrım, bu harika."

"Yeter. Kendinden çok eminsin ama ya seni bırakırsam?"

Göz gözeydiler. "Bu yapmazsın. Eğer yaparsan yenilgiyi kabul etmiş olursun. Senin mevkiinde olan biri yenilgiyi kabul edemez. Bunu kimse bilmese bile, sen bununla yaşayamazsın. Diğer bir nedende, sen bir diktatörsün. Temel olarak bu doğru olmayabilir ama senin içindeki insan farklı."

Ali duruldu. "Bir sürüngen gibi dilin var. Ancak seni uyarıyorum, bir erkeğin zayıf yönleriyle alay edemezsin."

"Demek zayıf olduğunu itiraf ediyorsun. Bu doğru bir adım."

"Seni korkutan bir şey yok mudur?"

"Olsa da sana söyler miydim? Hem gizli kalması daha iyi."

"Bir gün oğullarım olacak ve onlara senin gibi kadınlardan uzak durmalarını söyleyeceğim. Akrep

gibi kadınlardan.”

“Yazık ki seni kimse uyarmamış. Herhalde gitmek zorundayım. Taşıyıcıları çağırarak mısın?”

“Saçmalama, sabah olmadan buradan ayrılamazsın. Yoksa bütün saray bunu öğrenir.”

“Bütün havanda kaçır tabi. Söyle bakalım, benimle röportaj yapacak mısın?” Fran sırttı.

“Sana bir kadınla iş konuşmayacağımı söylemiştim.”

“Uzun sıkıcı bir gecede başka ne yapılabilir ki?” Fran Ali’nin kadehine şarap koyduktan sonra oturdu. Prens biraz tereddüt etti. Sonra o da genç kadının yanına oturdu.

“Hiç olmazsa ciddi şeyler konuşabiliriz.” Genç kadın gülümsedi.

Fran hala Ali’nin esiriydi ama kendine olan güveni yavaş yavaş geri geliyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

“Bana şu Yasir’i biraz daha anlatsana.” Fran sordu.

“Babası babamın kardeşi idi. Ağabeyiydi maalesef. Bu nedenle babasının tahtın sahibi olması gerektiğini düşünüyordu.”

“Zaten büyük oğul otomatik olarak tahta geçmez mi?”

“Hayır. Dünyanın bu tarafı tehlikelidir. Hükmedecek olan güçlü olmalıdır. Babam daha güçlü olduğu için tahtı ele geçirdi. Şimdide Yasir, benim değil onun hükümdar olması gerektiğini savunuyor. Sonuçta gördüğün kötü manzaralar çıkıyor ortaya. Bunun için senden özür dilemeliyim. Bu odaya canı isteyince girme hakkı yok. Bunu ona öğreteceğim.”

“Sanırım, öğrendi bile. Ama onu öyle yaka paça dışarı atman doğru muydu acaba?”

“Değildi ama aslında o iyi huylu biridir. Beni kolayca affeder”.

Fran konuyu daha fazla uzatmak niyetinde değildi. Ama Yasir’in gözlerinde yanan intikam ateşini fark etmişti. Ali kuzenini iyi tanımıyor olmalıydı.

Bakışlarını Ali’ye doğru çevirdi. Adamın asık suratındaki komik ifade, içindeki yaramaz çocuğu güldürmüştü. Bunu isteyerek yapmamıştı. Düşüncesizce bir hareketti ama genç kadının doğasında vardı bu davranış.

“Seni güldüren nedir?” Ali sertçe sordu.

“İçine düştüğün güç durumu düşünüyordum.”

“Sana önerim, düşüncelerini kendine saklaman.”

“Peki, tamam. Bak bir fikrim var. En başa dönüp o akşama gidelim. O ilk gece yapmış olsaydık, seninle her şeyi konuşabilir miydim?”

"Zaten benimle gereğinden fazla şey konuştun. Ama hepsi uydurmaydı."

"Oh, hayır. Hepsi doğruydı. Ben sana sadece kendimle ilgili şeyler anlattım, başkaları hakkında değil. İnanmamana da üzüldüm doğrusu. Lütfen ekselansları, bana inanın."

Ali gülümsedi.

"Onları sana anlattım çünkü beni anlayacağını sanmıştım. Kimsenin anlamayacağı kadar. Dan Amca ve Jean Hala sadece sağlam fikirlere inanırlardı. Fantezilere zamanları yoktu. Bende okulda, yararlı şeylere yöneldim. Matematik ve bilgisayar gibi. Çünkü onlar öyle istemişlerdi. Sonrada hep öyle oldu. Seninle tanışana kadar, kimse benim hayal dolu tarafımı göremedi."

Sanki birisi kapıyı açmış gibi, yıllar sonra bunları açıklamak, iç dökmek çok güzel bir duyguydu.

Ali sessizce 'evet' dedi. Kadının anlattıkları onu o geceye götürmüş ve aynı duyguları hatırlamasına neden olmuştu. Fran sanki kelimelere gerek kalmadan aklından geçirdiklerini okuyor gibiydi. O gün yalnız adamın, yalnızlığı _ prens en çok istediği şey dışında her şeye sahipti _ bitmiş gibiydi.

Fazla konuşmamışlar ancak, birbirlerini çok iyi anlamışlardı. Genç kadının güzelliği ve seksi tavırları karizmasını yükseltiyordu. Onu sadece yatağa değil aynı zamanda kalbine de almak istemişti.

O gece önemli bir iş için çağrıldığında, konuşmayı mümkün olduğunca kısa kesmişti. Ama geri döndüğünde orada olmayacağını biliyordu. Buna rağmen hızla odaya koşmuştu. Yine de küçük bir beklentisi vardı.

Gittiğini anlayınca, kalbine bir bıçak saplanmıştı sanki. Daha önce hiç geri çevrilmemişti. O an bocalayan küçük bir çocuk gibi hissetmişti kendini. Hizmetçilere küçük düşmemek için hislerini saklamaya çalışmış ve kendini gülmeye zorlamıştı. Bu hayatındaki önemli bir tecrübelerden biri olmuştu aslında. Zalimce bir ders almıştı.

Ama sonradan bir gazeteci kılığında ortaya çıktığında genç kadının ilişkiyi sona erdirmek istemediğini anlamıştı.

Ve şimdi buradaydı. Görünüşte kontrolü altındaydı ama o hala alay etmeye, kızdırmaya devam ediyordu. Hiçbir erkek bu kadını yenemezdi. Bazı şeyleri değiştirmesi gerektiğini düşündü.

Fran hala konuşuyordu. Görünüşe göre adamın ruh halini fark etmemişti bile.

"Gerekli konularda iyi olmasını öğrenmiştim. Üniversitede ekonomi okudum. Büyülediğimi itiraf etmeliyim."

"Borsa, hisse senetleri ve spekülasyonlar her şeyden daha çok heyecanlandırır beni. Bir arkadaşım var, bana sormadan hisse senedi almaz."

"Sahi mi?" Ali soğuk bir tavırla sordu. "Bir şarap daha?"

"Hayır, teşekkür ederim. Borsadaki şirketlerin hakkında ne düşündüklerini söylemek istiyorum."

"Bir kadının şirketlerim hakkındaki düşüncelerini duymak istemiyorum. Londra Borsası hakkındakileri de."

"Wall Street'dekilerin de ne düşündüklerini söyleyebilirim. Hatta Fransız borsasınıninkilerin de..."

"Ama ben dinlemek istemiyorum."

"Bundan eminim. Ama bunun için yapabileceğin fazla şey yok, değil mi?" Fran sordu.

"Hata yapıyorsun."

Fran cevap vermek yerine, işaret parmağıyla adamı çağırıldı. Yaramaz bir ifadeyle gülümsüyordu. Ali bir şey anlamamıştı ama kadına doğru eğildi. Fran'da ona yaklaştı. Ilık efesi yüzünü yalıyordu.

"Çok basit sevgilim." Genç kadın mırıldandı. "Söylemek istediğimi söylemem izin vermezsen, avazım çıktığı kadar bağırırım."

"Birinin içeri geleceğini mi bekliyorsun?"

"Elbette hayır. Ama beni duyacaklar ve yüz bini boşuna ödediğini anlayacaklar."

Ali derin bir nefes çekti. Duyguları çarpışıyordu. Kadının cilveli bakışları gözlerinde, ılık nefesi yüzünde dolaşıyor, adamı çileden çıkarıyordu. Bu kadını en sinir edici halindeyken bile arzu etmek, çılginca bir duyguydu.

"Ama 'sevgilim' demişti.

"Seni uyarıyorum. Uzatma..." Ali düşüncelerinden uzaklaşmaya çalıştı.

"Bende seni uyarıyorum. Wall Street'deki adamın görüldüğü gibi biri değil. Karıştığı yasa dışı işlerden kendini saklamak için sürekli ismini değiştiren bir dolandırıcı o."

"Bu tür araştırmaları yapmak için tuttuğum adamlarım var."

"O zaman kov onları. Çünkü görevlerini yapmıyorlar. Şuna bir bak." Fran çantasından bir defter çıkardı. "Bu olmadan seyahate çıkmam." Defterden bir sayfa yırtıp adama verdi. Üzerinde bazı internet adresleri vardı.

"Bu sitelere gir. Onun hakkında birçok şey öğreneceksin. Ama bu işi başkasına bırakma, kendin yap."

"Vereceğin başka emirler var mı bana?"

"Söylediklerimi yaparsan, geleceğini kurtarmış olursun. Benim fiyatımın çok daha fazlasını." Adamı iğneledi.

"Seni bir mal gibi satın aldığımı tekrarlamayı kes."

"Ama öyle bir izlenim bırakıyorsun. Herkes öyle düşünüyor."

Ali kâğıdı aldı. Nasıl olsa hiç bakmadan fırlatıp atacağını düşünmüştü ama kalbi bunu yapmasına izin vermeyecekti.

"Geç oldu. Artık yatmalısın." Genç kadını yatak odasına götürdü. O gece için büyük bir yatak özenle hazırlanmıştı. Gözlerinin içine baktı. "Seni kimse rahatsız edemez."

Ali odadan çıktı. Fran gözleriyle onu takip ediyordu. Adam başka bir odaya girdi. Açılan kapıdan orasının ofis olduğu anlaşılıyordu.

Neredeyse Ali gittiği için pişman olmak üzereydi. Kapıyı kapatıp büyük yatağa baktı. Yatak çok büyük ve boştu. Ama tutkulu bir gece için hazırlandığı belliydi. Burada sevişen çift tüm dünyayı unutabilirdi. İçinden, içinin en derilerinden gelen bir his bu büyük yatakta tutkuyu yaşamak istiyordu ama bu olmamalıydı. Henüz olmamalıydı. Belki de hiç olmamalıydı.

Sabah Ali uyandıığında güneş doğuyordu. Adam yorgun görünüyordu. Sanki bütün geceyi bilgisayar başında geçirmiş gibi bir hali vardı.

"Taşıyıcılar gelmek üzere. Son defa dairene götürecekler seni. Daha sonra yeni dairene götürüleceksin." Kadını elinden tutup tahtirevanına götürdü.

"Bunu bir son olarak düşünme. Çarpışmamız başka bir platformda devam edecek ve sonunda bana yalvaracaksın."

"Bunu ancak rüyada görürsün."

Ali tam cevap verecekti ama taşıyıcı adamlar içeri girdi.

Konu Başlığı: Ynt: Çöl Prensi - Lucy Gordon

Gönderen: michelle üzerinde Mart 28, 2007, 03:31:18 am

Saray bütün gün boyunca telaş içindeydi. Herkes, prensin yeni cariyesi ile yattığını ve geceyi daha önce hiçbir erkeğin tatmadığı bir zevki tadarak geçirdiğini sanıyordu. Söylentilere göre, batılı kadının diğer kadınlardan farklı olarak egzotik bir tarafı vardı ve prensin kalbini kazanmış, ruhunu ele geçirmişti. Bu kadın her ödüle layıktı.

Kimse onun gerçek kimliğini bilmiyordu. Ama bu o kadar önemli değildi. Prensın gözdesi için zevkin ötesinde hiçbir şey olamazdı. Ali bir ferman yayınlamış ve bundan böyle Fran'ın Lady Almas Faiza olarak anılacağını bildirmişti.

Leena Almas'ın elmas anlamına geldiğini söylemişti. Faiza ise zafer kazanan demektir. Fran bu işte bir iş olduğunu düşündü. Acaba Ali zaferi kimin kazandığını düşünüyordu? Yoksa ortak bir zafer olarak mı görmüştü?

Hizmetçiler prensin gözdesi için ayrılan daireyi hazırladılar. Daireyi havalandırıp güzel kokular siktılar. Yerleri parlattılar, mozaikleri yıkadılar.

Sonunda genç kadının durumu resmi olmasa da, seremoni başladı. Tahtirevan kapısının önüne getirildi. Bu ilkenden farklıydı. Perdeleri ve tavanı yoktu. İçinde oturanın görülmesi gerekiyordu herhalde.

Yine muhteşem bir elbise giydirilmiş ve peçe takılmıştı. Tahtirevana oturduktan sonra taşıyıcılar omuzlarına alarak havaya kaldırdılar. Dört hizmetçi kız önde, diğer dördü arkada yürüyorlardı. En öndeki ikisi mücevherlerle süslenmiş borular taşıyorlardı. Genç kadının omzuna iki tane süt beyazı kumru yerleştirdiler.

Rasheeda en öne geçerek Arapça bir talimat verdi ve yürümeye başladılar.

Uzun bir koridordan geçiyorlardı. At nalı şeklinde birçok kemer vardı. Birer birer onların altından geçtiler. Her biri, altın gümüş ve incilerle kaplanmıştı. Tavanlar çok yüksekti ama açılan pencerelerle koridorların aydınlık olması sağlanmıştı.

Hep beraber geniş bir avluya çıktılar. Büyük bir bahçe gibi ağaçlar ve çiçeklerle doluydu burası. Çalışanların çocukları da, anneleri veya yardımcılarıyla beraber burasını doldurmuşlardı. Hepsi gülererek selamladılar. Çocuklar ellerindeki şekerleri Fran'a doğru attılar. Saten minderlerin üzeri şekerle doluverdi birden.

Avlunun diğer ucundan tekrar saraya girdiler. İçeride birçok kişi ellerinde hediyelerle bekliyorlardı. Hizmetçiler Fran'ın yerine hediyeleri kabul ettiler. Herkes Prens Ali'ye saygısını göstermek için pahalı hediyeler almıştı. Genç kadının gözleri, altın ve renkli camlardan yapılmış çok değerli bir şerbet setini görünce fal taşı gibi açıldı. Yakutlarla süslenmiş parfüm şişesi ise göz kamaştırıyordu.

Tekrar bir avluya çıktılar. Burası ilkinden daha küçüktü. Ortasında kocaman bir fiskiye vardı. Kimse yoktu burada ama Fran başını kaldırıncı insanların pencerelere dolmuş, merakla baktıklarını fark etti. Hepsi el sallıyorlardı.

Saraya girdiler yine ve bir kalabalık karşıladı onları. Hepsi eğilerek selamlıyorlardı prensin gözdesini.

"Bunların başıma geldiğine inanamıyorum." Fran şaşkınlık içindeydi. Kendi kendine mırıldandı.

En sonunda yeni dairesine vardılar. Burası prensinki ile karşı karşıyaydı. Birden Ali kapıda belirdi. Fran'ı bekliyor olmalıydı. Hürmetle eğilip selam verdikten sonra elini uzatarak tahtırevandan inmesine yardımcı oldu. Birlikte daireye girdiler. İlk göze çarpan yerden tavana kadar yüksek pencerelerdi. Hepsi at nalı şeklinde yapılmıştı.

"İzin verirsen özel bahçeni ben gezdirmek istiyorum." Ali kadını orta pencereye yöneltti.

Bahçe harikalar diyarı gibiydi. Patikada yürüyerek fiskiyeler arasından geçtiler. Tavus kuşları ve ceylanlar bahçede serbestçe dolaşıyorlardı.

Nedimeler daireye dolmuş Prens ile gözdesini merakla izliyorlardı.

"Bana selam verdin, sıra bende sanırım." Ali mırıldandı.

"Saçma! Önce sen selam verdin."

"Bir prens bir kadını selamlamaz."

"Ama yaptın."

Ali bir kahkaha attı.

O akşam Fran dairesinde yalnız başına oturuyordu. Ali'nin hediye ettiği halıya takılmıştı gözleri. Bu halı uçmuyordu ama tam çocukluğunda hayal ettiği halıydı.

Bir an Ali'nin Londra'daki evine dönüp, ona çocukluğunu anlattığı güne döndü. "Halı gelip beni pencereden alıyor ve uzaklara götürüyor." Ali'nin verdiği cevabı da unutmamıştı.

"Bence o halı bir gün gelip seni alacak..."

Gülümsedi. Sanki bir masal kahramanı gibiydi. Ama ya sonra ne olacaktı. Somurttu. O,eline birkaç değerli hediye tutuşturulup yollanacak bir kadın değildi. O,sevdiği zaman gerçekten severdi. Masal gibi değil.

Kapıdan gelen ses döndü. Leena orada duruyordu. "Prens Yasir özür dilemek için izin istiyor."

Yasir bir öğrenci utangaçlığı ile içeri girdi. Gözleri dans ediyordu sanki. "Özürlerimi sunmak için buradayım. Eğer beni affetmezsen çöle gider bir daha da geri dönmem."

"Aptal gibi konuşma." Fran bir kahkaha attı.

"Dünkü davranışım için beni affettiğini söyle."

"Bunu yapmasam daha iyi."

"Biliyorum ama yine de affet beni. Bak sana ne getirdim."

Getirdiği hediye mücevherlerle kaplı bir kemerdı. Bu çok abartılı bir şeydi. Ama zaten bu ülkede abartılı değil miydi? Özür dilemenin en normal yoluymuş belki de.

Fran Yasir'i çaya davet etti. Birazdan, iki eski arkadaş gibi sohbet ediyorlardı.

"Sanırım Ali sana aile geçmişimizi anlatmıştır. Elbette ona ülkenin hükümdarı olarak büyük saygı duyuyorum ama beni aşağılamasına dayanamıyorum."

"Sizi kavga ederken gördüğümde yüzündeki ifade..."

Yasir güldü. "Biz çocukluğumuzdan beri her gün kavga ederiz. Bazen dövüşür bazen yarışırız. Ali'nin birkaç iyi atı var ama benimkiler daha iyidir."

"Arap atları." Fran bağırdı. "Duymuştum. Dünyanın en iyi atları olduklarını söylerler."

"Ata binmesini biliyor musun?"

"Biraz. Küçükken çiftlikte binerdim ara sıra."

"Ali'ye en iyi kısraklarına binmek istediğini söyle. Eğer izin vermezse, benimkilere binersin." Yasir el sallayarak gitti.

Leena ona akşama yemeğini sipariş etmediğini hatırlattı. Ekselanslarına en sevdiği yemekleri sunmak çok önemliydi. Ama şef aşçı ekselanslarının sevdiği yemekleri ondan daha iyi biliyordu ve seçimi ona bırakmak en iyisiydi.

Ali o gece geldiğinde düşünceliydi. Yemeği çok beğendi ve Fran'a bu konuya önem verdiği için teşekkür etti.

"Bugün Yasir beni görmeye geldi. Benden özür dileyerek bir hediye getirdi. Oradaki mücevherli kemeri." Kadın kemeri işaret etti.

Ali kemeri inceledikten sonra hırladı. "Beğendin mi?"

"Pek değil. Fazla abartılı ama kırmamak için bir şey demedim tabii."

"Sonunda sana gereken saygıyı gösterdiği için sevindim."

"Sende onunla barıştın mı?"

"Yani onun benimle barıştığını mı soruyorsun?"

"Evet, elbette."

"Özür diledi. Sonradan senden özür dilemek için izin istedi. Bende verdim. Şu an sen ondan üstün durumdasın."

"Buraya benimle dalaşmaya gelmedi ki."

"Dalaşmaya kalksaydı da, şaşırırmazdım. Geçmiş hakkında konuşmaya çok meraklı. Sürekli bana babasının daha büyük olduğunu hatırlatır. Onu kabul etmen için sana izin verdim."

"Teşekkür ederim ama bu akşam çok sıkıcısın. Yasir çok daha eğlenceliydi."

"Neden olduğunu sorabilir miyim?"

"Bana atlarından bahsetti. Senin kısraklarından birine binmemi tavsiye etti. Eğer izin verirsen tabii."

"Buna gerek yok. Atlarım senin emrinde. Ne zaman istersen Wadi Sita'ya gidebiliriz."

"Wadi Sita'mı?" Fran tekrarladı. Bu ismi daha öncede duymuştu. Wadi Sita hiçbir gazetecinin giremediği efsanevi vahaydı. Ali orada gözlerden uzak âlem yapıyordu. Şimdi de onu oraya davet ediyordu. Ama hevesli olduğunu fark ederse davetini geri alabilirdi.

"Sita Arapça altı anlamına gelir. Wadi ise vadi demektir. Ağaçlık çok güzel bir vadidir. Kamar çölünde altına tane böyle vadimiz var ama Sita benim favorimdir. Seni Safiya'ya bindireceğim. En iyi kısrağım odur. Süt gibi beyaz, hafif fakat güçlü. Ama yumuşak."

"Çok güzel."

"Yarın gidebiliriz. Hemen hazırlıklara başlamaları için emir vereceğim. Aslında bu gece geri dönmeyeceğim. Yapmam gereken işlerim var." Göz göze geldiler. Ali devam etti.

"Uyarını dikkate aldım. Söylediğin gibi kontrol ettim."

"Ve adamlarının seni aldattıklarını gördün."

Ali dudaklarını büktü. "Daha kötü. Benden çalmak için plan yapmışlar. Şu an burada sorgulanıyorlar. Nereye kaç para sakladıkları için. Bir süre onlarla olacağım."

"Sanırım konuşmazlar."

Ali gözlerini kıstı. "Konuşacaklar." Dönüp gidiyordu ki, birden durup döndü. "Bu konuda sana borçluyum. Teşekkür ederim."

Fran ince bir düşünceyle bir şey söylemedi. Sadece gülümsedi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün öğleden sonra, güneş batarken Wadi Sita'ya doğru yola çıktılar. Bir helikopter onları sarayın damından alıp doğrudan vahaya götürdü.

Fran yol boyunca cama yapışıp aşağıyı seyretmişti. Bu ünlü vahayı ilk kez görüyor olacaktı. Sonunda Wadi Sita görüldü. Suyun parıltısı, palmiye ağaçları, bahçeler çölün ortasında bu vahayı bir cennet haline getiriyorlardı. Çevrede birkaç bina ve çadırlardan başka bir şey yoktu.

"Çölde basit yaşamayı severim." Ali açıkladı. "Çadırda kalacağız."

Vaha küçük bir yerdı. Ortalarda hiç araba yoktu ama Ali'nin en sevdiği aygırı ile beyaz kısağı oradaydı.

"Adı Safiya, sabır demektir."

Safiya'nın iri ve güzel gözleri vardı. İleriye doğru yumuşak, kayar gibi bir adım attı. Fran ona binmekten hoşlanacağını hissetmişti. Ve Ali'nin yardımıyla üzerine çıktığında haklı olduğunu gördü.

Hava hala oldukça sıcaktı ama güneşin o yakıcı etkisi gitmişti. Tatlı bir rüzgâr esti. Fran Ali'ye baktı. Kapkara atının üzerinde çok hoş görünüyordu. Uzun beyaz elbisesi rüzgârla uçuşuyor, gururla sürüyordu atını. Dönüp genç kadına gülümsedi. Fran adamı süzerken yakalanmıştı. Bu hoşuna gitmedi. Bakışları yanlış anlaşılabilir ve Ali'ye karşı olan direncinin zayıflamaya başladığı anlamına gelebilirdi.

Çevreye bakınmaya başladı. Birkaç küçük binanın içinde nispeten daha yüksek bir yapı vardı. Pencereleri parmaklıklarla tamamen kapatılmıştı.

"Haremimi mi fark ettin mi?" Ali sordu. "Tamamen zevkim için tutuyorum burayı. Adamlarım her yeri gezip güzel kızları kaçırlar ve buraya kilitletler. Hepsi ihtirasla beni bekliyorlar içeride."

"Ne?" Fran kızmıştı ama Ali'nin sırttığını gördü. "Sen?"

"Bu çok eğlendiriyor beni. Hakkımdaki her masala inanmaya hazır bekliyorsun." Adam bir kahkaha attı. "Budala, orası Su Çıkarma Şirketi. Buradaki su mineral ve sülfür bakımından çok zengindir ve birçok hastalığın tedavisinde kullanılır."

"Şirket yeni tedavi yöntemleri bulmak için çalışıyor. Ama sanayi casuslarından sakınması gerek. Birçok büyük ilaç şirketi bizim buluşlarımızı çalmaya kalktı. Böylece bizden önce patentini alabilecekti. Sonrada ilaçların parası yükselecekti tabi ki. Oysa biz ilaçları halkımıza makul bir karla satıyoruz. Parmaklıklar tamamen güvenlik amacıyla yapıldı."

Genç kadına gülümsedi. "Not almıyorsun. Ama tabi, bu prensin bir gecede elli kadınla birden yatması kadar ilginç değil."

"Sadece elli mi? Ben yüz diye duymuştum."

"Yok, canım, bende sonuçta bir insanım."

Fran kahkahayı patlattı. Ali'de ona katıldı.

Bir süre sonra vahanın sonuna geldiler. Burada çadırdan oluşmuş bir köy vardı. Palmiyelerin arasındaydı köy. Ancak ondan sonrası tamamen kumla çöldü. Karanlık çökmek üzereydi. Fran meşalelerden bir yol yapılmış olduğunu fark etti. Prens ve gözdesi için hazırlanmış olmalıydı.

Kadının çadırına geldiklerinde Ali Fran'ı attan indirdi. Ama bunu yaparken kolları arasına almıştı. Bırakmadan önce dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Çadırın içi mini saraydı sanki. Yerlere ipek halılar serilmiş, üzerine dev saten minderler yerleştirilmişti. Çadır iki bölümdü. Biri yemek için, diğeri yatmak için. Hizmetçi kızlar da orada hazır bekliyorlardı. Önceden gönderilmiş olmalıydılar.

Fran güzel bir banyo aldı. Nede olsa yolculuk yormuştu. Leena yanındaydı ve genç kadının tüm vücuduna hoş kokulu bir yağ sürdü. Sıra akşam ne giyeceğine karar vermeye kalmıştı. Leena birkaç elbise çıkarıp gösterdi. Fran, beyaz ve safran rengi olanı giymeye karar verdi. Kumaşı tatlı bir biçimde tenini okşuyordu bu elbisenin.

Fran'ı görünce, Ali'nin gözleri kadının tenini okşuyordu. Şereflerine yapılacak bir gösteri için onu almaya gelmişti.

"Bu akşam yıldızların altında yiyeceğiz. Burası resmi bir yer değil. O yüzden peçe takman gerekmiyor. Oymaktan birçok kişi var burada ve hepsi benim arkadaşım. Seni görmek için çok uzaklardan, çölü geçip geldiler."

"Ama biz bu geziyi akşam planladık. Nerden biliyorlardı buraya geleceğimizi?"

"Modern olmaktan gurur duyan bir kadın için aptalca bir soru. Oymakçıların da cep telefonu var herhalde."

Ali kadının elinden tutup çadırdan çıkardı. Dışarısı yangın varmış gibi ışıl ışıldı. İnsanlar ellerinde meşalelerle toplanmışlar Fran'a bakıyorlardı. O da başını kaldırıp gülümsedi.

Ali kadının iki büyük mindere götürdü. Beraber oturdular. Bağdaş kurmuşlardı. En güzel yemekler onlar için hazırlanmış, bekliyorlardı. Fran başının döndüğünü hissetti.

Yemekten sonra eğlence başladı. Etrafları açıldı. Birden çok atlı adam ortaya çıkıp gösteri yapmaya başladılar. İnanılmaz akrobatik hareketler yapıyorlardı. Ali oymakçıların hala çölde yaşadıklarının ve yeteneklerinin miras olduğunu anlattı.

Daha sonra, atlı bir adam tek başına sahneye çıktı. O diğerlerinden daha iyi giyinmişti. Yüzü, gözleri dışında örtülüydü. Öncekiler kadar yetenekli değildi ama sanki bir starmış gibi, kalabalık en çok onu alkışlıyordu. Adam gösterisi bittikten sonra yüzünü açtı ve Fran sonunda gerçeği anladı. Bu adam Yasir'di.

"Ne yapıyorsun burada, aptal rolümü oynuyorsun?"

Yasir Ali'ye aldırmayarak, eğilip Fran'a selam verdi. Fran onu alkışlamaya başlamıştı ki, kalabalığa karışıp kayboldu.

Sahneye elinde lir ile bir genç geldi ve şarkı söylemeye başladı. Fran sözlerini anlamıyordu ama melodisi çok güzeldi. Ali ona doğru eğilip kulağına fısıldadı. "Yüzyıllık bir Arap şiiri. Anlamı şu ' kalbim vahşi rüzgâra kapılmış gidiyor...'"

“Çok güzel.”

“`Rüzgâr sonsuz, kum sonsuz, aşkımız sonsuz.’”

Şarkıcının sesi durgunlaştı.

“` Beni bırakıp gitti. Ama kalbim ay ışığında onu bekliyor... Gel aşkım beraber yürüyelim.’” Ali sözleri çevirdi.

Birlikte ayağa kalktılar. Ali kadını elinden tutup palmyelerin altındaki bahçeye götürdü. Papağanlar uçuşuyordu burada.

“Ne güzel bir yer.” Fran mırıldandı.

“Büyülü bahçe dedikleri burası olmalı.”

“Büyülü bahçemi? Nerede o ?”

“Sevdiğin her yerde. Orası aşıkların buluştuğu yerdir.Orada fırtınalar durulur.Bu bahçeyi babam,annem için yaptırmıştı.Hepimizin bir büyülü bahçesi vardır.Benimki seninle.”

Uzanıp kadını yavaşça öptükten sonra çölün başladığı yere götürdü. Ay ışığı karanlık kum tepelerini aydınlatıyordu.

“İşte hayal ettiğin çöl burası. Yarın serin olduğu bir zamanda sana göstereceğim. Çölde gözlerden uzak oluruz. Güneş yükselmeye başladığında geri döneriz. İstersen öğlen uyursun.”

Fran Ali'nin daha önce hiç bu kadar nazik konuştuğunu hatırlamıyordu. Kalbi istekle doldu. Adam kendine doğru çektiğinde ise itiraz etmeden kollarına bıraktı kendini. Öpüşü de, konuşması gibi nazikti. Aşk doluydu ama saygılıydı. Buna karşı konulamazdı.

“Ali.”

“Adımı bir kez daha söyle. Bunu dudaklarından duymak istiyorum.”

Genç kadın bir kez daha söyledi. Sonra bir kez daha. Bir kez daha. Ta ki dudakları buluşana kadar. Ali'nin dudakları sıcaktı. Ona sadece tutkuyu değil, aşkı da anlatıyordu aynı zamanda. İçi kıpırdadı. Keşke hep böyle olsaydı.

Ali kadını nazikçe ayağa kaldırdı ve geldikleri yöne doğru yürümeye başladılar. Fran adama yapışıp gözlerini kapadı. İçini kaplayan ateşi rahatsız etmek istemiyordu çünkü.

Eğer o an, Ali onu isteseydi itiraz edemeyeceğini biliyordu. Ama Ali akıllı biriydi. Cennet bahçesindeki yılan kadar da zekiymi.

Çadıra vardıklarında kadını yumuşak bir tavırla öptü.

“Şafaktan önce burada olacağım. Hazır ol. Yanımda sihirli dünyaya uçman için bir halı getireceğim.”

Fran yalnız kalmıştı yine.

Ali söz verdiği gibi sabah serinliğinde geldi. Binici kıyafeti giymişti. Fran'da öyle. Leena akşamdan hazırlamıştı bu kıyafeti ona.

Hazır bekleyen atlarına tırmanıp sadece ikisine ait olan dünyaya doğru yola çıktılar. Çöl yarı karanlıktı ama yine de kendini gösteriyordu. Kısa bir süre sonra vaha uzaklarda kalmıştı.

Güneş yükseldikçe aydınlık artıyor, çöle renk geliyordu. Ali atını mahmuzladı, kumların üzerinde dörtnala uçmaya başladı sanki. Onu gören Safiyya'da aynısını yaptı. Ali'nin peşine takıldılar. Neredeyse yetişeceklerdi ama prens aradaki mesafenin kapanmasına izin vermeyerek hızlandıkça hızlanıyordu. Sonun da dizginleri çekerek atını durdurdu.

"Nerde olduğumuzu biliyor musun?" Ali gülümsüyordu.

Fran'da durmuştu. Etrafına bakındı ama dört tarafı da sonsuz gibi görünen kumlarla kaplıydı.

"Kaybolduk!" Fran çığılı bastı.

"Tabi ki kaybolmadık. Güneşi hep arkamıza aldık. Şimdi ona doğru gideceğiz. Ama biraz duralım. Şu an dünyada yalnızız. Sadece ikimiz. Ayda olsak da, aynı böyle olurdu."

"Oh, evet." Fran endişeyle etrafa bakınıyordu.

Altlarındaki kum, uçtukça sarının farklı tonlarına bürünüyordu. Üstlerindeki gökyüzü ise masmaviydi. Kadın renklerin yoğunluğundan sarhoş gibi olmuştu.

Ali atıyla yaklaşp, kolunu kadının omzuna attı. Yüzüne dikkatle bakıyordu.

"Bu sonsuza kadar sürsün. Kendi 'cennet bahçemizi' arayalım. Orada sorun olmaz, kavga olmaz. Orada birbirimizi aşkımızı düşünürüz sadece."

"Çok baştan çıkarıcı konuşuyorsun ama dünyadan kaçamayız." Fran içini çekti.

"Lady Almas Faize, neden sürekli ciddi olmak zorundasın?"

"Çünkü hayat benim için hiçbir zaman senin için olduğu kadar kolay değildi."

"Kolay mı? Aramıza koyduğun mesafeyle yaşamamanın benim için kolay olduğunu mu düşünüyorsun?"

Fran başının iki yana salladı. "Ben değil. İsterdim ki..."

"Ne isterdin?" Ali merakla sordu.

Kadın elini adamın yüzüne götürdü. Tekrar başını salladı.

Ali bir kere daha öptü genç kadını. "Güneş yükseldi. Geri dönmeliyiz. Bu gece ay çıktığında yine buraya geleceğiz. Çölümü her haliyle görmek istiyorum. Bunu sende görmelisin."

Fran hiçbir şeyin, parlak bir parlak bir güneş altındaki çöl kadar güzel olamayacağını düşünmüştü. Ama çölü akşam gördüğünde yanıldığını anladı.

"Çocukluğumda buraya çok gelirdim. Anne ve babamla. Aşkı anlayamayacak kadar küçüktüm. Ama yinede aralarındaki bağı çok güçlü olduğunu anlayabiliyordum."

“Bir gece onların beni bırakarak çöle gittiklerini hatırlıyorum. Bensiz bir şeyi paylaştıkları için kıskanmıştım. Ve kendi kendime, büyüdüğümde kendi kadınımlı alıp, ay ışığında çöle gideceğime kendi kendime söz vermişim.”

Fran Ali'ye döndü ama adam parmağını onun dudaklarına götürerek konuşmasını önledi. Sanki sözlerinin o anın büyüsunü bozmasından korkuyordu.

Dolunay elmas gibi parlıyordu. Çöl gümüş rengini almıştı. Bir süre atlarıyla gittikten sonra durdular. Fran sessizliği dinledi. Daha önce böyle bir sessizlik duymamıştı.

“Hayallerindeki gibi mi?” Ali sordu.

“Evet. Cadı hep ay ışığı altında büyü yapar, çölde hep mavi-siyahtır. Ama hiçbir zaman gerçeğinin bu kadar güzel olabileceği düşünmemişim.”

Ali bir şey demeden başını Fran'a çevirdi. Fran ay ışığı gözüne geldiği için adamın yüzünü göremiyordu. Sadece bakışlarını hissedebiliyordu. Bir de elinin içinde olduğunu avucunu. Bu harika anın bilincindeydi. Gelecekte ne olursa olsun, bu anı hiç unutmuyacaktı.

“Teşekkür ederim.” Genç kadın sonunda konuşabildi.

Ali onu anlayabiliyordu. Cevap vermeden atını vahaya doğru döndürdü.

Leena prensin gözdesini bekliyordu. Serin bir banyo hazırlamıştı onun için. Fran banyodan sora yatağına uzandı. Hayaller âleminde kaybolmuştu.

“Bu akşam yeni bir yağ süreceğim sana. Efendimiz için çok güzel olmalısın.” Leena elinde şişeyle bekliyordu.

Fran yüzükoyun yatıp kendini hizmetçi kıza bıraktı. Çırlıçplaktı. Havaya çok hoş bir koku yayılmaya başladı. Genç kadının daha önce hiç bilmediği bir koku. Sır dolu, aşk dolu bir kokuydu bu. Arzu veriyordu. Erotizm veriyordu.

Ali'yi düşündü. Çölde aralarında geçen o sihirli ana kadar onu hiç bu kadar yakın hissetmemişti. Dönüp sırtüstü yattı. Leena yağı boynuna, kollarına, göbeğine sürmeye başladı. O gözleri kapalı, dudakları yarı aralık Ali'yi özlüyordu.

“Seni mutlu etmek ne güzel.” Yumuşak bir ses duydu.

“Ali!” Fran gözlerini açmıştı. Doğrulmak istedi ama adam elleriyle omuzlarından bastırıp yatırdı. “Sen ne zaman girdin buraya?”

“Biraz önce. Hizmetçi kızını da yolladım.”

Adamın belden üstü çıplaktı. Sadece binici pantolonu vardı üstünde. Fakat kendisi çırlıçplaktı. Bu onu utandırmak için, adamın başka bir oyunu olmalıydı. Aslında kızmaması, öfkeyle bağırması gerekiyordu ama Ali'nin hünerli elleri öyle sihirli zevkler veriyordu ki, gerçek hislerini açıklayamıyordu.

“Bunu yapmaya hakkın yok.” Fran gözleri kapalı mırıldandı.

“Biliyorum ama ben de pis herifin tekiyim. Beni affedebilecek misin?”

“Sadece hemen gidersen.” Kendi kendine gülüyordu.

“Eğer istediğın buysa, tabi ki giderim ama bence önce işimi bitirmemi bekle.”

Kadının tartışacak hali yoktu.

“Çok güzelsin. Teninde çok güzel. Saten gibi. Vücudunun şekli mükemmel.”

“Vücuduma bakmaman lazım.” Fran gözlerini açamıyordu.

“Sen vücudunu bir su perisi gibi sergilersen, nasıl bakmam?”

Ali kadını boynundan öptü. Sonra dilini gezdirmeye başladı. Fran boynunun bu kadar hassas olduğunu o ana kadar bilmiyordu. Dili önce göğüslerine sonra, göbük deliğine indi. Genç kadın eridiğini hissediyordu. Bundan sonra olacak her şeye hazırdu.

“Seni hep böyle hayal ettim. Çırılçıplak... Silahlarını bırakmış, beni arzularken.” Ali doğrulup üzerinde ne varsa çıkardı.

Fran adamın muhteşem vücudunu seyrediyordu şimdi. Geniş omuzlarına, dar kalçasına, uzun bacaklarına baktı. Teni bronz gibiydi. Belinin altında görkemli bir güç taşıyordu. Bu hareketlerinden anlaşılıyordu. Arzu ile büyümüşdü.

Sonra çıplaklıkları birleştı. Ali hünerli bir âşıktı. Kadına nasıl dokunacağını iyi biliyordu. En yumuşak temasın, kadında en büyük heyecan patlamasına neden olacağını ezberlemişti sanki. Kadının kalbi zevkten duracak gibiydi.

“Beni istediğini söyle.” Ali şehvetle mırıldandı.

Kadın cevaplamak istiyordu ama yapamıyordu. Neden ait olduğu yere, sevdiği adamın kollarına atılmak için bu zamana kadar beklemişti ki? Savunmasının tamamen bittiğini hissetti. Sadece o anı yaşamak istiyordu. Kendini bıraktı ve o anı doyasıya yaşadı... Bunun için doğmamış mıydı?

Fran sabah uyandı. Gün doğmak üzereydi. Ali yanında çırılçıplak, sırtüstü yatıyordu. Bir kolu ile ona sarılmış, başını omzuna gömmüşdü. Ne kadar mutlu ve huzurlu uyuyordu.

O da mutluymdu ama huzurlu değildi. Duygularına hâkim olmakla övünen Frances Callam, aşığının kollarında duygularına esir olmuştu. Öpücüklerine yenik düşmüş ve gerçek dünyayı unutmuştu.

Ali’de uyandı. “Her şey iyimiydi. Lady Almas Faiza?”

“Eh.”

“Ne demek bu?”

“Çünkü fazla mutluluk tehlikelidir.”

“Mutluluk her aşığın hakkıdır. Sen beni mutlu edersen karşılığında her şeyimi alırsın.”

Özgürlüğünü aramanın tam zamanıydı. “Ali, bırak beni, gideyim.”

“Seni bırakmak mı? Birbirimizi tam bulmuşken mi?”

“Seni bir mahkûm olarak sevemem.”

“Beni sevdiğin müddetçe nasıl olduğu önemli mi?”

“Benim için önemli.”

Ali gerinip esnedi. “Seni sonsuza dek, yanımda istiyorum. Bir daha gitmekten bahsetme bana.” Uzanıp dudaklarını öptü.

Burada olmak, onun arzusunu hissetmek güzeldi. Ama içindeki özgürlük isteğinden vazgeçemiyordu.

“Ali ben ciddiyim. Bu çok güzel ama gerçek değil.”

“Çok ciddiysen, hoşuna gidecek bir şey yapacağım. Su Şirketine gidip, istediğin her soru sorabilirsin.”

“Çok akıllısın. Beni bununla mı kandıracaksın?”

Ali genç kadını kendine çekti. “Ben senden güçlüyüm. Daha fazla tartışmak istemiyorum.”

“Kaçabileceğimden korkmuyor musun?”

Ali kadını bırakıp yatakta doğruldu. Yüz ifadesi değişmişti.

“Eğer beni bırakıp gidersen, seni hiçbir zaman affetmem.”

Kalkıp giyindi ve gitti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ali, Su Şirketinde çalışanların her soruya cevap vereceklerini söylemişti. Fran ziyarete gittiğinde, görevli kadınlardan biri ona refakat etti. Ali'nin hoşlanmayacağı kadar bilgili bir kadındı. Sorulara akıllıca cevaplar verdi.

Öğleden sonra Fran notlarını aldıktan sonra bahçede dolaşıyordu. Fıskiyedeki suyun oynamasını izlerken, onu nelerin beklediğini düşünüyordu. O ve Ali bu sabah bu konuyu konuşmalıydılar ama Ali onu bir diktatör gibi susturup gitmişti. Hayatının en güzel gecesinin sabahı böyle olmamalıydı.

En büyük fıskiyenin kenarına oturmuş suyu seyredirken gölgesi suyun üzerine düşüyordu. Biraz sora bir diğer gölgenin varlığını hissedip döndü. Bu Yasir'di.

“Sanırım İngiltere'yi düşünüyorsun.”

“Hayır.” Fran gülümsedi.

“Kafanda neler olduğunu bilmiyorum ama yüzünde melankolik bir ifade var. Mutlu musun yoksa mutsuz mu?”

“İkisi de.”

"Ben iyi bir dinleyiciyimdir."

Beraber patikada yürümeye başladılar.

"Ali sana yeterince ikram yapmıyor mu?" Yasir sempatik bir tavırla sordu. "Duyduğuma göre sen onu çok mutlu ediyormuşsun. O da bunun karşılığında sana her türlü lüksü veriyormuş."

"Ama benim istediğim lüks değil ki. Ben hakkımı istiyorum. Özgürlüğümü istiyorum."

"Özgür görünüyorsun." Adam etrafına bakındı. "Korumaların yok."

"Çölün ortasında korumaya ne gerek var? Nereye kaçabilirim ki?"

"Doğru. Ama gerçekten Ali'den kaçmak mı istiyorsun?"

"Pek değil. Özgür olsam herhalde yine ona dönerdim."

"Ama bu senin seçimin olurdu. Farklı."

"Evet, farklı." Fran bağırdı. "Sen bunu anlayabiliyorsun ama o neden anlayamıyor?"

"Kuzenim harika bir adamdır, ama istediği bir şeyi elde ettikten sonra sorunu çözdüğünü düşünür."

"Biliyorum. Ben onu özgür olarak seçemedikçe mutlu olamayacağım."

Yasir başıyla onayladı. "Buraya yakın, küçük bir evim var. İngiliz konsoloslüğünü aramak için telefonumu kullanabilirsin."

"Sahi mi? O kadar basit mi bu?"

"O kadar basit. Gidebiliriz."

Aceleyle yola koyuldular.

Yasir'in küçük dediği ev, küçük bir saraydı. Şatafatlı küçük bir saray. Fran içeri girer girmez telefon için etrafına bakınmaya başladı.

"Yukarıda." Yasir merdivenleri işaret ediyordu.

Genç kadın sonunda gidebilecekti. Buna inanmak pek kolay değildi. Kısa bir süre tereddüt etti. Burada Ali ile kalmak bir rüya gibiydi ama gerçek hayata dönmek zorundaydı.

"İşte burada." Yasir üst katta bir odanın kapısını açtı.

Burası çok lüks bir yatak odasıydı. Bordo rengi odaya hâkimdi. Duvarlara çeşitli tiplerde bıçaklar, kılıçlar, kamalar, palalar asılmıştı. Uzun, kısa, kalın, ince her türlü vardı. Odaya ağır fakat egzotik bir hava hâkimdi. Fran silahlardan rahatsız olmuştu ama o an bunu düşünecek zamanı yoktu.

Telefon yatağın yanında duruyordu. Hemen ahizeyi kaldırdı.

"Nasıl arayacağım?"

Cevap gelmeyince, Yasir'in duymadığını düşündü ama adam ona bakıyor fakat sadece gülümsüyordu. Ahizeyi tekrar kulağına götürdü. Çevir sesi gelmiyordu. Yasir'e döndü. Adamın elinde telefon kablosu vardı. Fişi çekmiş olmalıydı. Fran şaşkınlıkla bakarken o gidip kapıyı kilitledi.

Genç kadın Yasir'in gülümsemesinin altındaki korkunç planı henüz anlamıştı. Sertçe atıldı.

"Konsolosluğu aramak istiyorum."

"Korkarım bu bana göre değil. Ben senin, burada benimle kalmanı tercih ederim. İşim bittikten sonra yine Ali'ye dönebilirsin. Eğer kabul ederse tabii."

"Sen delisin. Ali duyarsa ne olacağını biliyor musun?"

"Önce çok kızacaktır. Bende bir süre için bir yere sığışırım. Sonra nasıl olsa unuttur gider. Bu ülkede kadınların fazla değeri yoktur. Kan davası çıkmaz erkekler arasında."

"Ama bu kez çıkabilir." Fran adamı lafa tutmaya çalışıyordu. "Ali bunu unutmaz."

"Ne kadar akıllısın. Ama bilmediğin bir şey var. Sen sadece bir aletsin. Benim asıl istediğim Ali'nin acı çekmesi. Mesele bu. O bütün hayatım boyunca benden bir şeyler aldı. Buna taht da dâhil. Tahta ben geçmeliydim. Şimdi de ben ondan bir şey alacağım."

Yasir kararlı bir tavırla kadına yaklaşmaya başladı. Fran geriledi. Kapana girdiğini düşünüyordu. Nasıl olup ta, daha önce Yasir'in yüzündeki maskeyi görememişti.

Yasir gülümsüyordu. Zalimce gülümsüyordu. Yaptığı şeyden müthiş bir zevk aldığı belliydi. Fran sakin olması gerektiğini düşündü. Gerilemenin sonu yoktu. Adam nasıl olsa yakalayabilirdi onu. Yasir heyecanla, onun yükselip inen göğüslerine bakıyordu. Kendini şehvete kaptırmıştı. Bu nedenle, kadının sıkıldığı yumruğu fark edemedi. İyice yaklaşıp kavramak üzere uzandı ve müthiş bir çığlık attı. Kadının yumruğu tam karın boşluğunu bulmuştu. Karnını tutarak geriledi. Acısı yüzünden okunuyordu.

Ancak Fran ile kapı arasında duruyordu ve yüzündeki acılı ifade öfkeye dönüşmüştü. Genç kadın hala kapanın içindeydi ve karşısında ahlaksız bir adam vardı.

"Buna çok pişman olacaksın." Yasir bağırdı.

"Ali bunları duyduğunda sen çok daha fazla pişman olacaksın." Fran nefes nefeseydi.

"Benim evime geldiğini duyduğu zaman gözünden düşeceksin. Seni bir saniyede aklından silip atacak."

"Sen yalan söyleyerek kendini kandırmaya çalışıyorsun. Ali beni seviyor."

Yasir öfkeyle dişlerini sıktı. "Bunlar, siz aptal batılların, aptal fikirleri. Burada kadınlar oynamak içindir, anlıyor musun? Bunu Ali benden iyi bilir. Sende öğreneceksin. Şimdi gel buraya."

Genç kadının arkasındaki duvar bıçaklarla doluydu. Ne yaptığının farkında bile olmadan avucunun içinde bir bıçak sapının sertliğini hissetti. Biraz zorlayıp çektiğinde ise bıçak elindeydi. Adama gösterdi. Uzun, korkutucu bir görüntüsü vardı bıçağın.

"Gerekirse bunu kullanmaktan çekinmem." Fran bağırdı.

"Aptal olma. Ben bir prensim ve Ali'nin de kuzeniyim. Bir damla kanımı akıtırsan, Ali'nin sana ne yapacağını görürsün."

Haklı olabilirdi. Kadının elleri titremeye başladı. Ama kararını vermişti. Bıçağı yukarı kaldırarak adamın göz hizasına getirdi. Yasir bıçağa bakarak gerilemeye başladı. Kadın kapıya ulaşmaya çalışıyordu.

Birden ayak sesleri duyuldu. Biri merdivenleri çıkıyordu. Ve Ali'nin kine benzeyen bir erkek sesi. "Aman Tanrım..."

Yasir'de duymuştu tabi. Gözleri nefretle doluydu. Fırlayıp kadının elindeki bıçağa doğru atıldı ama bunu yaparken kolu kesilmişti. Kan yerlere aktı. Kapı gürültüyle açılırken Yasir'de kendini hemen yere atıverdi.

Ali arkasında iki dev adamla birlikte içeri girdi. Çok öfkeli görünüyordu.

"Tutuklayın şunu." Yasir yattığı yerden bağırdı. "Beni öldürmek istiyor. Yaraladı beni."

Muhafızlar harekete geçiyorlardı ki, Ali elini havaya kaldırınca durdular. Fran hala elindeki kanlı bıçakla duruyordu.

Konu Başlığı: Ynt: Çöl Prensi - Lucy Gordon
Gönderen: michelle üzerinde Mart 28, 2007, 03:33:06 am

"Ver şunu bana." Ali elini Fran'a doğru uzattı.

"Ali beni dinle..."

"Ver dedim."

Genç kadın umutsuzluk içinde bıçağı Ali'ye verdi. Prens Yasir'in yanına gidip eğildi. Kısa bir süre yarasına baktıktan sonra ayağa kalktı.

"Muhafızlar." Sesi soğuk ve sertti. "Bu adamı tutuklayın."

Yasir isyanla haykırdı. "O bir katil."

"Eğer seni öldürmüş olsaydı, sen bunu çoktan hak etmiş olurdun. Seni ben kendi ellerimle öldürmediğim için dua et." Muhafızlara döndü. "Götürün şunu. Yarasına bakmayı da unutmayın."

Yasir çırpınmaya başladı ama muhafızlar ona aldırmadan tuttukları gibi götürdüler.

Fran derin bir nefes aldı. "Sandım ki beni..."

"Beni daha iyi tanımalısın. Ama bunu daha sonra konuşuruz. Gel..."

Ali upuzun beyaz bir elbise giymişti. Kolunun genç kadının omzuna atıp sarıldı. Onu korumak istiyor gibiydi. Birlikte evden çıktılar ve çadıra kadar o şekilde gittiler.

"O bunu, senin acı çektiğini görmek için yapıyordu. O bıçağı onun duvarından aldım. Kendimi korumak için. Hiç kullanmadım bile. O senin sesini duyunca kendini yaraladı. Ali bana inanmalısın."

"Sana inanıyorum. O cezasının çekecek merak etme."

"Nerede olduğumu nasıl bildin?"

"Leena bahçede senin onunla konuşurken görmüş. O tehlikeyi senden daha iyi anlar. Sen titriyorsun."

Fran sarsılarak titriyordu. Ali yüzünün elleri arasına aldı.

"Onunla beraber gitmen aptallıktı ama aynı zamanda çok cesur davrandın. Seninle gurur duyuyorum. Dişi kaplanım benim."

"Beni tutuklayacağını düşündüm."

"Bana haksızlık yapma. Ben hiçbir zaman senden şüphelenmem."

Adamın ona karşı olan güveni inanılmazdı. Fran kendini açıklama yapmak zorunda hissetti. "Ali seninle dürüst olmam gerekiyor. Yasir'in evine senden kaçmak için gittim."

Ali boş gözlerle baktı. "Benden ona mı kaçtın?"

"Hayır, elbette hayır. Bana evinden İngiliz Konsolosluğunu arayabileceğimi söyledi... Bana öyle bakma lütfen. Kaçmak istediğimi biliyordun zaten."

"Sen beni bırakmak istediğini mi söyledin? Hem de o garip yaratığın yardımıyla?"

"Onun nasıl biri olduğunu bilmiyordum. Onunla gitmeyecektim, yalnız kaçacaktım. Ne zamana kadar burada kalacağım ben? Bunun bir sonu olmalı, gitmeliyim."

"Dün gece... Birbirimizi keşfetmemizden sonra mı?"

"Evet, dün gece yüzünden. Ali, buraları gerçek değil sanki. Masal aleminde yaşayamam ben. Buradaki ben değilim, tanımadığım biri oldum burada."

Ali hiçbir şey anlamamış gibi bakıyordu. O uzun süre batıda yaşamasına rağmen, hala Arap kültürünün etkisi altındaydı. Kadının ne veya kim olduğu önemli değildi onun için. Önemli olan erkeğini mutlu etmesiydi. Kadın ve özgürlük kelimelerini yan yana getiremiyordu bile.

"Ali lütfen anlamaya çalış. Bu bitmeli. Çok güzeldi ama artık gitme zamanım geldi. Böyle devam edebileceğimizi düşünmek bile saçmalık. Bunu göremiyor musun?"

Ali'nin yüzü sertleşmişti. "Gördüğüm tek şey, kararları benim veriyor olacağımdır. Ben senden veya başka bir kadından emir almam."

"Bir kere bana, seni bırakıp kaçmaya kalkarsam, beni affetmeyeceğini söylemiştin." Fran umutsuzca yalvarıyordu. "Bak denedim. Bu bizi ayırmaya yetmez mi?"

"Bu seni sadece önceki yerine götürür. Öfkemin seni serbest bırakacağını mı sanıyorsun? Eğer iki düşmansak, bu seni burada tutmamın diğer nedeni olur. Beni anlıyor musun?"

Yüzündeki soğuk ifade zaten her şeyi açıklıyordu. Fran titredi.

"Sana en güzel hayatı sundum. Ben dâhil herkesten saygı görüyorsun. Ama sen bunları benim suratıma fırlatıyorsun. Ama henüz, iskartaya ayrılmış bir gözdenin hayatını bilmiyorsun."

"Bütün anladığın bu mu?"

"Elmas. Daha fazla tartışmak istemiyorum. Olanları ikimizde unatalım. Seni affetmeyeceğimi söylemiştim ama affediyorum. Çünkü elimde değil. Dünyamıza geri dönelim."

"Bunu sanmıyorum çünkü öyle bir dünya yok."

Genç kadın birden Ali'nin ona iyice yaklaşmış olduğunu fark etti. Gerilemek istedi ancak beceremiyordu. Ve adam dokununca titremeye başladı.

"Yapma." Fran fısıldayabildi ancak. "Yapma..."

"Sana dokunmamamı isteme benden. Dokunuşlarımdan zevk almadığına inanmamı da isteme."

"Bunu hiçbir zaman inkâr etmedim ki..."

Ali parmağıyla genç kadının ağzını kapatıp susturdu. Bu dokunuş bile Fran'ı tutuşturmaya yordu. Başını çevirdi bu kez adamın dudakları boynuna yapışmıştı.

"Ali, hayır. Daha konuşacak çok şey var."

Kısa bir sonra ikisi de çırılçıplaktı. Fran itiraz etmeyi denemiş ancak başarılı olamamıştı. Duygularıyla savaşıyordu. Ancak vücudu dünden beri çok değişmişti. Şimdi tutkunun acı-tatlı tadının ne olduğunu çok iyi biliyordu. Erkeğinin vücuduna tam cevap verebiliyordu artık. Çok sevmiştir o vücudu.

Kafasının içi öfkeyle ya da umutsuzlukla dolu olabilirdi ama erkeğinin yumuşak dokunuşları onun gözyaşlarını silmeye yetiyordu. Ali göğüslerini öpmeye başladığında başını geriye attı. Adamın hünerli dilini çıkarmasını bekliyordu. Beklediğine kavuşunca, hafifçe inlemeye başladı. Damarlarında dolaşan ateş onu eritiyordu.

Vücudunda dolaşan ellerini hissetti. Sonra erkeğinin vücudunun ağırlığını. Ali'yi çok seviyordu. Kalbi parçalanıyordu onun için. Birleşme anında inlemesi arttı, küçük çığlıklara dönüştü.

"Gördün mü?" Ali üzerinden kalkıp arkasını dönmüştü. "Biz yapınca ne kadar güzel oluyor. Beni asla terk etmemelisin. Sen bana aitsin."

'Ait olma' kelimesini duyunca Fran'ın ağzı 'hayır' demek üzere şekil değiştirdi ama sessizce. Ağzından hiçbir kelime çıkmadı. Vücudunun ateşi henüz soğumamıştı. Tatlı bir uyku sardı vücudunu.

Uyandığında Ali yanındaydı.

"Sana daha önce de söylemiştim. Ancak tamamen bana ait olduğu zaman tatmin olacağım. Hem vücudunla, hem de kalbinle. Bana sonsuza dek benimle olmak istediğini söyle Elmas. Bırak şu kelimeleri duyayım senin ağzından. Sonra sözlerinin gerçek olduğuna dair yemin et."

Fran başını yastığın üzerinde döndürüp adama baktı. "O kelimeleri asla söylemeyeceğim, Ali." Gözyaşlarına hâkim olamadı. Çünkü kalbi o sözlerin doğruluğuna inanıyordu. Ali'yi nedensiz olarak sevmiştir ama aşkına karşı koymayı bilmeliydi. Ve asla bunu ona itiraf etmemeliydi.

Prensın suratı asıktı. Fran'ın ağladığını görüyor ve aynı duyguları yaşıyordu. Buna alışıık değildi. Saklaması gerekiyordu.

Ayağa kalkıp arkasını döndü. Yüzünü gizliyordu. Zaten söz verdiği halde, yumuşamış ve kadını affetmişti. Bu kadın tarafından yönetildiği anlamına gelebilirdi ve böyle bir adama saygı duyulmazdı.

Çadırın dışından bir gürültü duyuldu. Ali uzun elbisesinin çabucak üzerine geçirip dışarı ıktı. Fran konuşmalar işitiyor ancak anlayamıyordu. Sonunda Ali'nin emir verir tondaki sesi duyuldu.

Kısa bir süre sonra Ali çadıra döndü. "şehre dönüyoruz. Annem geri dönüyormuş. Mesaj yollamış. Saygımı göstermek için, ondan önce sarayda olmalıyım."

"Neredeydi annen?"

"New York. Acele et."

Çölün üzerinde gece uçuşu harikaydı. Her yer, simsiyah bir kadife gibi görünüyordu. Yavaş yavaş alaldılar ve sarayın damına indiler. Fran yine dairesine götürülüyordu.

Ali'nin sekreteri, Prenses Elise'nin saraya ulaştığını haber vermiş ve prens doğrudan annesinin dairesine doğru yola çıkmıştı.

Prenses kar gibi bembeyaz sağlı ve güzel yüzlü bir kadındı. Altmış yıl önce Londra'da doğmuştu ama şu an tıpkı bir doğu prensesiydi. Kalkıp kollarını açtı.

"Oğlum." Sıcacık bir şekilde gülümsüyordu.

Ali heyecanla annesine sarıldı. "Her gördüğümde genleşiyorsun. Seyahatin iyi geçti mi?"

"Evet, oldukça tatmin ediciydi. Çalışmalarımın meyvelerini buradan toplayacaksın." Masanın zerindeki dosyaları işaret etti. "İnşallah yaptıklarımı takdir edersin."

"Ben ne zaman senin kararlarını sorguladım ki? İşi bırak ta biraz sana bakayım." Ali bir adım geriledikten sonra annesini omuzlarından tutup seyretti. Gülümseyip tekrar sarıldı.

"New York'tan buraya uzun bir yolculuk yapmış bir kadın için harika görünüyorsun."

"Aslında Londra'da biraz durdum. Ben gittiğimde sen yeni ayrılmışsın oradan. Ve oradayken senin hakkında garip hikyeler işittim."

Ali bir kahkaha attıktan sonra kanepeye oturdu. "İnsanlar konuşur. Bunun için endişeye gerek yok."

"Hâlbuki biraz daha fazla endişelenmen gerekiyor. Evdeki hizmetçiler bana cevap vermekte zorlandılar. şimdi bana buraya davet ettiğin İngiliz kızı anlat bakalım."

Ali bir süre durdu. Annesi dürüstlükten başka şeye tahammül edemezdi.

"Miss Frances Callam bir süre misafirim olacak. Seyahatini biraz daha anlatsana bana."

"Birden ortadan kaybolan hizmetçi kızı bulmak için özel dedektiflik yapmam bile gerekti. Sonunda kendimi Joey denilen birinin karşısında buldum. Adam Miss Callam ile irtibat kuramadığı için endişe ediyordu."

“Miss Callam tehlikede değil, anne.”

“Ali neden gözlerini kaçıyorsun, benden?”

Anne, inan bana boş yere telaş yapıyorsun.” Elise’nin bakışları Ali’nin yüzünün kızarmasına neden olmuştu.

“Ali, senin bile umursaman gereken yasalar var. Sana ne yaptığını sormuyorum. Çünkü bilmesem daha iyi. Fakat yarın bu genç kadının bana getirip göstermeni istiyorum.”

“Peki, anne.” Ali uysal bir çocuk gibiydi.

Konu Başlığı: Ynt: Çöl Prensi - Lucy Gordon
Gönderen: michelle üzerinde Mart 28, 2007, 03:34:31 am

ONUNCU BÖLÜM

Elise’nin dairesi, kralliyet lüksü ile İngiliz rahatlığının akıllı bir karışımıydı. Yere kadar inen yüksek pencereleri, tavus kuşu bahçesine bakıyordu ve Fran’ın dairesinin tam üstündeydi. Oturma odası bol ışıklı olarak düzenlenmişti.

Elise uzun boylu zarif bir kadındı. Beyaz uzun bir elbise giymişti. Fran geldiğinde, ayağa kalkıp genç kadını sıcak bir tavırla kucakladı.

“Uzun zamandır bu görüşmeyi bekliyordum.” Gülümseyerek ekledi. “Hakkında çok şey duyduğum için seni merak ediyordum.”

Çay servisi yapıldı. Nefis, tam bir İngiliz çayıydı. Elise açıkladı. “Otuz beş yıldır bu ülkedeyim ama kendi çayımdan başkasına alışamadım.”

“Oh, evet.” Fran yavaşça çayını yudumladı.

Kısa, nezaket dolu bir konuşma yapmışlardı ki, Ali odaya girdi. Elise atıldı. “Oğlum, yapacak önemli şeylerin olmalı.”

“Bugün yok.” Ali ikisine gülümsedi. “Eğer sizi yalnız bırakırsam, arkamdan konuşursunuz.”

“Tabi ki, senin hakkında konuşacağız. Lütfen hemen git. Burada istenmediğini göremiyor musun?”

Ali dudaklarını bükerek, isteksizce odadan çıktı.

İkisi yalnız kaldıklarında, Elise Fran’ı iki yanağından birden öptü. Gülümsüyordu. “Güzel olduğunu biliyordum. Oğlumun üzerinde bıraktığın etkiden anladım bunu. Ama sen güzelinde ötesindesin. Benimle rahat ol. Sana kızmam. Burada kendi isteğinle mi bulunuyorsun?”

“Hayır.”

Elise’nin yüz ifadesi değiştı. Duyduğuna üzölmüştü belli ki.

“Bu konuyu daha sonraya bırakalım istersen. Şimdi, nasıl tanıştığınızı anlat bana.”

Fran ilk gece neler olduğunu anlattı. Sıra çek konusuna geldiğinde, Elise sözünü kesti. "Ah! Kafamı karıştıran bir şey var. Gel benimle."

Fran'ı elinden tutup yandaki odaya götürdü. Bu oda genç kadını çok şaşırttı. Çünkü emekli bir prensese uygun görünmüyordu. Burası en yeni araçlarla donanmış bir ofisti. İki genç kız bilgisayarlarla yoğun bir şekilde çalışıyorlardı. Prensesi görünce, ikisi de ayağa kalkıp eğilerek selam verdiler. Elise, Fran'ın gözlerinin şaşkınlıkla açılmasına neden olarak, diğer bir bilgisayarın başına geçti ve seri bir şekilde tuşlara basmaya başladı. Ekranında bir dosya açılmıştı. Eliyle ekranı işaret etti.

"Ali normal olarak, Uluslar arası Çocuk Fonuna yılda bir milyon verir. Buna aniden yüz bin eklendiğini gördüğümde nedenini anlamadım. Bana danışmadan böyle şeyler yapmazdı hiç."

"Bir milyon mu?" Fran dehşetle tekrarladı. "Ve... Size danışmak mı?"

"Yapacağı tüm bağışları ben düzenlerim."

"Tüm bağışları?"

"Yılda yirmi milyon civarında." Elise sıcak bir gülümsemeye baktı. "Tatlım, sen onu sadece kendi çıkarlarını düşünen bir çapkın mı sandın. Ali bu sarayı yönetir çünkü ondan beklenen budur. Ancak petrol gelirleri önce gerekli yerlere gider sonra Ali'nin özel işlerine. Sana hastanelerimizden birini göstermeliyim. Dünyanın en iyi donanımına sahiptirler."

"Peki, neden bana bunları anlatmadı?"

"Çünkü o bir prens. Kimseye kendini anlatmak zorunda değildir."

"Bana sadece, ciddi işleri bir kadınla konuşmayacağını söyledi." Fran sitem etti.

"Herhalde seni kızdırmak istiyordu. Ama yabancı bir kadınla iş konuşmayacağı da bir gerçek. Ben annesi olduğum için bir istisnaım. Bu ülkede erkekler annelerine saygı göstermek zorundadırlar. Hatırlıyorum da, yıllar önce İngiltere'de, erkek kardeşim annemle tartıştıktan sonra ona çenesini kapamasını söylemişti. Kamar erkekleri, onları dünyaya getiren kadınlara hiçbir zaman bu tarz konuşmazlar."

Elise bilgisayara döndü.

"Ali bağışları çok ciddiye alır. Ama her şey benim elimdedir. Birisi bağış talep ettiği zaman bana gelir, ona değil. Bende onları yerlerinde ziyaret eder ve fikrimi Ali'ye söylerim. Son seyahatim bu nedenleydi."

"Ben alışveriş gezisine çıktığınızı düşünmüştüm."

"Birkaç şeyde almadım değil. Göstereceğim başka şeylerde var." Elise bir düğmeye basıp interkom ile konuştu. "Arabamı ön kapıya getirir misin?"

On dakika sonra iki kadın Elise'nin özel limuzininin arka koltuğunda oturmuş şehre doğru gidiyorlardı. Büyük, beyaz bir binanın önünde durdular. Elise buranın hastane olduğunu açıkladı.

"Önce özel kısma gitmeliyiz. Ama çabucak."

Özel kısım, özel bir hastane gibiydi ama asıl dikkat çeken yer halka açık yatakhanelerdi.

"Burası ödeme gücü olmayan hastalar için. Para devlet fonlarından geliyor. Başka bir deyişle Ali'den."

Fran'ın baktığı her yer tertemiz, bembeyazdı. En iyi aletlerle donatılmıştı ve doktor oranı da oldukça yüksekti. Burası batıdaki birçok hastaneyi utandıracak kadar kaliteliydi.

"Parası olan hastalar yüksek fiyat öderler ve böylece fakir hastaların tedavisinin bir kısmını üstlenmiş olurlar. Ama sadece bir kısmını. Kalanı kraliyet gelirlerindedir."

"Petrolde mi?" Fran düşünceliydi.

"Sadece petrol değil. Kumarhanelerde oldukça kar getiriyor."

"Kumarhaneler mi? Birden çok mu?"

"Hemen hemen dünyadaki her başkentte bir tane var. Ayrıca Las Vegas'ta birkaç tane... Ali'nin pahalı bir projesi için çok paraya ihtiyaç var. Çölü sulayıp verimli bir hale getirmek istiyor. Gerçi bunun için dünyanın parasını kuma gömdü ama pes etmiyor. Sürekli yeni denemeler peşinde." Elise gülümsedi. "Bazen onu deli profesörlere benzetiyorum."

Fran başını uzatmış, pencereden dışarı bakıyordu.

"Nereye bakıyorsun?"

"Sahar Sarayı'na. Ali bana yeteri kadar büyük olmadığı için terk edildiğini anlatmıştı."

"Şu an ne için kullanıldığını da anlattı mı?"

"Hayır. Boş olduğunu sanıyordum."

Elise bir anne tavrıyla güldükten sonra şoföre Arapça bir şeyler söyledi. Hastane gezisini bitirip arabaya binmişlerdi. Kısa bir süre sonra sarayın girişindeydiler.

Ana girişten içeri girerlerken iki dev kapı açıldı. İki kadın telaşla onları karşılamaya geldi. Saygıyla gülümsüyorlardı. Arkalarından birçok çocuk çıkıp onlara katıldı. Hepsini eğilerek selam verdiler.

"Prensesin bizi ziyaret etmesine çok seviniyorlar." İki kadından biri Fran'a açıkladı. "Hiçbirinin annesi olmadığı için prensesi anne olarak görüyorlar."

"Burası öksüzler yurdu mu?"

"Elbette. Bu çocuklar ülkenin geleceği." Elise cevap verdi. "Burayı kurmak Ali'nin fikriydi. Sarayın atıl kalmasını istemedi."

İçerisi lüks döşenmemişti ama sıcak bir atmosfer yaratılmıştı. Çocukların eğitimi için gerekli her şey vardı burada.

"Kocam ileri görüşlü bir adamdı. Yani beni dinlerdi." Elise Fran'a gülümsedi. "Ona kız çocuklarının da eğitim alması gerektiğini öğrettim. Oğlumda aynıdır. Fikirlerinin modası geçmiş olabilir ama doğru kadın kendini ona dinletebilir."

Fran bir cevap vermeden konuyu değiştirdi. "Buranın parasını da mı kumarhaneler ödüyor?"

"Hayır. Burası Londra fonundan karşılanıyor."

Saraya geri döndüklerinde Elise, Fran'a Kamar'a geliş nedenini tüm detaylarıyla anlatmasını söyledi. Ve tüm hikâyeyi dinledikten sonra arkasına yaslandı. "Ne hoş."

Berberer çay içtikten sonra, prenses yorgun olduğunu ve dinlenmesi gerektiğini söyleyip Fran'dan özür diledi. Ama genç kadın gider gitmez, telefon ile oğlunu arayıp yanına çağırıldı.

Ali geldiğinde hiç iyi karşılanmadı...

"Oğlum, sen deli misin? Bu genç hanım, birçok uluslar arası saygın gazetenin yazarı. Üst seviyede tanıdıkları var. Ama sen onu resmen kaçırmışsın. Uluslar arası bir rezalet mi arıyorsun?"

"Halledemeyeceğim bir sorun çıkmaz. Bizim petrolümüze ihtiyaçları var."

"Böyle konuşman hiç hoşuma gitmiyor." Elise sertçe çıkıştı. Ali'nin yüzü kızardı birden.

"Anlamıyor musun anne? Fran ve ben birbirimizi anlıyoruz. Daha ilk karşılaşmamızda bunu fark ettim."

"Ve ona âşık olup buraya getirdin." Elise kaşlarını çattı.

"Hayır, onu eve getirdim ama aşk falan yoktu aramızda. Sadece iyi anlaşıyorduk."

"Sahi mi? Devam et. Ben sabırsız biriyim."

"Onunla çocukluğumuzu konuştuk. İkimizde aynı kitapları okuduğumuzu fark ettik. Akıyla beni büyüledi. Kendimi yakın hissetmişim ona ama bana ismini bile söylemedi. Sonra iş için kısa bir süreliğine dışarı çıkıp geldiğimde gitmişti."

"Demek çekti gitti."

"Evet. Ama iki gün sonra geri geldi. Ben erkek bir gazeteci bekliyordum, onu görünce geri çevirdim tabi."

"Tabi." Annesi mırıldandı.

"Ve sende ona bir ders vermeye karar verdin. Ama ne için? Çalışma tarzı yüzünden mi yoksa seni geri çevirdiği için mi?"

Ali bir yorum yapmadı. Sabit bir noktaya bakıyordu.

Elise düşünceli bir tavırla devam etti. "Eğer uluslar arası bir rezaletten korkmuyorsan, geriye endişe duyulacak bir tek Mr. Howard Marks kalıyor."

"O kim? Onu hiç duymadım."

"Miss Callam'ın nişanlısı."

"İmkânsız." Ali hemen atıldı. "Eğer bu doğru olsaydı o asla benimle..." Birden durdu. Annesi gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Boş ver, aldırma."

“Belki bunu sana dün akşam söyleliydim ama önce genç hanımı görmek istedim. Ne tür biri olduğunu merak etmiştim. Şimdi sanırım biliyorum. Mr. Marks bir bankacı. Miss Callam ile bir süredir çikıyorlardı ve o evlenme planları yapıyordu.”

“Madem öyle, Fran neden bana ondan hiç bahsetmedi?”

“Gördüğüm kadarıyla sana anlatması için ona fazla şans vermemişsin.”

“Ama artık söyleyebilir.” Ali ayağa kalktı.

Fran ellerini başının altında kenetlemiş, yatağında sırtüstü yatıyordu. O gün farklı bir gün olmuştu onun için. O güne kadar kafasında taşıdığı Ali'nin çapkın manzarası değişivermişti. Dünya onu su gibi para harcayan bir playboy olarak tanıyordu ama perde arkası çok farklıydı. O aslında halkına düşkün bir babaydı. Bunu görmekten mutlu olduğunu hissetti.

Ali'yi ne zaman göreceğini bilmiyordu. Uzun süredir görmediği annesine daha fazla zaman ayırması normaldi. Belki daha sonra uğrayacaktı. Ali'yi görmek istiyordu. Görmek ve düşüncelerini onunla paylaşmak istiyordu.

Sonunda Ali'nin ayak sesini duydu ve hemen yataktan kalkıp oturdu.

“Neden bunu bana anlatmadın...?” İkisi aynı anda aynı cümleyi söylediler.

“Annemle konuşuyordum da... Neden bana hiç Howard Marks'dan bahsetmedin?”

Bir an için Fran kimden bahsettiğini anlamadı. Howard o kadar geride kalmıştı ki.

“Ali... Anlamıyorum...”

“Howard Marks... Evlenmeyi düşündüğün adam. Annem onunla ilgili her şeyi biliyor. O yüzden anlamamış gibi yapma. Böyle bir şeyi benden nasıl gizlersin?”

Biraz önce Ali ile ilgili çok hoş fikirleri vardı ama adamın sert tavırları genç kadının öfkelenmesine neden olmuştu.

“Ortadan kayboluşumu fark eden biri mi var?”

“Besbelli var. Mr. Mark müstakbel kocan olarak seninle ilgili sorular soruyormuş. Bunu bana anlatman gerekirdi.”

Fran Howard'dan hiç bahsetmemişti çünkü Ali'yi tanıdıktan sonra onu tamamen aklından silmişti. Ali'nin kollarındayken başka bir erkeği hatırlamak imkânsızdı.

“İnsanlara ne yapmaları gerektiğini söylemeye bayılıyorsun. Şimdi sen dinle beni. Buraya gelmeyi isteyen ben değilim. Beni kandırdın. Ve bunu yaparken de, hayatımda bir erkek olup olmadığını sorduğunu hatırlıyorum.”

“Şunu mu, demek istiyorsun?”

“Şunu demek istiyorum. Hayatımda bir erkek olduğunu söylesem ne değişecekti?”

Birbirlerine öfkeyle bakıyorlardı.

"Kumarhanede seninle beraber olan adam mıydı o ?"

"Tabi ki hayır. O Joey'di. Howard'ı işime karıştırmam."

"Oh, evet. İş peşindeydin o zaman. İşin adı da 'bir prensi baştan çıkarma' olmalı. Doğal olarak onu böyle bir işe karıştıramazdın."

"Baştan çıkarma falan değildi. Bunu sende biliyorsun."

"Görünüşe bakılırsa, ikimizde bir oyun peşindeymişiz." Ali'nin sesi çok sertti. "Kendini kalbi boş bir kadın gibi göstererek beni kandırdın. Ve çok inandırıcıydın."

"İstedüğün kalbim miydi ki? Bundan şüpheliyim, Ali. Belki ilk başta ikimizde oyun oynadık ama bu oyunun içinde aşk yoktu."

"Evet, aşk yoktu. Gazete için haber peşindeydin sadece. Ben oyun oynanacak bir adam değilim. Şimdi bana seninle evlenme planları yapan adamı anlat. Nasıl bir erkektir ki o, senin bu tür riskli oyunlar oynamaya izin veriyor."

"Howard izin vermedi bende istemedim zaten. O zaten emir almayacağımi bilir." Som cümlesi ağzından öfkeyle çıktı. "Ona geri dönmek harika olacak."

Ali dişlerini sıktı. "Bu kadar sır öğrendikten sonra seni batıya geri göndereceğimi mi sanıyorsun?"

"Ne sırrı? Ben sadece yaptığın başışları öğrendim, ülke sırlarını değil."

Fran başka şeylerde öğrenmişti. Gece yaşanan gerçek tutkuyu, arzulu iki vücudun nasıl tek vücut haline dönüştüğünü de öğrenmişti. Ali'nin gözlerine baktı. O da aynı tutkuyu yaşıyor olmalıydı.

"Karım olduğun zaman şikâyet edecek şeyin kalmayacak."

"Karın mı?" Genç kadın şaşkınlıkla tekrarladı.

"Derhal evleneceğiz."

"Asla evlenmeyeceğiz. Ben, bana bir iyilik yapıyormuş gibi evleneceğini söyleyen bir erkekle evlenmem."

"Burada kalacaksın ve benim karım olacaksın. Gerçek, her şeyin üstüne çıkacak. Aşk galip gelecek. Hemen talimat vereceğim. Üç gün sonra tören başlayacak."

"Hayır. Ali, lütfen beni anla. Seninle asla evlenemem."

"Ben kararımı verdim. Tartışılacak başka şey kalmadı." Ali yürüyüp gitti...

Konu Başlığı: Ynt: Çöl Prensi - Lucy Gordon

Gönderen: michelle üzerinde Mart 28, 2007, 03:40:18 am

Kamar'ın hükümdarının evliliği oldukça kapsamlı bir işti. Kamar resmi olarak laik bir ülkeydi ve üç büyük din bir arada barış içinde yaşıyordu. Hiçbirinin diğerine üstünlüğü yoktu.

Bu nedenle, dört düşün yapılması gerekiyordu. İlki sivil bir törendi ve saraydaki küçük bir odada

yapılacaktı. Sonra hükümdar ve karısı kendilerini üç dinin liderine birer birer takdim edecekler ve kutsanacaklardı... Bunlar şehirde olduğu için halkın arasından geçmek ve coşkulu kalabalığın alkışlarını, sevgi gösterilerini kabul etmek hoş olacaktı.

Bu normal bir evlilik olsaydı Fran bu sevgi gösterisinden hoşlanabilirdi ama o mutsuzdu. Sevdiği adamla evlenecek olmasına rağmen endişeliydi. Elise doğru kadının kendini Ali'ye dinleteceğini söylemişti ama adamda bunun hiçbir işareti yoktu. Geleceğinin zulüm içinde olacağını düşünüyordu.

Törenlerden iki gün önce, Ali küçük ülkesinin kuzeyine bir ziyaret yapmıştı. Ertesi gün dönecekti. Elise bu fırsattan yararlanarak akşamı müstakbel gelini ile beraber geçirmek istemişti.

"Büyük güne hazırlanan bir gelin olarak, pek mutlu görünmüyorsun. Seni gören düğüne değil de, idama gidiyorsun sanır."

"Sanki hayatım sona eriyor gibi."

"Çok nankörsün. Ali seni zengin bir ülkenin prensesi yapıyor. Artık parmağını bile oynatman gerekmeyecek."

"Siz bu nedenle mi evlendiniz?"

Birden Elise'nin yanakları kızardı. "Ben her şeyden daha çok sevdiğim bir adamla evlendim. Biliyordum ki, o da beni o kadar seviyordu. Ama ilk yıl o kadar çok kavga ettik ki." Kadın bir kahkaha attı. "Ama üstesinden geldik. Çünkü ayrı olamayacağımızı biliyorduk."

Bir süre sessizlik oldu.

"Sende oğlum böyle sevmiyor musun?"

"Bilmiyorum. Beni evliliğe zorla götürüyor. Kendi isteği ile hareket ediyor. Benim fikirlerime değer bile vermiyor."

"Saçma. O inatçı bir âşık gibi hareket ediyor. Bu ailenin erkeklerinin hepsi inatçıdır. Hep burunlarının dikine giderler. Sizin oğlunuzda öyle olacak."

"Oğlumuz mu? Buna inanamıyorum."

"Elbette olacak... Ali'yi ne kadar sevdiğini bilmediğini söylemiştin. Onu terk edecek kadar çok mu seviyorsun?"

Birden Fran'ın kalbine bir şey saplandı. Ali'yi terk etmek... Bir daha onun kollarında olamamak...

Ama bunun alternatifi cariyelerin başı olarak yaşamaktı.

"Evet. Onu o kadar çok seviyorum."

"O takdirde, yapacak işlerimiz var."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Elise yarım günlüğüne Londra'ya gidip Kamar'a dönmüştü. Ali ondan bir saat sonra saraya ulaştı ve doğru annesinin odasına gitti. Koridorda yürürken çizmelerinin çıkardığı ses sarayda bir deprem etkisi yaratıyordu. Prensesin odası hariç tabii. Elise çalışma masasında oturmuş sakın bir tavırla bir şey yazıyordu. Odasının kapısı gürültüyle kapandığında dönüp kısa bir bakış attıktan sonra işine kaldığı yerden devam etti.

Ali annesine öfkeyle bakıyordu. "Dedem böyle bir şey yaptığını bilse, seni yem olarak timsahlara atardı."

"Deden salağın tekiydi." Elise sakın bir tavırla cevap verdi. "Ama görüyorum ki sende onun en salak taraflarını almışsın. Tabii ki bırakacaktım. Sen ne düşürsen düşün."

"Ama o benim seçtiğim gelindi." Ali kükredi.

"Peki ya o seni seçti mi?"

"Onunla aramızda sana bile anlatamayacağım şeyler geçti." Ali'nin yüzü kızarmıştı. Gözlerini anlayışla bakan annesininkilerden kaçırıldı. "Onun kalbini okumuştum."

"Hayır, oğlum, senin gördüğün sadece tutku. Kalbi senin için bir sır. Tutku uçup gidebilir."

"Ama öyle olmayacak."

"Senin için belki öyle. Ama bir kadının kalbi farklıdır. Kadın için aşksız bir tutku hiçbir şeydir. Sen ona çok kaba davranmışsın. İsteklerini geri çevirmişsin. Böyle bir durumda, onu sevdiğini nasıl anlayabilir ki?"

"Sahip olduğum herşey onundur. İsteddiği her şeyi ona verdim. Vermediğim bir şey yok."

"Özgürlüğünü vermedin. Seni özgürce seçmesine izin vermedin."

"Beni seçmesine mi?"

"Onu kazanmalısın. Seni hür düşünceyle seçmeli."

"Ya seçmezse?" Ali'nin sesi nerdeyse duyulamayacaktı.

"O zaman onu bırakmalısın. Seven insan için karşısındakinin mutluluğu kendi mutluluğundan daha önemlidir. Sen onu yeterince sevmiyorsun ve o da seni geri çevirmekte haklı."

"Haklı mı? Yani bana yalvarmamı mı söylüyorsun?"

"O bir kadınsa, ki sanırım öyle, yalvarmana gerek kalmaz."

"Ama cevabını bilmeden, nasıl ona giderim? Ben bir prensim."

"Evet, prensisin ve bugüne kadar istediğini almak için izin istemedin. Şimdi bunu öğrenme zamanı geldi."

"Ya yapamazsam?"

"O zaman, ona sahip olamazsın."

Ali'nin bakışları yere doğru yöneldi. Çaresiz görünüyordu. Bir süre sonra konuşabildi. "Bana bir not bile bırakmadan gittiğine inanamıyorum."

"Her yere baktın mı?"

Prens düşünceli bir tavırla gözlerini kaldırdıktan sonra fırladı gitti.

Hizmetçiler hala Fran'ın dairesindeydiler. Ali'ye korkarak, kaçamak bakışlar atıyorlardı. Adam Fran'ın bıraktığı notu arıyordu. Bir yerde olmalıydı. Ona böyle birden sırtını dönüp gidemezdi. Aralarında olanlar bir oyun olamazdı.

Sonunda aradığını buldu. Altın bir kutunun içinde duruyordu. Tek sayfalık bir mesaj.

"Sevgilim,

Biliyorum ki seni bırakıp gitmemi korkunç bir ihanet olarak göreceksin. Ancak beni anlamaya çalış. Seçme şansım yoktu. Kimse böyle bir evlilik istemez.

Uçan halı ile ilgili hayallerimi hatırlıyor musun? O hayallerim gerçek oldu. Prens dumanların arasından çıkıp geldi. Çok yakışıklı ve çekiciydi. Bana ömrümün sonuna kadar kalbimde saklayacağım, sihirli bir dünya gösterdi."

Ama üzülerek söylüyorum ki, sihir uzun sürmez.

Hoşça kal sevgilim. Bir daha nerede karşılaşırız biliyorum. Belki Cennet Bahçesinde. Belki de öyle bir yer yok.

Bana birçok isim verdin. Hangisi ile imza atacağımı bilmiyorum. Bir süre için, o isimlerin yerinde olmak çok güzeldi. Artık birbirimizi unutalım.

Hayır, hayır utmayalım. Asla. Hayallerimizin arasında kalsınlar. Onlar gerçek olamayacak kadar güzeldiler. Mektubu bana hiç yakıştırmadığın isimle imzalıyorum. Ama sadece o gerçekti. Beni affetmeye çalış."

Mektup Frances diye imzalanmıştı.

Ali okumayı bitirdi. Daire ne kadar boş ve sessizdi. Fran'ın kahkahalarını duyar gibi oldu.

Mektup Ali'yi çileden çıkarmıştı. Kalbi alev alev yanıyordu. Birden fiskiyeden gelen su sesini duydu. Eksik olan başka bir ses daha vardı. Hemen bahçeye çıktı.

Kumrularda yoktu. Uçup gitmişlerdi demek.

Fran gerçekten gitmişti.

Garip bir şey olduğunu düşünüyordu, Fran. Onu sürekli inciten birine nasıl âşık olmuştu? Gece ve gündüz hep onu düşünüyordu. Tutkuyla birlikte oldukları anları hatırladıkça özlemle yanıyordu. Kalbi ve beyni dünyada olan her şeyi unutuyordu o anda.

Ama doğru olanı yaptığına emindi. Kırık kalbinin altında ezilip tutkusunun esiri olamazdı.

İlk birkaç gün, her telefon çalışında Ali'nin aradığını düşünerek korkuyordu. Öfkeyle bağırıp çağıracağını düşünüyordu. Veya anlayışlı bir şekilde, hiçbir baskı olmadan her şeye yeniden başlamak isteyeceğini. Ama o hiç aramadı. Eğer gerçekten sevseydi arardı.

Barney, 'The Financial Review' gazetesinin yaşlı fakat şirin yöneticisiydi. Fran'ı karşısında görünce neşeye ellerini havaya kaldırdı.

"İşte hovarda kadın döndü. Duyduğum çılgın dedikodulara bakılırsa, Prens Ali ile evleniyormuşsun."

"Çılgın dedikodular." Fran gülümsedi "Duyduğun, her şeye inanmamalısın. Ama Kamar'da olduğum doğru".

"Harika. O kadar para nereye gidiyormuş?"

"Halkına harcıyor."

"Hadi. Hikâye bundan daha güzel olmalı."

"Gerçek bu. Hiç reklâm yapmadan parayı halkının iyiliği için harcıyor. Bunun kimseyi ilgilendirmeyeceğini düşünüyor. Bu bizim işimize yarayacak bir hikâye değil."

Editörün ağızı açık kaldı. "Hikâye yok mu, yani?"

"Eğer olsa bile yazamam. Özür dilerim."

"O zaman görevi başka birine vermek zorundayım."

"Ona şans diliyorum." Fran küçük bir gülücük attı.

Bir zamanlar böyle bir görevi bırakmanın çılgınlık olduğunu düşünürdü ama yaşadıkları daha değerliydi ve gizli kalmalıydı.

Howard aradı. Önce volkan gibi patlayıp son birkaç haftanın hesabını sorduktan sonra yumuşamış ve eski nazik haline dönmüştü. Fran yemeğe çıkma teklifini geri çeviremedi.

Allah'tan Howard şüpheli bir adam değildi ve Kamar'a iş nedeniyle gittiğine kolayca inandı.

"Sen benim gizemli kadınımsın." Pahalı bir restorandaydılar ve henüz yemeklerin siparişini vermişlerdi. Howard hep pahalı restoranlara giderdi. Kendi pozisyonunda olanların böyle davranmaları gerektiğini düşünürdü.

"Tatlım, beni araman gerekirdi."

"Özür dilerim Howard. O kadar yoğundum ki."

"Tabi, tabi. Bende çok yoğundum bu aralar. Genel müdür emekliye ayrılıyor ve ..." Howard mütevazı bir tavırla öksürdü. "Bunun için ben ve bir diğer kişi arasında tercih yapılacak."

"Diğer kişinin hiç şansı yok. Bundan eminim."

"Eğer bankaya yeni ve parlak bir iş getirebilirim, bu çok işe yarar." Gülümsedi. "Seni çok özledim, tatlım. Seninle yemeğe çıkmak çok hoşuma gidiyor. Çok güzelsin ve bana gurur veriyorsun. Saçların altın bir ırmak gibi. Gözlerin beni büyüylüyor."

Fran gözlerini kapamıştı. Sanki Ali'nin iltifatlarını dinlemek istiyor gibiydi. Hatıraları ona işkence ediyordu.

Howard kadehine şarap koydu. "Umarım buna değmiştir."

"Neye?"

"Birçok malzemeye dönmüşsündür herhalde. Bana şu Kamar'ı anlatsana. Orası büyük bir ceviz ve ben bu cevizi kırmak istiyorum. Bu şapkama takacağım bir tüy olur."

Fran editörüne anlattıklarını tekrarladı. Ali'nin yaptığı bağışlardan bahsetti. Howard onu dikkatle dinliyordu. Sanki kafasının içine not alıyordu.

Sıkıcı bir akşamdı. Çünkü Howard sıkıcı bir adamdı. Fakat Fran'ın o an tek istediği zaten sıkıcı bir ortamdı. Sinirlerini gevşetmeye yaramıştı ama kalbindeki acıyı dindiremedi. Howard yemekten sonra genç kadını evine bıraktı. Ayrılırken de küçük bir iyi geceler öpücüğü almayı unutmamıştı. Fran sonra hemen eve kaçtı. Öpücüğün arkasının tehlikeli olduğunu biliyordu.

Barney telefon ile aradığında bir haftadır evden dışarı çıkmamıştı. Editör neşeli görünüyordu.

"Biraz önce Prens Ali'nin bürosundan aradılar. Birebir görüşmeyi kabul ediyorlar.

"Bu çok iyi Barney. Senin adına sevindim."

"Sen kendi adına sevin, benim adıma değil."

"Söylemiştim. Yapamam."

"Yapmak zorundasın. Prens Ali bunu şart koştu. Sadece sen."

Bu eski Ali'ydi. Karşısındakine seçme şansı bırakmadan kendi kurallarında ısrar etmek. Demek onu yine görmek istiyordu. Ancak bunu ifade tarzı, hiç bir şey öğrenmediğini gösteriyordu.

"Bu ben olamam Barney."

"Fran böyle bir fırsatı geri çevirirsen, sana son derece güvenilir biri olduğunu söylemeliyim. Bir daha da seninle çalışmayı düşünmem."

"Pekâlâ. Yapacağım." Fran isteksizce kabul etti.

Şu an bile Ali'nin gücü onu sarıp sarmalıyordu. Kısa bir süre sonra Kamar'ın varlıklarıyla ilgili bir dosya evine bırakıldı. İlişikteki notta, Ali'nin sekreteri yirmi dört saat içinde onu beklediğini belirtiyordu.

Belki Ali bizzat orada olamayacaktı. Bu bir elveda hediyesiydi. Dosyayı okurken kendini Alâeddin'in mağarasına giriş davetiyesi almış gibi hissetti. Çaldığı bütün kapılar açılıyordu. Uzun bir soru listesi hazırladı.

Ertesi gün Ali'nin evindeydi. Dev kapı açıldı. Sekreter eğilerek selam verdikten sonra onu içeri buyur etti. Adam onun, ekselanslarını aldatan kız olduğunu bilese de hiç belli etmemişti.

"Ekselansları burada olamayacağı için çok özür diledi. Ancak bana soracağınız her soruya cevap

vermem için talimat verdi.”

Yani Ali’yi göremeyecekti.

Her şey hazırlanmıştı. Ali’nin sekreteri bilgisayarın karşısına geçip açtı. Kamar ile ilgili tüm dosyalar ekrandaydı. Ve sekreter genç kadının her sorduğu soruyu, kafasında hiçbir soru işareti bırakmayacak şekilde cevapladıktan sonra ayağa kalktı. “Size çay servisi yapmalarını söyleyeceğim.” Adam sessizce kapıdan çıktı. Fran ofiste yalnız kalmıştı.

“Umarım her şey istediğin gibi gidiyordur.”

Fran hemen döndü. Ali onu seyrediyordu. Başından beri odadaydı herhalde. Gizlice onu izlemişti.

“Sekreterin dışarıda olduğunu söylemişti.”

“Öyle söylemesini ben istedim. Aksi takdirde çekip giderdin.”

“Hala insanlarla oynuyorsun.”

Ali gülümsedi. “Korkarım insan alışkanlıklarından vazgeçemiyor.”

“Beni de korkutan buydu. Sana mektubumda anlatmaya çalışmıştım...”

“Evet. Mektubun. Ama onu konuşmayalım.”

“Beni buraya getirmek için oynadığın oyunu konuşalım. Yoksa senden sadece bu tip şeyler mi beklemeliydim?”

“Davranışlarını anlayamıyorum. Beni halkımın önünde küçük düşürdün. Bunun karşılığında sana istediğini vereceğimi mi sanıyordun?”

“Vermek mi? Yani emir vermek mi, demek istedin? Editörüme benden başkasıyla görüşmeyeceğini söylemişsin.”

“Geri çevirmek isteyebileceğin aklıma gelmemişti. Seni görmek istedim. Davranışlarını açıklamak için bir şans vermek istedim sana.”

“Açıklamak mı? Sen beni kaçırdın, bende kaçtım. Bunda açıklanacak bir şey yok.”

“Ben sana onurlu bir evlilik teklifi yaptım...”

“Teklif yapmadın, emir verdin. Tıpkı şimdi verdiğin emir gibi. Ben itiraz edecektim ama sen beni dinlemedin bile.”

“Çünkü o soğukkanlı İngiliz adamı neden tercih ettiğini anlayamıyordum.”

“O sana soğukkanlı görünebilir ama ölçülü davranmasını biliyor. İsteddiğini almak için saldırmıyor. Bana saygı duyuyor.”

“Saygı mı?” Ali küçümseyerek güldü. “Senin saygı zannettiğin o davranışın diğer adı korkaklıktır. Uzun süre ortadan kaybolmana rağmen sana saygı duyuyor öyle mi?”

“Evet. Çünkü o benden hayatımın her anını istemiyor. Bana kendi malıymış gibi davranmıyor.”

"Ah siz batılılar. Hiçbir şey bilmezsiniz. 'İnsanlar mal değildir.' 'İnsanlar birbirlerine sahip olamazlar.' 'Başka birine ait olamazsın.' Gördüğün gibi bütün deyimleri biliyorum. Ama ben sıcak bir ülkeden geliyorum. Sıcakkanlı insanların yaşadığı bir ülkeden. Ve sana şunu söyleyeyim, eğer bir erkek gerçekten severse kadınının her şeyine sahip olmak ister."

"Bu liberal değil. Modası geçmiş bir düşünce. Doğru da değil ama ortada gerçek bir aşk varsa, erkek kadının her şeyini ister. Kalbini, beyini, vücudunu, ruhunu. Kalbinin kendisi için çarpmasını ister. Eğer kadın çocuk taşıyorsa, kendine ait olmasını ister."

"Ama eğer kadının onun aşkına ihanet etmişse, erkek geri döndüğünde kadın yoksa günlerce onu beklemez. Delirir."

Fran neredeyse Ali'nin delirdiğine inanmıştı. Adamın gözlerinden ateş fışkırıyordu. Kükredi.

"Anlıyor musun? Ne yaptığını anlıyor musun?"

"Evet. Seni terk ettim." Fran'ın nefesi kesilmek üzereydi. Zorlukla konuşuyor ancak bunu belli etmemeye çalışıyordu. "Yapmam gerekeni yaptım. Sana anlatmaya çalıştım, anlayacağını umdum ama anlayamadın değil mi?"

"Anladığım şu. Sen bana aitsin ve bu saçmalık bitmeli..."

"'Aitsin' demeyi kes artık. Ben sana ait değilim. Olmayacağım da. Ben o şekilde âşık olamam.

"Sen nasıl âşık olursun? Bir erkeği kullanıp atarak mı? Sonra arkasından gülerek mi?"

"Ben öyle yapmadın..."

"Gücünü göstermek hoşuna mı gidiyor? Bu yüzden mi beni terk ettin?"

"Eğer böyle düşünüyorsan, birbirimizi hiç anlayamayacağız."

"Konuş! " Ali var gücüyle bağıyordu. Tutup kadını ayağa kaldırdı. "Benimle gel. Seni Kamar'ın en kiskanılan kadını yapacağım. Her şeyi unutalım. Benimle gel Elmas."

"Bana öyle deme. Benim adım Frances. Ama sen Elmas istiyorsun Frances değil... Ali birbirimizi ne kadar perişan edeceğimizin farkında mısın?"

Ali sert bir yumruk yemiş gibi oldu. Bir adım gerileyerek kadından ayrıldı.

"Seni ne kadar perişan edeceğimi mi söylemek istiyorsun? " Ali şaşkınlıkla sordu.

"Evet. Bence öyle olacak. Ve ben bütün hayatım boyunca perişanlık içinde yaşayacağım. Ama sen gözden konusundaki zaferinle avunup duracaksın."

Ali gözlerini kıstı.

"Bana bunu söylememeliydin." Ali öfkeyle odada dolaşmaya başladı. "Bu birbirimizden ne kadar uzak olduğumuzu gösteriyor. Senden başka biri olmayacak ki. Başka bir kadın da olmayacak, başka bir gözde de. Babamın anneme davrandığı gibi. Ben de sana o şekilde davranacağım."

"Seni elinde kanlı bıçakla kuzenimin odasında bulduğum günü hatırlıyor musun? Seni değil

kuzenimi tutukladım. Çünkü senin masum olduğuna biliyordum. Bu sana olan güvenimi göstermiyor mu? Eğer bunu anlayamıyorsan birbirimizi hiç anlayamadık demektir.”

Fran başıyla onayladı. “Evet, hiç anlayamadık.”

“Ama o bankacıyı anlayabiliyorsun.”

“O iyi biri. Ayrıca başarılı. Henderson&Carver gibi Londra’nın saygı duyulan bir bankasında genel müdür olmak üzere.”

Söylediklerine kendide inanmamıştı. Sevdiği adamın yanında başka bir erkeği övüyordu.

Ali’nin yüzünde oluşan çizgiler acı çektiğini gösteriyordu. Sevdiği kadın onu incitiyordu. Aşkını inkâr etmek demektir bu.

“Genel müdür olacak demek. Her kadın böyle güçlü bir erkek ile olmaktan gurur duyar.”

“Benimle alay etme. Senin kadar güçlü olmadığını biliyorum. Ayrıca onunla evlenmeye karar vermiş değilim.”

“Akıllı biri olsaydı seni zapt etmesini bilirdi.”

“O senin yöntemin.”

Fran birden tehlikede olduğunu fark etti. Ali’nin evindeydi. Adam onu yakalayıp tekrar götürülebilirdi. Hemen çantasını alıp kapıyı açtı ve odadan hole çıktı.

Kapıcı kollarını kavuşturmuş kapıyı bekliyordu. Sanki onu dışarı bırakmamak için talimat almış gibiydi.

Ali’de hole çıktı. Fran dönüp ona baktı. Bakışlarıyla onu suçluyordu.

Ali bağırdı. “Bırak gitsin.”

Kapıcı duyduğun doğru olup olmadığından emin değildi. Şaşkınlıkla Ali’ye bakıyordu.

“Bırak gitsin, dedim.”

Kapı açıldı. Fran bir anda gözden kayboldu.

Konu Başlığı: Ynt: Çöl Prensi - Lucy Gordon
Gönderen: michelle üzerinde Mart 28, 2007, 03:41:33 am

ONİKİNCİ BÖLÜM

Howard Marks’ın masasındaki zil çaldı. Arayan sekreteriydi. “Sizi görmek isteyen biri var Mr. Marks.”

“Randevusuz geldiğim için çok özür dilerim.” Kapıda bir adam vardı. “Ama işim çok acele.”

“Ekselans.” Howard telaşla ayağa kalktı. “Bu benim için büyük bir onur.”

'Dedikoduları duymamış olmalı. Duysaydı beni böyle karşılamazdı herhalde' diye düşündü Ali.

Yaklaşık elindeki çantayı açtı ve masaya boşalttı. Gülümsüyordu. "Bazı rahatsız edici olaylar beni finansal programımı değiştirmeye zorladı. Güvendiğim bazı insanlar hırsız çıktı. Tabi bu konuda Miss Frances Callam'a teşekkür etmeliyim. O olmasaydı, dolandırıcıların kim olduğunu bile öğrenemeyecektim. Ülkemi ziyareti çok iyi oldu."

"Kamar'da olduğunu duymuştum."

'Sorsana be adam. Kamar'da neler olduğunu sorsana. Ona elimi sürersem boynumu kırmakla tehdit etsene."

Howard bir şey söylemeyince Ali devam etti.

"Beni araştırma yapmaya ikna etti. İyi ki yapmışım. Bu bana Miss Callam'ın sağduyusuna güvenmem gerektiğini öğretti."

"Ben Frances'in iş konusundaki duyularına her zaman hayran olmuşumdur." Howard yavaşça cevap verdi.

"Seni incelememi de o tavsiye etti bana. Kamar için çalışman gerektiğini de."

"Gerçekten mi?" Howard'ın gözleri parlamıştı.

'Ah Elmas'ım, keşke burada olsaydın da, şu adamın yüzünü bir görebilseydin. İşten bahsederken gözlerinde yanan ateşin, senden bahsederken hemen söndüğünü görebilseydin.'

Bir saat kadar birlikte evrakları incelediler. Sonunda Ali adama döndü. "Miss Callam bana genel müdür olmak üzere olduğunu söylemişti."

"Kesinleşmiştir sanırım." Howard sırttı.

"Umarım... Miss Callam ile evliliğinize de katkıda bulunmak isterim. Yakın bir zamanda herhalde."

"Öyle mi dedi?" Howard hevesle sordu.

"Konuşmalarından öyle olduğunu anladım ben."

"Gerçekten mi? Fran'ın aklından geçenleri anlamak her zaman zordur. Ağzından laf almakta öyle."

"Ben bundan eminim. Miss Callam ile ilgili kafanda bir şüphe yok, değil mi? Ülkemi ziyareti tamamen işi ile ilgiliydi. Kamar'da saygıyla bakıldı ona hep."

Ali yalan söylediğinin farkındaydı. Fran'a elbette saygı duyuyordu ama sadece tutkuyla kollarına aldığı zaman...

"Evet, tabi ki." Tuhaf bir tavırla güldü. "Aklıma başka bir şey gelmemiştii zaten."

'Artık gelmeli. O güzel kadın benim olsaydı, ben onu kıskanırdım. Başka bir erkeğin kollarında olduğunu düşünmek bana işkence olurdu.'

"Çok güzel. Demek, her şey harika. Umarım yakında evlenirsiniz. Ben bu akşam Kamar'a dönüyorum. Kısa bir süre sonra seni ararım."

Ali odadan çıktı. Howard arkasından bakıyordu. Kendi kendine mırıldandı. "Matrak adam."

Fran'ın dairesi Kamar'a göre küçüktü ama şu an iyi bir barınaktı. Seviyordu burayı. Giriş katındaydı. Yerden yükselen pencereler bahçeye açıyordu. Yaz geceleri camları açık yatar ve dışarıdan gelen müziği dinlerdi.

Howard onu aradığında da aynı şeyi yapıyordu. Fakat adamın anlattıklarını dinledikten sonra rahatı bozuldu.

"Gerçekten seni görmeye mi geldi?"

"Bankaya yatıracağı parayı bir bilsen. Düşünsene dünyadaki her banka Kamar'ın parasının peşindeyken şans benim kapıma geldi. Kesinlikle genel müdür olurum."

Howard iş ile ilgili konuşmaya devam etti ancak Fran onu dinlemiyordu. Bu yeni gelişme, beklemediği bir şeydi. Ali ne yapmak istiyordu acaba?

"Onu çok etkilemişsin. Olanları iyi bilmiyorum ama bana gelmesinde senin etkin olduğu kesin."

"Ben sadece dolandırıldığını gösterdim ona."

"İşte bu kadar. Bana öyle geldi ki, adam sanki sana bir evlilik ödülü vermek istiyor. Çeyiz gibi bir şey yani."

"Çeyiz mi?"

"Evet. Bize hayat boyu mutluluklar diledi. İyi, değil mi?"

"Çok iyi." Fran fısıldadı.

"Artık geriye sadece bir tarih almak kaldı. Neden yarın öğle yemeğine çıkmıyoruz?"

Fran mekanik bir şekilde cevap verdikten sonra telefonu kapattı.

Her şey bitmişti. Artık gerçeği biliyordu. Ali ona herhangi bir mal gibi davranmıştı. Herhalde başından attığı içinde memnundu. Bir iş adamı gibi, kar ettikten sonra dükkânı kapatmıştı. Bu adamı terk etmekle iyi yaptığını düşündü.

Fakat kalbindeki acı artıyordu. Pişmanlık vücudunu sardı. Geç olmuştu. Kalkıp perdeleri kapatmaya gitti.

"Elveda demeye geldim."

"Sen..."

"Ön kapıdan gelmediğim için özür dilerim. Gizli olmasını tercih ettim. Zaten başını yeterince derde soktum. Aynı zamanda bunları vermek istedim."

Ali elindeki dosyaları uzattı. Bunları Fran Ali'nin evinden aceleyle çıkarken unutmuştu.

"Teşekkür ederim.

Sessizlik oldu. Bu Fran'ın Ali'yi son görüşüydü ve genç kadın ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ama bir şeyler söylemesi gerekiyordu.

"Howard aradı."

"Güzel. Her şey yolunda demek."

"Öyle mi?"

"Sonunda bana ne anlatmak istediğini kavrayabildim. Ben sana istediğin her şeyi verebilirdim ama sen sadece özgürlüğünü istiyordun. Ben bunu görememişim. Seni serbest bırakmakla, en çok istediğin şeyi sana vermiş oluyorum. Bırakalım böyle bitsin."

"Bitsin mi?" Fran fısıldadı.

"Bir daha yoluna çıkmayacağım. Sana söz veriyorum. Bu son görüşmeyi istememin nedeni, sana kalbimdekileri anlatmaktı. Senden çok şey öğrendim. Mesela, aşkın tutkudan daha önemli olduğunu. Mesela, özgürlüğün parayla satın alınamayacağını... Bitti Şehrazat. Sen kazandın."

"Bana öyle deme." Fran haykırdı. Gözyaşları gözüne batıyordu. Belli etmemek için arkasını döndü.

"Seni hep öyle hatırlayacağım. Kalbimde hep Şehrazat olarak kalacaksın. Sen bana aslında hiçbir gücümün olmadığını öğrettin. Beni alt ettin, yendin. Mutlu ol. Ama beni hep sevgiyle hatırla. İstersen beni tamamen unut. Ama ben seni hiç unutmayacağım."

Fran derin ve zor bir nefes alıyordu. Büyük aşkı gidecekti. Ali'nin ses tonunda daha önce hiç olmayan farklı bir şey vardı. Kendini dönüp ona bakmaya zorladı.

Ama o dönene kadar sadece uçuşan perdeler kalmıştı geriye...

Konu Başlığı: Ynt: Çöl Prensi - Lucy Gordon

Gönderen: michelle üzerinde Mart 28, 2007, 03:43:10 am

Kamar'a dönüşte Ali uçakta ölüm sessizliğine girmişti. Kimse ona yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Uçaktan iner inmez doğru saraya gitti.

"En doğrusunu yapmışsın, oğlum." Elise tüm hikâyeyi dinledikten sonra fikrini söyledi. "Bu şüphesiz onun içinde en iyisi."

"Peki, mutlu olacak mı o?"

"Nasıl bilebilirim ki? Seninle mutlu muydu?"

"Bazen."

Ali sakın görünmeye çalışıyordu ama annesi aptal değildi. Oğlunun gözlerindeki acıyı görüyor, sesindeki umutsuzluğu duyuyordu. Hayatı sona ermiş gibiydi.

"Biraz yorgunum." Elise iç geçirdi.

Ali hemen gidip yanına oturdu. "Doktor çağırayım."

"Aman Tanrım. Hasta değilim, sadece yorgunum."

"Kendine iyi bakmalısın anne. Hayatımda tek sen varsın."

"Ve bunu değiştirmenin zamanı geldi. Artık evlenmelisin. Kalbin sadece seni ilgilendirir ama evliliğin tüm ülkeyi."

"Haklısın. Bana bir gelin seç ve bana ancak düğünden önce göster. Kim olduğu, nasıl biri olduğu hiç önemli değil. Zavallı kız kalpsiz bir erkekle evlenecek."

"Zaman duygularını değiştirebilir."

Ali başını iki yana salladı. "Zaman beni değiştiremez. Ancak görevimi yapmaya çalışacağım."

"Annen içinde görevini yap ve beni Wadi Sita'ya götür. Oraya gitmeyeli uzun zaman oldu. Sen küçükken babanla beraber sık sık giderdik."

"O günleri hatırlıyorum. Ne mutluydum o zamanlar. Hayat çok daha kolaydı benim için. Ne zaman gitmek istiyorsun?"

"Sanırım, yarın." Elise düşünceliydi.

Ertesi gün helikoptere binip Wadi Sita'ya doğru yola çıktılar ve hava henüz kararmıştı ki vahaya vardılar. Elise çadırına gitti. Ali bir saat sonra annesinin yanındaydı. Akşam yemeği için Ali'nin en sevdiği yemekler hazırlanmıştı ama prensin iştahı olmadığı belliydi.

"Özür dilerim anne. Gitmeliyim." Ali yemeğini bitirmeden kalkıp çadırından çıktı.

Sanki beyni değil, ayakları onu götürüyordu. Kısa bir süre sonra, Fran ile birlikte oldukları yerde, palmiyelerin altında buldu kendini. Boş gözlerle çöle bakmaya başladı. Tıpkı o gece gibi dolunay vardı ama sadece ayın soğukluğunu hissediyordu. Şehrazat yoktu, gitmişti.

Annesinin yanına geldiğini zor fark etti. "Özür dilerim anne. Buraya gelmek benim için bir hataydı."

"Belki ondan bu kadar kolay vazgeçmende bir hata. Hala Londra'ya gidip onu görme şansın var."

Ali başını iki yana salladı. "Hayır. Bu doğru olmaz."

"Ona evet dedirtecek yeteneğin olmadığından mı şüphe ediyorsun yoksa"

"Artık ona istediklerimi yapmasını söyleyemem. Bana kendi arzusuyla dönmeli. Ama bunun asla olmayacağını biliyorum." Annesinin yüzündeki tebessümü görmemişti.

"Ne yapacaksın peki?" Elise sordu.

"Boş yere üzülmeceğim. Bana yakışanı yapacağım."

"İşte öyle olmalı, oğlum. Artık yatmaya gidelim. Çadırında benden bir hediye bulacaksın."

“Bir hediyemi?” Ali gülümsedi. “Senin hediyelerin her zaman en iyileri olmuştur. Kimsenin aklına gelmeyecek şeyler senin aklına gelir. Neymiş o?”

“Git kendin gör. Ama unutma, o çok özel bir hediye.”

Ali'nin aklı karışmıştı, kaşlarını çatarak çadırına yöneldi. Merakla içeri girerken girişteki iki beyaz kumruyu fark etmemişti.

Lambalar karartılmıştı. Sadece küçük bir tanesi aydınlatıyordu çadırı. Önce ne tarafa bakacağına karar veremedi. Ama hemen sonra, loş ışıkta bir kadın figürü fark etti. Kalbi çarpmaya başladı. Bunu annesi nasıl yapabiliyordu ki? Yabancı bir kadını kollarına alarak, Fran'ı unutabileceğini mi düşünmüştü.

Genç kadın onun içeri girdiğini görünce döndü ve zarif bir tavırla başını eğdi. Yüzü ve vücudu tamamen kapalıydı. “Efendimiz.” Genç kadın mırıldandı.

Ali birden durdu. Genç kadının İngilizce bilip bilmediğinden emin değildi ama kelimeler ağzından farkında olmadan çıkıverdi.

“Seni annem mi yolladı buraya?”

“Evet, efendimiz.”

“Çok nazikmiş.” Ali zorlukla konuşuyordu. “Ama o beni anlamıyor. Bu benim istediğim değil... Yani... Sen çok nazik ve zarıfsın... çok güzel olduğundan da eminim. Başka bir erkek sana tapabilir ama ben...”

Kadın başını eğdikten sonra elleriyle yüzünü kapadı.

“Lütfen alınma, seni üzmem istemem. Ama ben seni geri çevirmek zorundayım. Çünkü sevdiğim kadını aldatmak istemiyorum. Bu asla yapamayacağım bir şey. Hatta düğün gecesinde bile, onu kalbimle aldatamam. O asla bunu bilmeyecek ama gerçek bu.”

Genç kadın ellerini yüzünden indirip önünde kavuşturdu. Nefesleri sıklaşmıştı.

“Neden bunları sana anlatıyorum ki? Belki yüzün kapalı olduğu için kalbimi daha rahat açabildim. Onu sevdim ama kaybettim. Evet... bu doğru... onu kaybettim.” Ali üzgün bir ifadeyle başını iki yana salladı. “O benim yanımdayken onu anlayamadım. Şimdi çok geç.”

“Ve beni terk etti. Ve ben...” Prens ürperdi. “Ve ben onu asla göremeyeceğim. Ama son nefesimi verene kadar, kalbimde yaşayacak. Geceleri, bana şarkı söyleyecek, sabahları öperek beni uyandıracak. Gölgesi hep benim yanımda dolaşacak.”

Genç kadın hareketsiz dinliyordu ama Ali peçesinin altından küçük lambanın parlattığı gözyaşını gördü.

“Neden ağlıyorsun?” Kadına doğru bir adım attı. “Onun için üzülme. O sevmediği bir erkekten kurtulup özgür olmak istiyordu. Benim için de üzülme. Ben daima onun aşkıyla yaşayacağım.”

“Daima mı?” Genç kadın fısıltıyla sordu.

“Daima. Mezara kadar. Rüzgâr kumları sonsuza sürükleyene kadar. Yaşamamızın hiçbir belirtisi kalmayana kadar. Belki o zaman onunla bir bahçede karşılaşabiliriz. Beni anla. Sana verebileceğim

hiçbir şey yok.”

Genç kadın sonunda başını kaldırdı.

“Ama ben almaya gelmedim buraya.” Sessizce fısıldadı.

“Vermeye gelmedim.”

Birden kadının peçesi düştü. Yüzü açılmıştı. Ali fırtına öncesi sessizliğinde yüzüne baktı. Sonra şimşek çaktı.

“Sen!” Bağırıldı. “Sen!”

Fran kollarına atıldı. Dudakları birleşti. Kadının gözyaşları yanaklarında, dudaklarındaydı.

“Sen! Sen bana geri döndün.Ama nasıl...?”

Bu kez, Fran onu dudaklarıyla susturdu. Hiçbir şey duymak istemiyor gibiydi. Duymak istediklerinin tamamını duymuştu. Doya doya öpüşmek, sevdiği, özlediği erkeğin tadını çıkarmak istiyordu. Sonunda adamın dudaklarını bıraktı.

“Seni nasıl terk edebilirdim ki? Aslında bunu yapmak istiyordum ama sen beni Howard ile evlenmem için serbest bırakınca, beni sevdiğini anladım.”

“Ben seni hep sevdim. Ama hiçbir zaman istemesini öğrenemedim. Ben sadece aldım, sormadan aldım. Zapt ettim. Sen olmasan, en büyük ödülün zapt etmek değil, kazanmak olduğunu öğrenemeyecektim. Senin aklın sayesinde, seni kaybedebileceğimi öğrendim. Her istediğimi alamayacağımı öğrendim. Seni düşün gününden sonra bile kaybedebilirdim.”

“Artık birbirimizi hiç kaybetmeyeceğiz. Düşünümüz bir zaferin, mutluluğun işareti olacak. En azından...” Ali bir an durup gülümsedi. “Sana benimle evlenmen için yalvarıyorum.”

Fran bir kahkaha attı. “Annen düşün hazırlıklarına başladı bile.”

“Annem mi?”

“İngiltere’de, bana elveda demeye geldiğin günün ertesi, telefonla anneni aradım. Bana her şeyi organize edeceğini ve hemen uçağa atlayıp buraya gelmemi söyledi.”

“O zaman... Sen beni seviyorsun.” Ali sanki buna zorlukla inanabiliyordu. “Sana yaptıklarımın sonra... nasıl beni sevebildin ki?”

“Şu ana kadar seni ne kadar sevdiğimi bende bilmiyordum. Şimdi kendim olabilirim. Kendimi verebilirim. Bir mahkûmun verebileceği hiçbir şeyi yoktur. Ama ben vermek istiyorum. Sadece sana vermek istiyorum. Ama önce bir şey öğrenmek istiyorum. Biraz önce, o peçeli kadına birçok şey itiraf ettin. Bir kadını deli gibi sevdiğini söyledin ama o kadının adını söylemedin. Söyle bana o kadar çok sevdiğin kadın kim?”

“Frances. Sevdiğim kadın Frances Callam.

Birbirlerinin kollarında, göz gözeydiler. Ali devam etti.

“Diğerleri...” Acı acı gülümsedi. “Belki bir gün dönerler, ama benim sevdiğim ve daima seveceğim

kadın Frances.”

“Sen kendin gibi davrandın, özgürce bana döndün. Bazen kendi ülkene gitmek isteyebilirsin ama biliyorum ki özgürce yine bana döneceksin.”

“Daima.” Fran cevap verdi. “Daima. Sevgilim, kendi Cennet Bahçe’mizi yaratalım.”

Ali genç kadını dudaklarından öptü. Ne demek istediğini anlamıştı.

“Şu an buna çok yakınız. Sonsuza kadar Cennet Bahçesinde dolaşacağız.”

SON